

Compromís cristià amb els malalts de sida

El 30 de setembre passat es va presentar a Barcelona el llibre *Obispos y Conferencias Episcopales del mundo sobre el Sida (1986-1999)*, publicat per l'Editorial Claret. Aquest treball ha estat elaborat per la Fundació Dimensió Sida durant més de tres anys de recerca. Es tracta d'un dossier format per quaranta-nou documents i manifestacions de bisbes i Conferències Episcopals procedents de vint països diferents dels cinc continents. La presentació va comptar amb la presència, entre d'altres, de Mons. José Luis Redrado, OH, secretari del Pontifici Consell per a la Pastoral de la Salut. En aquest número us oferim una entrevista amb Mons. Redrado, en què ens fotografia la realitat de la sida. Una realitat que revela pobresa i injustícia.

L'Església no resta al marge de la sida, sinó que s'implica activament. N'és una mostra el treball que realitza la Unitat de Cures Pal·liatives (UCP) Sant Joan de Déu Serveis Socials Barcelona. Coneixerem la seva tasca de la mà d'un dels seus metges, Joan Bertrán Muñoz.

Pàg. 2, 3, 5 i 6

D'esquerra a dreta: P. Pere Codina, Mons. Antoni Deig, Dr. Josep Maria Forcada, Mons. José Luis Redrado, Mons. Joan Carrera i Dr. Antoni Mirabet.

Foto: Samuel Gutiérrez

Inici del curs a les facultats de Filosofia i Teologia

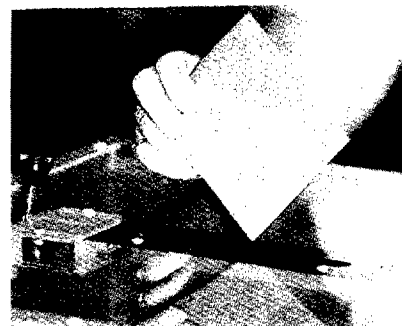

Foto: Samuel Gutiérrez

La facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya i la de Teologia, a més dels seus instituts superiors vinculats, ja han començat les classes. El cardenal Ricard Maria Carles va presidir el 28 de setembre passat l'acte d'inauguració del curs 1999-2000 que va estar precedit per la celebració de l'Eucaristia. Carles va animar alumnes i professors a «contemplar el Crist saviesa de Déu», molt especialment en aquest curs en què se celebrarà el Gran Jubileu.

La Universitat Ramon Llull també ha començat el curs acadèmic, en aquest cas un dia després, amb un acte presidit pel Dr. Pere Ferrer Pi.

Pàg. 20

25 propostes cristianes per als partits polítics amb motiu de les eleccions del 17 d'octubre

Nova edició castellana del Catecisme

La presentació de la nova edició castellana del Catecisme ha estat envoltada de polèmica a causa del seu apartat referit a la pena de mort. Malgrat que el text només accepta la seva existència per a casos excepcionals, que són molt poc probables, les crítiques han estat dures.

L'edició castellana que s'acaba de presentar és la traducció a aquesta llengua de la versió oficial típica llatina del Catecisme aprovat el 1997. Al text espanyol, però, s'incorporen a més les correccions que s'han anat fent de la versió llatina.

Pàg. 9

Sumari

Pàg. 8 Nova massacre de religiosos a Timor Oriental

Pàg. 10 Centenari de la mort del pare Butinyà

Pàg. 19 Tortosa: els catequistes preparen el Jubileu

Pàg. 25 700 lleidatans s'apleguen a Lourdes

Pàg. 29 Crida del Papa per la condonació del deute extern

Editorial

Església i sida

El bon Jesús en la seva estada al nostre món va passar fent el bé, ajudant els més necessitats i d'una manera ben especial aquells que eren refusats per la societat.

El col·lectiu més significatiu dels exclosos d'aquell temps eren els leprosos, que havien de viure apartats de tothom, i que afegien al dolor de la seva terrible malaltia, el dolor —sovint fins i tot més fort— de la soledat i d'una mort sense l'atenció i l'acompanyament de cap ésser humà.

Quan va aparèixer al nostre segle la tan temuda «epidèmia» de la sida, molts van fer una ràpida comparació entre aquesta malaltia del nostre temps i la lepra del temps de Jesús. De fet hi havia semblances ben evidents: era una malaltia que creava por i refús per part de la gent, hi havia el perill del contagi, no hi havia medicina capaç de vèncer-la, i mentre augmentava progressivament el dolor et portava irreversiblement a la mort.

Però alguns van voler veure-hi més enllà d'aquestes evidències, i van dir, com ja es deia en temps de Jesús amb la lepra, que la sida era una maledicció i un càstig de Déu, i argumentaven aquesta escabellada idea en el fet que era una malaltia que tenia com a grups de risc principal els drogoaddictes, les prostitutes i els col·lectius homosexuals.

L'Església catòlica, encapçalada clarament pel Sant Pare en aquest tema, com ja ho va fer el mateix Jesús en altre temps, s'ha encarregat de dir amb rotunditat que Déu estima especialment els malalts de la sida, perquè són reflex del sofriment de Crist, i que l'Església ha d'estar al seu costat, donant-los tot el suport possible, tant en el seu acompanyament, com en la seva atenció mèdica i espiritual.

Poc a poc, els bisbes i les conferències episcopals d'arreu del món han anat difonent documents on es demana a tots els cristians una actitud positiva i de màxima col·laboració vers els malalts de la sida, i on es demana que tots els seguidors de Jesucrist i totes les persones de bona voluntat lluitem per una societat on no només no es refusi els afectats, sinó que se'ls doni totes les ajudes mèdiques, econòmiques, afectives i espirituals necessàries per aconseguir una integració total dels qui encara pateixen qualsevol símptoma negatiu en aquest tema, i perquè, a la llarga, un dia es pugui vèncer completament la malaltia i les seves conseqüències.

Per això, aquesta darrera setmana s'ha presentat a Barcelona un recull de documentació de l'episcopat mundial sobre el tema de la sida, amb la presència de Mons. José Luis Redrado, secretari del Pontifici Consell per a la Pastoral de la Salut i membre de l'Orde Hospitalari fundat per Sant Joan de Déu, una de les congregacions de l'Església, que més s'ha distingit per la seva atenció i solidaritat amb els afectats de la sida.

Alguns es pensen que aquest tema només s'ha de tractar a cop de preservatiu, com si això fos la solució màgica a una problemàtica molt complexa. Certament que l'Església ha de treballar per la prevenció de la sida, però des d'un punt de vista molt més ampli i molt més humà. La persona és molt més que la seva sexualitat, existeixen uns valors com l'estimació o la fidelitat, que també cal tenir en compte, i l'afectat de la sida és més que un problema mèdic o social, és un ésser humà predilecte del Senyor, a qui cal estimar i recolzar com ho va fer el mateix Jesús en un altre temps i amb unes altres malalties.

Sumari

8

Nova massacre de religiosos a Timor Oriental

10

Centenari de la mort del pare Butinyà

19

Tortosa: els catequistes preparen el Jubileu

25

700 lleidatans s'apleguen a Lourdes

29

Crida del Papa per la condonació del deute extern

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Glòria Carrizosa (coordinació), Miquel Àngel Codina, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire, Marta Puyol

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Montse Sans, ANDALUSIA; Miriam Díez, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Manuela Vázquez, MADRID; Jean Pierre Denis, PARÍS; Lluís Serra, ROMA; Guillem Ferrer, SES ILLES; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Benet Roigé, SOLSONA; Joan Boronat i Guillem Soler, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Josep M. Aragonès, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Oriol Camps, Joan Carrera, Josep Casellas, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Francesc Nicolau, Antoni Reig, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, Josep Ventura, P-J Ynaraja

Fundadors: Mn. Joan Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Puiggarí, 5-7 - 08014 BARCELONA - Tel. 934 905 988, Fax 934 902 035 - E-mail: Catcris@idgrup.iber.net.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Magda Revetllat

Promoció: Jordi Baig, Alfons Miralles

Subscripcions: Antònia Canals, Isabel Giralt

Administració i comptabilitat: Mònica Torras

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Cra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 11.180 ptes.

Resta d'Europa: 21.684 ptes.

Amèrica i Àfrica: 26.884 ptes.

Àsia i Oceania: 37.804 ptes.

en primer pla

Esperança i consol en el dolor

«L'Església fa sentir la seva veu caritativa i humanitària inspirada en l'Evangeli, i demana als cristians exercir la caritat més exquisida amb els que pateixen la sida i amb els seus familiars.» Aquestes paraules les va dir Mons. Lluís Martínez Sistach, quan era bisbe de Tortosa el 1991, i reflecteixen a la perfecció la feina que duen a terme els Germans de Sant Joan de Déu. La Unitat de Cures Pal·liatives

(UCP) Sant Joan de Déu Serveis Socials Barcelona es va crear el 1992 per atendre els malalts amb sida avançada. Els seus objectius prioritaris són donar el màxim confort al malalt, el control de símptomes i el suport emocional, tenint en compte les seves necessitats físiques, patològiques, socials i espirituals. Joan Bertrán Muñoz, metge, ens introdueix a la UCP.

Joan és metge de la unitat des de fa sis anys, quan va sorgir l'oportunitat d'aplicar els seus coneixements sobre cures pal·liatives en el camp dels malalts terminals de sida, col·laborant amb un sòlid equip multidisciplinari.

L'equip de la UCP, explica, realitza «un treball sanitari intens, però és més important el component social. En els criteris d'ingrés de la unitat s'inclou que la persona ha de ser seropositiva per al virus de la immunodeficiència humana (VIH), en una situació avançada de la malaltia i que requereixi una determinada atenció sanitària. A més a més de la necessitat assistencial, influeix el criteri social: situació d'indigència, manca de suport o el que tècnicament s'anomena "claudicació del cuidador"».

La UCP està reconeguda com a residència familiar substitutòria, és a dir, per atendre el pacient quan l'entorn familiar no se'n pot encarregar. Si s'aconsegueix una continuïtat del tractament antiviral, pot estabilitzar-se la malaltia i el pacient passa a ser atès amb altres recursos. Si la infecció progressa, el pacient arriba a una situació de terminalitat, que constitueix la dedicació específica de la UCP.

En un primer moment la unitat va ser pensada per excarcar malalts terminals de sida i en l'actualitat està oberta a tots els malalts en fase avançada i terminal. Tanmateix, continuen sent molts els pacients que procedeixen d'estructures penitenciàries. Joan Bertrán comenta que «els malalts terminals de sida a la presó generen uns problemes concrets. La presó suposa la privació de la llibertat de la persona, que no concorda amb la pràctica de les cures pal·liatives on es busca que el pacient participi activament en el tractament, que esculli a qui vol tenir al seu costat en els últims dies de la seva vida. La UCP ofereix un espai personalitzat».

Els rostres del dolor

Totes les persones que arriben a la unitat han viscut històries personals intenses i profundes. Una mostra és una situació que va tenir lloc quan Joan feia pocs mesos que era a la unitat: «Va ser la mort d'un noi jove. Quan vaig trucar a la seva mare per comunicar-li-ho, ella no va voler venir i va dir: "El meu fill no ha mort ara, va morir fa uns anys quan..." En aquell moment no ho vaig entendre i recordo que vaig pensar en els motius d'una mare per

Joan Bertrán és metge de la Unitat de Cures Pal·liatives Sant Joan de Déu.

dir això del seu fill. Probablement aquesta dona ja havia donat per perdut el seu fill feia molt de temps i la seva resposta era conseqüència de tot el que havia patit.»

L'equip multidisciplinari de la UCP, format per infermeres, assistents socials, metges, assistent pastoral i voluntaris, s'apropa a cada persona oferint un espai on cuidar la seva salut i refer la seva situació social. Això exigeix unes normes mínimes de convivència i una atenció que no tots els pacients accepten. «En principi, establim una relació terapèutica amb els malalts i estem oberts a la relació personal que pugui sorgir. El seguiment es fa en equip.» L'objectiu central és la persona i la feina en col·laboració assegura la continuïtat assistencial: «Perjudiques el pacient si fas que només depengui de tu. No es tracta de rebutjar la confiança que diposita en tu, si no de compartir-la amb l'equip, per poder-lo ajudar més bé.»

Sovint s'ha d'encaixar el rebuig, és a dir, quan s'ofereix al pacient una atenció que no accepta: «Això t'estimula per buscar altres camins perquè t'entengui i col·labori amb tu. Davant dels fracassos no pots frustrar-te professionalment, perquè ja hi comptes des d'un primer moment. Has de ser conscient que no pots anar més enllà dels teus límits i saber dir: "Fins aquí ho puc solucionar, fins aquí puc ajudar, i a partir d'aquí, només puc acompanyar.»

La UCP té en compte les necessitats espirituals dels malalts. En aquest acompanyament preveuen les expectatives vitals, el sentit de la vida i una sèrie d'aspectes que no són exclusivament religiosos. Quan arriba un moment en què hi pot haver una manifestació més profunda des del punt de vista religiós, el professional que la rep, l'acull i la transmet a l'agent pastoral que forma part de l'equip. Aquest acompanyament espiritual es basa en la presència que ajuda en la motivació, «quan el malalt et diu que no serveix per a res, que què fa aquí, que perquè s'ha de curar... el més important és fer-li sentir que algú està al seu costat».

L'equip de la UCP és conscient de la vivència humana de cada malalt. Sempre es pot aprendre alguna cosa de cadascú. En aquest sentit, Joan Bertrán afirma que «he après a revisar el que faig i a no jutjar perquè davant de certes circumstàncies no se sap com reaccionar».

La sida és una malaltia que encara és desconeguda per a molta gent i que segueix provocant rebuig, no només per la malaltia sinó per les pràctiques de risc i la marginalitat, real o suposada que acompanya la persona malalta: «La gent segueix tenint prejudicis sobre la sida, encara que potser hi ha més comprensió perquè hi ha més afectats. Encara hi ha molta por de la sida pel desconeixement de la malaltia i les seves vies de contagi. Fa falta molta confiança per parlar sobre aquest tema i calen més cam-

Filosofia de la unitat

La UCP és una unitat confessional catòlica, la qual cosa la compromet en l'Església i en la societat a observar i defensar els principis de l'Evangeli i de les lleis socials, i les normes referents als Drets Humans. Els principis fonamentals de la unitat són:

- el centre d'interès de la unitat és la persona atesa
- promoure i defensar els drets del malalt, tenint en compte la seva dignitat personal
- el compromís en la defensa i promoció de la vida humana
- reconèixer el dret de les persones assistides a ser convenientment informades del seu estat de salut
- observar les exigències del secret professional
- assumir que la vida humana té un termini temporal i que està cridada a la plenitud del Crist, per això defensa el dret a morir amb dignitat, i que es respectin i s'atenguin els desitjos justos i les necessitats espirituals dels que estan en l'article de la mort
- respectar la llibertat de consciència dels malalts i els seus familiars, però demanar que sigui respectada la identitat de la unitat
- oposar-se a l'ànim de lucre i observar i exigir que es respectin les normes econòmiques justes

panyes d'educació sanitària sobre sexualitat i relacions humanes, sobre drogo-dependència, etc.»

UNA VEU EXULTANT

UN CANTORAL
PER AL
TERCER MIL·LENNI

Voldríeu renovar o ampliar el vostre repertori de cants d'Església?

No ho dubteu. Trobareu la solució en "Una veu exultant" (275 cançons amb melodies fàcils i amb textos bíblics).

Doble edició: Una amb lletra i solfa (1.500 pts.) i altra sols amb la lletra (750 pts.) Tapa dura.

Totes les cançons s'han gravat en 17 cassettes (1.000 pts. cada un) o en 17 CD (2.000 pts. cada un).

Versió en castellà: "Una voz jubilosa".

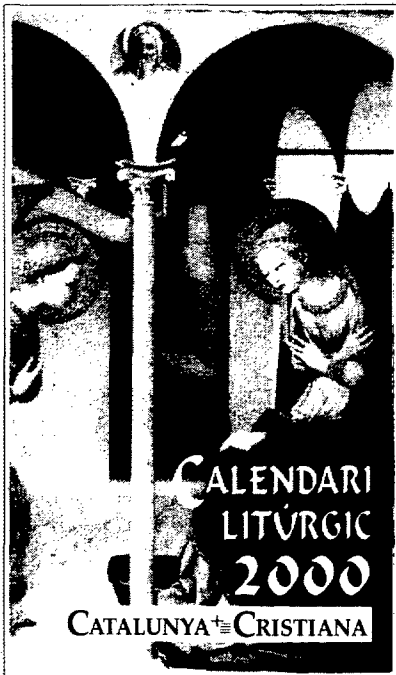
Autor: Mn. Josep Soler, pvre.
Pròleg: Cassià Just, abat emèrit de Montserrat.

Adquiriu-ho a la vostra llibreria habitual.
Distribució: Editorial Claret, S.A. 08010 Barcelona.
Tel.: 93-3010887. Fax.: 93-3174830.

Per a parròquies, convents, seminaris,
noviciats, comunitats, escoles...

ELS NOSTRES CALENDARIS 2000

ANY DEL GRAN JUBILEU

«Amb la mirada fixa en el misteri de l'Encarnació del Fill de Déu, l'Església es prepara per travessar el llindar del 3r mil·lenni» (Joan Pau II).

*Adreceu-vos per telèfon,
per correu o bé personalment
a l'associació*

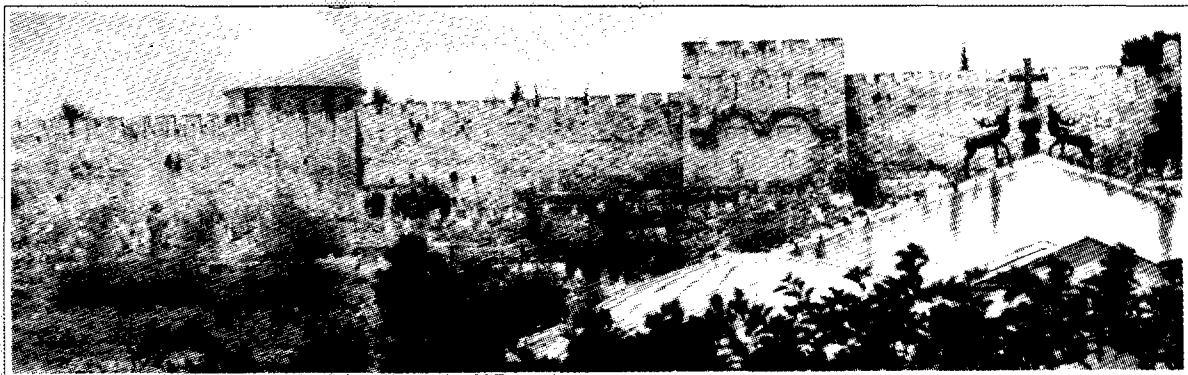
**AMICS
DE CATALUNYA CRISTIANA**

Pl. Urquinaona, 11, 3r 3a A
08010 BARCELONA
Telèfon 933 013 718
Fax 933 023 264

PELEGRINS DE LA PARAULA AL PAÍS DE JESÚS

Del 28 de novembre al 5 de desembre

TERRA SANTA

Pelegriatge contemplatiu sota el guiatge de Mn. Joan E. Jarque i Jutglar
Una bona manera de preparar-se per al Jubileu de l'Any 2000

I també: Terra Santa Cap d'Any - del 28 de desembre al 4 de gener del 2000

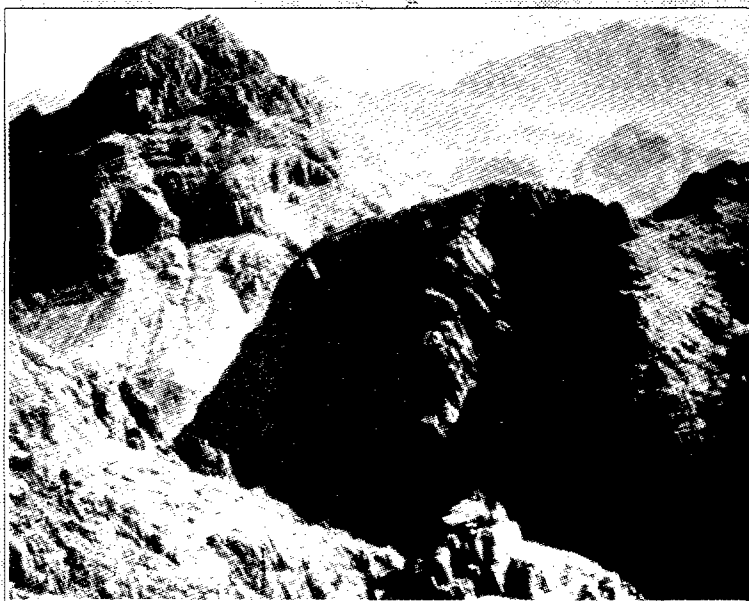
AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

VI PELEGRINATGE PELS CAMINS DE LA TERRA PROMESA

Del Nil a les fonts del Jordà

**Del 20 al 31 de
març del 2000**

- El Caire
- Sinai
- Jordània
- Jerusalem

*Tot refent el camí cap
a la terra promesa*

ARQUEBISBAT DE BARCELONA: COMISSIÓ DIOCESANA PER AL JUBILEU DEL 2000

PELEGRINATGE JUBILAR DIOCESÀ A ROMA amb motiu del Gran Jubileu

Mes de maig del 2000

Presidit pel cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona

ROMA / SUBIACO / PORT / D'ÒSTIA

Opció A: Autocar
Del 15 al 22 de maig.....

Opció B: Avió

Del 16 al 21 de maig

Les inscripcions són obertes

Demaneu informació a:
la vostra parròquia,
centre de culte,
comunitat, moviment,
associació...
i també als Amics de
Catalunya Cristiana

Sida: una fotografia que revela la pobresa i la injustícia

■ Entrevista a Mons. José L. Redrado, OH, secretari del Pontifici Consell per a la Pastoral de la Salut

Mons. Redrado va ser consagrat bisbe titular d'Ofena el 6 de gener del 1999 i esdevenia així el primer prelat de l'orde dels Hospitalaris de Sant Joan de Déu. Com a expressió del seu episcopat tres signes: el bon samarità acompanyat de la frase «Vés, i tu fes igual», com a estímulo i exemple de com

realitzar la seva vida com un servei, especialment als malalts i als necessitats; la magrana, en referència a l'orde Hospitalari de Sant Joan de Déu; i la imatge de la Mare de Déu de la Peña, patrona del seu poble natal, Fustiñana (Navarra), record de família i de la gent senzilla.

—El 30 de setembre passat va participar en la presentació a Barcelona del llibre *Obispos y Conferencias Episcopales del mundo sobre el Sida (1986-1999)*. Quins són els principals valors d'aquest llibre?

—El fet d'haver recollit molta documentació dispersa de l'Església sobre la sida. La quantitat i la qualitat dels documents n'és un altre valor; no oblidem que som a l'inici de l'explosió de la sida i ja des de llavors, i sense parar, l'Església ha estat il·luminant. També és un valor la diversitat dels documents quant a procedència: es tracta de llocs i mentalitats plurals i, això no obstant, es veu en els documents com un fil conductor; tradueixen un vessant pastoral des del qual es rebutja tot comportament discriminatori i s'accentua el sentit de la vida, l'acollida, l'acompanyament, l'educació als valors. Es rebutja una lectura «apocalíptica» del problema i se suggereix una reflexió més profunda sobre la formació sexual, la informació i la prevenció. La sida no se soluciona només amb medicaments.

—Del 9 a l'11 de desembre se celebrarà al Vaticà un Congrés Internacional sobre la sida, amb quins objectius?

—Els assenyalo amb tres infinitius: promoure, orientar, coordinar. És la finalitat, les funcions del dicasteri aplicades a la sida. Promoure l'ajuda, orientar segons el magisteri de l'Església i coordinar els moviments i els grups que treballen dintre de l'Església al servei d'aquests malalts.

—En aquest Congrés la Conferència Episcopal espanyola, representada per la Fundació Dimensió Sida de Barcelona, intervindrà amb una exposició de 15 minuts. Quina és l'aportació de l'Església espanyola respecte de la sida?

—L'experiència de la Fundació Dimensió Sida de Barcelona és gran i ha estudiat aquest tema; per això espero que l'aportació que faci, portant la veu de l'Església espanyola, sigui rica. Ja ho va fer en la sessió d'estudi el desembre del 1998 amb una reflexió sobre aspectes epidemiològics, psicosocials i pastorals; hi vénen recollides moltes dades i suggeriments que demostren un gran movi-

Mons. Redrado.

ment de l'Església en aquest sector.

—Gairebé fa un any que el Pontifici Consell va impulsar la creació d'un grup de reflexió sobre la sida, per què es va crear?, com està funcionant?

—Es va crear per poder seguir de prop un dels programes del nostre dicasteri: tema sida. Funcionen dos grups: un de reduït, format per persones que viuen a Roma, i un altre de més ampli, format per persones de diverses nacions. El grup reduït ha treballat a fi de ser útils a les Esglésies locals. Amb el grup gran vam fer una sessió de treball de tres dies el mes de desembre del 1998.

En aquest moment el treball està orientat a conèixer la realitat per orientar després. Així, hem enviat a totes les

Conferències Episcopals un qüestionari d'unes vint pàgines que ens servirà de base en el Congrés que celebrarem del 9 a l'11 del pròxim desembre, on veurem la realitat social i reflexionarem sobre aspectes de prevenció, acompanyament i pastoral.

—L'Església cada cop s'implica més en la problemàtica de la sida, però la societat

continua pensant que és un tema tabú per a l'Església, que l'Església és aliena a aquesta realitat, quin és el motiu d'aquesta percepció?

—Jo penso tot el contrari; possiblement ha estat l'Església la primera a llançar-se a treballar en aquest camp. Si no, que ho diguin als Instituts religiosos i altres institucions d'Església que acostumen a estar sempre a l'avantguarda.

—Quines respostes dona l'Església als afectats de sida?

—No és competència seva donar respostes tècniques, però sí que està implicada en el tema pastoral, en l'acompanyament. Els documents reflecteixen aquesta realitat i valors com l'acollida, la solidaritat, l'amor, la valoració de la vida. Particularment amb aquests malalts l'Església novament ens explica i porta a la pràctica la paràbola del bon samarità: pren iniciatives, s'apropa, privilegia, es compadeix, posa remei. L'Església, experta en humanitat, l'aplica particularment en aquest sector.

—Per la seva part, les persones afectades de sida, què poden aportar a l'Església?, què pot aprendre'n la comunitat cristiana?

—Interpel·len les nostres vides disretes i de benestar, ens criden a la solidaritat, a l'equitat en l'accés a la salut, a emprar tots els recursos —humans i econòmics— per canviar la situació. S'ha d'invertir més en educació, en higiene i salut, en formació, en promoció de la dona, en redempció de la pobresa. És una crida als professionals de la salut, als cristians en particular per servir, guarir, acollir i estimar. És a dir, hem d'aprendre des dels crits de la vida.

—Quina és l'assistència religiosa i pastoral a seguir?

—Es tracta d'allargar la mà, d'estar atents, d'escoltar les seves frases, de llegir sentiments i d'obrir camins a l'esperança i la solidaritat. Una pastoral que accentui l'acollida i transmeti la Bona

(continua a la pàg. 6)

HIJOS DEL VIENTO
Meditar con la respiración
Mariano Ballester

Doce meditaciones con sus correspondientes ejercicios para descubrir a través de la respiración al Dios de la Vida
132 págs. 1.400 ptas.

narcea, s. a. de ediciones
Dr. Federico Rubio y Gali, 9. 28039 Madrid
Tf. 91 554 61 02. Fax 91 554 64 87
narcea@informet.es www.narceaediciones.es

Notícia de l'evangeli que ajuda a lluitar i a viure dignament.

Avui es parla de pastoral encarnada i en cap altre grup com en aquest el pastor haurà d'estar atent a les persones, a la seva realitat, a la seva història, a les seves necessitats; una pastoral que anunciï la vida, la valori, l'estimi i, per això, sigui capaç de transformar el sentiment de mort i de destrucció en alegria de viure. Una pastoral que ajudi el malalt a alliberar-se i a descobrir la seva dignitat. I si tota pastoral s'ha de fer en equip, aquí és més urgent l'equip i la coordinació.

—Quin paper té l'element espiritual en aquesta malaltia?

—Crec que és un element importantíssim per donar sentit a tot el que passa. Aquest pot ser un moment oportú per a la persona, un *kairós*; Déu intervé en tot allò que ens passa, ¿s'ha absentat ara que pesa més la vida perquè està més carregada de patiment? Crec que no. Per això, Déu, allò religiós, allò espiritual de la persona, aflora més fortament.

És difícil no ser sensible a aquests valors. Valorar la vida i adonar-se que Déu passa per la meua vida, que és una ocasió de trobada, de fortaleza, de llum per passar un túnel, per llegir la vida en clau positiva. Quants llums s'han obert en aquests moments foscos de la vida!

—Hi ha moltes ONG que treballen en aquest àmbit. Una entitat cristiana, com ha d'acompanyar una persona que viu amb el VIH/sida?

—Amb molta dignitat, amb molt respecte, gairebé amb veneració, perquè una persona que pateix és un lloc sagrat i cal apropar-s'hi a les palpentes, sense prejudicis, descalços, com Moisès davant del Senyor.

—La sida afecta sobretot els joves, com compaginar la doctrina de l'Església amb l'actitud de la joventut?

—La joventut és una estació de la vida en què la vitalitat, l'esperança, els projectes són grans, enormes. Tota malaltia, i potser la sida encara més, enfosqueix totes aquestes perspectives, i és ara més que mai quan s'ha de fer veure als joves que la vida també té sentit quan està dèbil, malalta o es troba en una etapa final. Cal ensenyar a valorar la vida en tot allò que té de bonic, de positiu, de profund. I això no s'aconsegueix sense sacrificis ni renúncies.

—«La millor prevenció és l'educació de valors», què significa això?

—Significa que val, és a dir, que té sentit, que serveix per a la vida. Fem reflexió personal, preguntem-nos-ho amb sinceritat i veurem que certs comportaments de la vida no ens realitzen com a

persones, no ens donen més llibertat sinó que, de vegades, ens fan més esclaus. Sense lluita ni sacrifici, sense renúncia, no hi ha valors, no hi ha goig de la vida, perquè la vida és al centre, se l'empara amb altres valors: el respecte, la prudència, la sinceritat, la coherència...

—Què es pot fer contra la marginació social que pateix un malalt o afectat pel VIH?

—Informar i dir que aquestes persones són igual que les altres i que la sida no s'encomana. Ser clars i concrets en l'explicació, és qüestió de corregir i d'evitar pors.

—Què és el que més preocupa l'Església en aquest camp?

—Que cadascú assumeixi la responsabilitat que té tant en el camp de la medicina, com en el de l'assistència i el de la pastoral. Però sobretot crec que l'Església es preocupa per la formació i l'educació a la vida, als valors i aquí entren en joc la família, l'escola i els mitjans de comunicació social. No és fàcil formar i educar, per això, a vegades, es recorre a mitjans fàcils. I no tot se soluciona amb la medicina, ni amb campanyes que a vegades es queden a mig camí; cal anar fins a l'arrel, a la persona, a la vida, als valors; tot això no es construeix amb simples recomanacions, és

una tasca àrdua; formar i educar requereixen temps i paciència.

—La sida és un signe dels temps?

—Possiblement, i cal buscar una clau de lectura. Segons com llegim el signe serà positiu o negatiu. Jo prefereixo fer una lectura positiva. Per a mi es tracta de la nostra societat, la injustícia, la incapacitat per afrontar realitats col·lectives «permanents» en certa manera. És un termòmetre que mesura moltes coses. D'altra banda és un signe d'estímul, d'esperança, un lloc per a la creativitat, per a la solidaritat, per valorar més la vida i construir-la sobre fonaments més sòlids.

—L'Església és a punt de celebrar el gran Jubileu del 2000, com s'ha de viure aquest esdeveniment des de l'àmbit de la sida?

—Amb una bona injecció d'esperança. Però com que el Jubileu és fonamentalment pelegrinatge i conversió, tots els que estan en aquest ambient de la sida (començant pels mateixos malalts) han de fer aquesta peregrinació al lloc adequat de la vida i la conversió als valors fonamentals. Sense això, no hi ha Jubileu, serà una altra cosa: distracció, excursió, passar l'estona.

Rosa María Jané Chueca

El que diuen els bisbes

El 30 de setembre passat es va presentar a Barcelona el llibre *Obispos y Conferencias Episcopales del mundo sobre el Sida* (1986-1999), publicat per l'Editorial Claret. Es tracta d'un dossier format per quaranta-nou documents i manifestacions de bisbes i Conferències Episcopals procedents d'una vintena de països diferents dels cinc continents.

La Fundació Dimensió Sida ha treballat durant més de tres anys en aquest llibre. El seu president, el Dr. Antoni Mirabet, afirma en el pròleg que «a cap altra part —fora de l'Església— hem trobat tant de material de reflexió i estudi sobre el valor i la consideració de les persones que viuen amb el VIH/sida i de les del seu entorn familiar o d'amistat, i sobre el paper de totes aquestes persones que integren la societat».

Tres van ser els bisbes presents a la presentació d'aquest dossier: Mons. José Luis Redrado; Mons. Joan Carrera, obispo auxiliar de Barcelona, y Mons. Antoni Deig, bisbe de Solsona i responsable de la Pastoral de la Salut de la Conferència Episcopal Tarraconense.

Mons. Redrado i Mons. Deig van coincidir a assenyalar que des del primer moment que va aparèixer la sida, l'Església no se n'ha quedat al marge sinó que s'hi ha implicat. Segons Mons. Redrado, «l'Es-

Mons. Redrado va participar en la presentació del llibre *Obispos y Conferencias Episcopales del mundo sobre el Sida* (1986-1999).

glésia sempre està present en les necessitats de l'home». Per al bisbe, els documents de l'Església s'han de llegir des de la perspectiva de l'assistència al necessitat.

A la majoria dels escrits que recull el llibre hi ha «una crida i una invitació a la visió cristiana del dolor humà, la malaltia, la mort, la responsabilitat individual i la solidaritat sense cap discriminació», es pot llegir al pròleg. Aquest aspecte el va confirmar Mons. Redrado: «Els documents subratllen la compassió i l'assistència; el rebuig a la discriminació; la possibilitat de recuperar la dignitat ètica; expressen reserves i críti-

ques pel que fa a campanyes de prevenció i de sexe més o menys segur; rebutgen una lectura apocalíptica de la sida i de la malaltia com a judici o càstig de Déu; a cada intervenció es destaca l'exemple de Crist, acollidor i guaridor, i es fa una crida urgent a preparar els agents de pastoral de la salut.»

A la seva intervenció, Mons. Carrera va posar en relleu el tresor de generositat personal que té l'Església, en recordar les persones anònimes que treballen amb els malalts de la sida. I va afegir: «Al camp de la sida existeix una zona de penombra que dificulta que ens acabem d'entendre bé amb la societat del

nostre temps. Som mal vistos (els cristians) perquè tenim una proposta irrenunciable a fer a qui vol avançar en la fe. I a vegades hem d'aprendre a escoltar, a reflexionar i procurar aclarir aquesta zona de penombra no per dir "sí" a tothom, sinó per discernir els signes dels temps i aconseguir un diàleg fecund a la nostra societat.»

Per una altra banda, des de la Fundació Dimensió Sida es va destacar el gran treball realitzat per recollir amb honestat l'ampli i plural material sobre la sida pertanyent als bisbes i Conferències Episcopals del món.

Alemanya

església en el món

El Papa demana als bisbes coherència en el tema de l'avortament

■ L'Església alemanya busca solucions per continuar l'assistència a les dones embarassades

FULDA.— Els bisbes alemanys han decidit que tot i que de moment mantindran els consultoris per a dones que desitgen avortar es comprometen a revisar una solució per al problema. La resposta dels bisbes es va emetre el 25 de setembre en acabar la

seva assemblea a Fulda, dos dies després d'haver-se publicat la carta que els va enviar el papa Joan Pau II en què els demanava una solució unànime i segons les indicacions de la Santa Seu, és a dir, sense que l'Església avaluï sota cap ambigüitat els avortaments.

En la nota que han emès els bisbes alemanys expliquen que els consultoris catòlics per assessorar dones que desitgen avortar prosseguiran amb la seva activitat malgrat que «un cert nombre de bisbes es va pronunciar a favor de la introducció d'un nou sistema que ja no disposi de l'emissió de certificats de consulta que permetin la realització d'un avortament sense conseqüències penals».

El document difós per la Conferència Episcopal alemanya afirma que «els bisbes alemanys pretenen fer tot el possible perquè en el futur es garanteixi el suport i l'assistència a les dones embarassades, en especial a aquelles que pateixen necessitats i dificultats concretes».

El problema de la participació de l'Església en el sistema de consultoris és que el requisit perquè una dona se sotmeti a un avortament segons la llei alemanya és la presentació d'un certificat d'assistència als centres de consell. La sisena part d'aquests consultoris pertanyen a l'Església catòlica i els seus certificats també són utilitzats per les dones que insisteixen a avortar fins i tot després d'haver assistit a un d'aquests centres.

Davant d'aquest problema, al juliol d'aquest any el Pontífex va enviar un document on demanava als bisbes alemanys que els centres emetessin els certificats amb un text inclòs que assenyalés que aquests documents «no poden ser utilitzats per fer avortaments legalment». Això no obstant, la majoria de les clíniques alemanyes continuen reconeixent el certificat negatiu com a document vàlid legalment per avortar.

Una solució unànime al problema

El problema continua candent, i per aquest motiu el president de la Conferència Episcopal alemanya, Mons. Karl Lehmann, i els cardenals Joachim Meisner

de Colònia, George Maximilian Sterzinsky de Berlín i Friedrich Wetter de Munic es van reunir amb els responsables de la Congregació per a la Doctrina de la Fe i de la Secretaria d'Estat a mitjans de setembre a Castel Gandolfo per continuar analitzant la participació dels catòlics en els consultoris sobre

l'avortament.

Així mateix, el papa Joan Pau II va demanar als bisbes alemanys aplegats en assemblea una solució que defugís tota ambigüitat. En una missiva que es va fer pública el 22 de setembre, el Pontífex precisa que «si el certificat

—emès com a constància d'haver assistit a un consultori catòlic— serveix com a accés a l'avortament, el retret que han presentat moltes persones durant les setmanes passades estaria fonamentat, és a dir, l'Església faria una mera afirmació teòrica sense efectes reals».

La carta enviada pel cardenal Angelo Sodano, secretari d'Estat del Vaticà, als bisbes alemanys assenyalava que «si l'autoritat de l'Estat ignora de fet el text explicatiu del document, no es comprèn com és possible que l'Església continuï en la consulta segons la llei». Per això, «l'eventual certificat haurà de servir tan sols i exclusivament per documentar

l'orientació al servei de la vida dels consultoris eclesials i per garantir l'atribució de les ajudes promeses».

Finalment, la carta afirma que els bisbes decidiran la solució específica al problema però demana «insistentment» que busquin una solució unànime segons aquestes indicacions. (ACI)

Mons. Karl Lehmann presideix els bisbes alemanys.

MÈXIC

Els efectes negatius de les presons

MÈXIC.— «Les presons tenen molts efectes negatius, poques vegades són preventives, són deshumanitzadores, i amb freqüència no protegeixen de forma adequada la societat». Aquesta és la conclusió a què han arribat els delegats de la Pastoral Penitenciària catòlica de 55 països, que han celebrat el X Congrés Mundial a la ciutat de Mèxic del 11 al 18 de setembre. A la trobada hi va assistir el director del Secretariat de Pastoral Penitenciària de la CEE, el mercedari José Sesma.

Els participants reconeixen la necessitat de reaccionar «fins i tot amb l'empresonament davant de la violència», encara que consideren que des de la seva experiència pastoral «massa gent és empresonada i que s'utilitza una política de construcció constant de noves presons amb costos molt elevats i en canvi no es

busquen alternatives de justícia més constructives».

Els participants en el congrés deploren el tracte que es dona als presos en alguns països, especialment a Madagascar i Brasil, on els reclusos pateixen mal nutrició, manca d'atenció mèdica, maltractaments causats per altres interns, etc. Els experts en Pastoral Penitenciària condemnen absolutament «l'ús generalitzat de la pena de mort en molts llocs, una forma salvatge de tractar els éssers humans». També estan convençuts que els condemnats a cadena perpètua han de tenir una perspectiva possible d'alliberament.

Propers al Jubileu de l'any 2000, conviden totes les autoritats a oferir esperança als empresonats mitjançant l'aplicació dels mitjans legals dels seus respectius països. (SIC)

ESTATS UNITS

El Papa sol·licita clemència per a un condemnat a mort espanyol

WASHINGTON.— Joan Pau II ha tornat a ratificar la seva oposició a la pena de mort, ja que ha demanat al governador de Florida, Jeb Bush, clemència per a Joaquín José Martínez, un ciutadà espanyol condemnat a mort en aquest Estat.

L'arquebisbe Gabriel Montalvo, nunci apostòlic als Estats Units, ha enviat una carta al governador de Florida, fill de l'expresident George Bush, per comunicar-li que Joan Pau II demana que «se salvi la vida de Martínez per la compassió i magnanimitat del governador i de la Comissió per al Perdó de l'Estat». En la carta Mons. Montalvo explica a Bush que «Sa Santedat compta amb la seva autoritat perquè se salvi una vida a través de la commutació de la sentència amb un gest de clemència que certament contribuiria a la promoció d'una cultura de la vida i de la no-violència en una societat de llibertat i amor dels Estats Units».

Joaquín José Martínez va ser sentenciat el 1997 per dos casos d'assassinat i robatori a mà armada. De moment no s'ha determinat la data de l'execució de la pena capital. Als Estats Units hi ha almenys 82 estrangers de 27 països en els corredors de la mort de 17 estats nord-americans. (Zenit)

Timor Oriental

Nova massacre de religiosos a Timor Oriental

■ Crida humanitària de la Unió dels Superiors Generals dels Religiosos

BAUCAU.— Dues religioses, dos diaques i un seminarista van ser massacrats a Baucau pels milicians favorables a l'annexió de Timor Oriental a Indonèsia. La matança va tenir lloc el 26 de setembre passat mentre un equip pastoral de la diòcesi de Baucau tornava a la ciutat després d'haver visitat un camp de pròfugs.

Segons ha revelat l'agència d'informació de la Santa Seu, Fides, el grup estava format per dos diaques timoresos d'uns 30 anys que aviat havien de ser ordenats preveres; per un jove estudiant de teologia i per dues religioses canosianes, Celeste de Carvalho, que era timoresa, i la italiana Erminia Cazzaniga. Amb els religiosos també van ser assassinades dues nenes òrfenes que eren ateses per les religioses i una periodista timoresa que treballava per a un diari japonès.

La notícia va causar una certa sorpresa ja que dies enrere agents pastorals de la diòcesi havien descrit la situació com a «força tranquil·la». «Aquest gest, més que obeir a l'odi directe contra l'Església, es deu a motius de criminalitat i desesperació», segons explica l'agència Fides. A més el pare Joseph Ageng Marawata, encarregat de portar les negociacions amb el general Keki Syahnakri, cap de les forces indoneses a Timor, acabava de llançar un acord que preveia el retorn a Timor Oriental de tots els religiosos transferits a Timor Occidental.

Que la tragèdia nò caigui en l'oblit

Davant de les massacres, els èxodes forçats i la manca de llibertat a Timor Oriental, els Superiors Generals dels Ordes i les Congregacions de Vida Consagrada han fet una crida humanitària, primerament, a les autoritats de la nació d'Indonèsia, «pel poble de la qual volem

La població civil pateix les conseqüències del conflicte.

continuar treballant perquè s'aturin les violències i les persecucions, i es respecti la dignitat, la justícia i la llibertat». Els Superiors Generals dels Religiosos també s'han dirigit a les Nacions Unides perquè «s'executi com més aviat millor la decisió adoptada perquè, amb el suport internacional, es pugui retornar a aquesta terra una condició de vida, i la població pugui tornar a casa». Així mateix demanen a l'opinió pública i als mitjans de comunicació que la tragèdia de Timor no caigui en l'oblit mentre les solucions

proposades no es transformin en realitat.

Els religiosos recomanen als seus germans i germanes arreu del món que allà on siguin s'informin sobre què està passant a Timor Oriental, que no deixin de pregar pel patiment de tantes persones, i que suscitin una actitud de solidaritat per part de les autoritats, l'opinió pública i els organismes d'ajuda humanitària.

En la crida, els Superiors Generals dels Religiosos afirmen que estan molt amoïnats per la sort de tants religiosos i religioses que s'han vist obligats a abandonar les seves cases, i commoguts davant de la prova de fidelitat d'alguns d'ells que han optat per seguir Crist fins

La Santa Seu defensa els drets dels timoresos

La Santa Seu va defensar els timoresos en la sessió extraordinària de la Comissió de Drets Humans a Ginebra i ha demanat insistentment a la comunitat internacional que envii ajuda humanitària urgent a l'illa.

Mons. Giuseppe Bertello, nunci apostòlic i cap de la delegació de la Santa Seu en la sessió, va recordar que els catòlics representen el 90% de la població, i l'Església «ha intentat ser la veu dels timoresos en la defensa de la seva identitat, ha protegit les víctimes de la repressió i s'ha fet càrrec dels serveis educatius i sanitaris». Per la seva postura, «l'Església catòlica ha pagat un preu alt amb l'assassinat de preveres, religiosos i responsables de les seves comunitats», va afirmar Mons. Bertello.

El nunci apostòlic també va destacar que el conflicte de Timor no és tan sols una guerra de clans sinó «l'aniquilament en un bany de sang de la voluntat majoritària d'un poble», tot recordant que el 80% dels timoresos orientals van votar per la independència «en una elecció organitzada i supervisada per les més altes instàncies internacionals».

al martiri. Però malgrat les condicions de precarietat «continuarem estant amb la gent per acompanyar-la en la difícil tasca de la reconstrucció, sostenint-la, sobretot, en la feina de pacificació. Des del més profund del nostre cor perdonem i manifestem la voluntat de reconciliació, deixant que altres persones avaluin amb justícia les violències i els seus responsables». (C.C.)

Mª Carmen Carreiras

ANTIGUITATS

Afiliada al Gremi d'Antiquaris de Catalunya

Compro: mobles, tota classe de pintures, talles, porcellanes, joguines, nines, mantons de Manila, joies, rellotges de tot tipus, plata, llibres, mapes, etc.

Pago al comptat. Discreció i confidencialitat. Pregunti sense cap tipus de compromís.

C/ de la Palla, 5 - 08002 Barcelona Tel./fax 933 189 426 - Tel. mòbil: 609 380 039

ITALIA

50.000 persones en la marxa de la pau d'Assís

ASSÍS.— Activistes pels drets humans, pacifistes, voluntaris, polítics, organitzacions no governamentals, associacions, famílies..., en total unes 50.000 persones van participar en la dotzena edició de la Marxa per la Pau des de Perugia fins a Assís. Aquesta marxa és l'epíleg anual de la trobada de pregària per la pau que va mantenir el Papa a Assís el 1986 amb líders religiosos d'arreu del món.

A la marxa es van unir persones que pateixen per l'absència de pau: un prevere kosovar, estudiants de Timor Est, birmans, txetxens, sahrauís, etc. Aquest any també hi ha participat el primer ministre d'Itàlia, Massimo D'Alema. D'Alema va convidar el conjunt d'associacions i ens locals que van organitzar la marxa a reunir-se i cercar el diàleg per prevenir els conflictes, amb moments de solidaritat i cooperació. (Zenit)

Espanya

La nova edició del Catecisme aixeca la polèmica

■ La CEE va presentar el 22 de setembre passat l'edició definitiva en castellà del Catecisme de l'Església catòlica

MADRID.— A la majoria de mitjans de comunicació espanyols els ha faltat temps per arremetre contra la nova edició en castellà del Catecisme de l'Església catòlica. Però no contra tot ell, sinó contra apartats molt específics, en concret, el de la pena de mort. La nova

edició continua preveient una molt remota possibilitat de justificació de la pena capital, encara que tan remota que fins i tot es posa en dubte que existeixi. Això, tanmateix, és una cosa que molts no han volgut desapropiar per carregar de nou contra l'Església i les seves institucions.

El Catecisme és un «text oficial que formula les veritats de la fe i transmet el que Déu ha dit i ha fet per nosaltres els homes i per la nostra salvació». En aquest sentit, esdevé també un importantíssim, a la vegada que complex, instrument d'evangelització en l'àmbit catequètic. El seu estudi parcial i incomplet, tanmateix, pot donar lloc a manifestacions com les que molts mitjans vénen fent des de la presentació de la seva edició castellana definitiva. I és que el Catecisme de l'Església catòlica és alguna cosa més que un tractat sobre la pena capital.

L'apartat de la pena de mort, però, és el que ha mobilitzat l'opinió pública espanyola. El text del Catecisme admet una mínima justificació d'aquesta pena, encara que es reconeix que els casos «són pràcticament inexistent». De fet, es posa en dubte que es pugui donar aquesta justificació, i en aquest sentit, l'evolució respecte l'edició anterior és substancial.

Caminant amb la humanitat

L'Església, moguda per l'afany de «caminar amb la humanitat», que deia la *Gaudium et Spes*, ha anat adaptant al llarg de la història la seva actitud respecte a la pena de mort. L'ensenyança tradicional mantenia la seva licitud basant-se en un principi de sant Tomàs d'Aquino. Llavors, diversos factors podien fins i tot afavorir aquesta justificació, com la precarietat de la vida humana, el caràcter inevitable de la mort, o la consideració de la mort com un pas a la

La CEE es mostra rotunda contra la pena de mort.

vida eterna. Tanmateix actualment l'home és considerat en la seva unitat global com a persona i la vida es té com a valor fonamental, per això la postura que abans prenia l'Església perd el seu sentit. A més a més l'Estat posseeix instruments més eficaços per conservar el bé comú.

El papa Joan Pau II ha estat un dels primers a impulsar aquest canvi d'actituds, que s'ha vingut reflectint en les últimes edicions del Catecisme de l'Església catòlica. En l'última edició oficial en llatí, la presentada el 1997, ara traduïda al castellà, i també corregida lleugerament, gairebé deixa una escletxa a aquesta justificació, encara que donant per fet que és molt

probable que aquest cas no es pugui donar mai. La pena de mort es justifica quan sigui «l'única via practicable per defensar eficaçment la vida dels éssers humans de l'agressor». El canvi respecte a textos anteriors és gran, especialment si es considera que el Catecisme és un document universal i pensat per una certa permanència.

La CEE es mostra rotunda i no vol donar lloc a la polèmica. La seva oposició a la pena de mort és clara, com exigeix l'encíclica *Evangelium vitae*, i ja que els casos en què es pot justificar són inexistent, no s'entra en contradicció amb res. L'arquebisbe de Tarragona, Mons. Martínez Sistach, no creu que s'hagi de parlar tant d'uns casos que gairebé no es poden donar. Per a ell, «la pena de mort queda ara pràcticament exclosa, i excepte algun cas hipotètic extrem, l'Església la considera il·legítima».

Tanta polèmica ha impedit donar importància al Catecisme en si i al que aquest suposa. Aquest text bàsic per a la catequesi

Joan Pau II contra la pena de mort

«Ha arribat el moment que desaparegui d'una vegada per totes d'aquest continent tot atac contra la vida. Fora violència, terrorisme i narcotràfic! Fora tortures i altres formes d'abús! Cal posar fi a l'innecessari recurs de la mort!»

23-1-99

«La nova evangelització demana seguidors de Crist que estiguin incondicionalment a favor de la vida; que proclamïn, celebrin i serveixin l'evangelí de la vida en totes les situacions. Constitueix un signe d'esperança el reconeixement creixent que per la seva dignitat humana mai no pot ser negat ni als que fan mal. La societat moderna posseeix instruments per protegir-se sense negar definitivament als criminals la possibilitat de canviar (cf. *Evangelium Vitae*, n. 27). Renovo la crida feta al Nadal amb vista a un consens que permeti posar fi a la pena de mort, tan cruel com innecessària.»

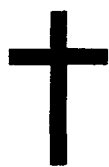
27-1-99

«Uneixo la meua veu a la del Consell d'Europa demanant que el dret més fonamental, el dret a la vida per a cada persona, sigui reconegut en tot espai europeu i que sigui abolida la pena de mort.»

29-3-99

ja és el definitiu, traduït de l'edició típica llatina, i «expressa més bé els continguts del Catecisme respecte al dipòsit de la fe catòlica», a més a més de formular «algunes veritats de fe de forma més convenient a les exigències de la comunicació catequètica». El document també recull els suggeriments que han arribat a Roma des de la presentació el 1997 de l'edició definitiva llatina. Llavors, el papa Joan Pau II ja va qualificar el nou Catecisme com «un do privilegiat per redescobrir la inesgotable riquesa de la fe».

Samuel Gutiérrez

Pietat Campmajó i Tornabell

Col·laboradora de
Catalunya Cristiana

Ha mort a l'edat de 79 anys, el dia 28 de setembre de 1999.

En comunicar als nostres lectors aquesta trista nova, els preguem que la tinguin present en les seves pregàries.

(ACS)

BUFET FIGUERAS ADVOCATS

Amb més de trenta anys d'experiència en Dret Civil, Mercantil, Penal, Administratiu, Matrimonial i reclamacions de quantitat contra morosos.

Tel. 932 018 009 - Fax 932 001 762
c/ Bori i Fontestà, 18, 4t 1a - 08021 Barcelona
e-mail: bufetfigueras@abonados.cplus.es

Espanya

Centenari d'un precursor de l'apostolat obrer femení

■ El jesuïta Butinyà, fundador de les Serventes i de les Filles de Sant Josep

BARCELONA.— Enguany s'acompliran cent anys de la mort del jesuïta Francesc Xavier Butinyà i Hospital (18 de desembre del 1899). Com a jesuïta, visqué les dues etapes de la segona meitat del segle XIX. La primera, carregada de constants conflictes entre l'Església i l'Estat; i la segona, d'estabilitat política pròpia de la Restauració monàrquica d'Alfons XII. Avui dia mirem amb simpatia aquell jesuïta per la seva qualitat humana i pel seu anhel d'ajut a les noies obreres, anhel que es convertí i madurà en dues originals fundacions d'apostolat obrer femení.

Butinyà havia nascut a Banyoles el 1834 en el si d'una família de corders, que tenien establert un obrador amb botiga a la plaça major del poble. Entrà a la Companyia de Jesús el 24 d'octubre del 1854, al noviciat de Loiola, el mateix dia que el govern de Madrid dictava l'ordre de confinament dels novicis jesuïtes a Mallorca, cap on anaren, des de Pasajes, el 6 de gener del 1855. Readmesos tots els jesuïtes a la península, Butinyà estudià filosofia al Seminari de Missions de Salamanca, del 1857 al 1860, on es doctorà. Fou destinat, tot seguit, al col·legi de Betlem de l'Havana i s'ocupà en la direcció de l'Observatori meteorològic que havia fundat el jesuïta català Antoni Cabré (Tarragona, 1829 - Madrid, 1883). Butinyà tornà a Espanya el 1863 i passà a Lleó per estudiar teologia, i rebre l'ordenació sacerdotal, que li fou conferida el 29 de juliol del 1866. L'any següent s'hi doctorà en Teologia.

Acabada la seva formació rebé el destí de professor de metafísica, ètica i dret natural, que exercí a Salamanca. És en aquesta època que començà el seu afany fundador en favor de noies treballadores. Ara bé, com sigui que el 1868 la revolució setembrina obligà a marxar cap a l'exili tots els jesuïtes espanyols, hagué de passar a França fins al 1869. Amb el restabliment del govern conservador tornà a Espanya essent destinat el 1870 a Salamanca per ensenyar-hi Teologia, magisteri que exercí fins a la proclamació de la Primera República el 1873. Mentrestant, havia entrat en contacte amb Bonifàcia Rodríguez de Castro amb la qual fundà les Serventes de Sant Josep, el gener del 1874.

Novament enviat a l'exili, residí a Poyanne (França), fins que pogué tornar a Espanya i anà destinat a la residència de Girona. Ja a Catalunya, sempre fidel a la seva inquietud d'ajudar les joves obreres, fundà a Calella de la Costa com una incipient branca de les Serventes de Sant Josep salmantines, branca que poc més tard, juntament amb Isabel de Maranges, es constituí en fundació autònoma i prengué el nom de Filles de Sant Josep.

Els anys successius es lliurà a una intensíssima activitat apostòlica per tot Catalunya, predicant missions populars, novenaris, trídiums i sermons quares-

mals, sense desentendre's mai de la direcció espiritual i de la tasca de conseller, en les coses pràctiques, de les Filles de Sant Josep. Tanmateix, la dedicació a les seves filles espirituals, que ell considerava les seves «pobretes germanes», li creà dificultats amb els superiors, sobretot amb el qui fou provincial del 1881 al 1888, el pare Joan Capell. Aquest i altres superiors jesuïtes no veien amb bons ulls aquella dedicació absorbent de Butinyà envers les seves religioses. Morí a Tarragona el 18 de desembre del 1899.

Predilecció pel món obrer

Podem destacar dues característiques del pare Butinyà com a home d'Església: la seva constant acció apostòlica i la seva força intuïtiva com a fundador de religioses obreres.

De l'activitat apostòlica cal recordar que la documentació coetània ens el presenta sempre molt actiu i ple de zel. Un cop establert definitivament a Catalunya, no parà mai des de Girona, Manresa i Tarragona, de lliurar-se a la pràctica apos-

Missa d'aniversari de les josefines.

tòlica, participant arreu del Principat en tasques de predicació i d'administració de sagraments. És molt freqüent que els seus ministeris apareixen ressenyats en revistes i diaris. Les notícies sobre els seus sermons surten sovint a la premsa local. I juntament amb els sermons hem de mencionar la seva tasca d'autor espiritual dirigida als obrers i menestrals, als nens i al públic devot en general, que es concreta en diversos llibres, manuals i devocionaris. De la seva obra apostòlica destaca sobretot el ministeri sacerdotal de

la confessió. Dedicava hores seguides a confessar els fidels, com consta per les seves cartes i pels «diaris» de les cases on residí.

Sobre el segon aspecte, hom pot dir que la seva força com a fundador fou dinàmica i produí un fruit molt gran. El 1874, a Salamanca, ja havia formulat clarament el carisma peculiar que havia d'inspirar les noves comunitats creades com a religioses obreres, perquè en l'exercici del seu apostolat sentí molt vivament la necessitat d'ajudar primer les minyones de servei domèstic i després les joves obreres i les menestrals, que no comptant amb prou suport econòmic per entrar en un orde religiós, que els exigia la dot, no podien emprendre lliurement un camí personal de seguiment de Jesucrist. De fet, així és com sorgiren, primer a Salamanca, l'institut religiós de Serventes de Sant Josep i, més tard a Calella de la Costa i Girona, el de les Filles de Sant Josep. Amb totes dues fundacions, Butinyà esdevingué un precursor de l'apostolat obrer femení, ja que la finalitat de les dues noves congregacions era la santificació de les noies obreres per mitjà del treball exercit, no en convents, sinó en el que all anomenà «Tallers de Natzeret». Podríem dir que llençà l'apostolat de monges obreres abans que fos admès en l'Església el de sacerdots obrers. En realitat havia creat un nou àmbit espiritual i de treball per a la dona obrera de la segona fase de la revolució industrial. Ara les religioses josefines celebren amb diferents commemoracions el primer centenari de la mort del seu fundador.

Josep M. Benítez, s.j.

Celebració de les josefines de Lleida

La congregació de religioses Filles de Sant Josep, conegudes com a josefines, van celebrar a la ciutat de Lleida, on van arribar l'any 1895, el centenari de la mort del seu fundador, el P. Francesc Butinyà. L'acte central de la commemoració va ser una solemne Eucaristia per donar gràcies a Déu per la vida i obra del P. Butinyà. La celebració va tenir lloc el 18 de setembre a la parròquia de Santa Maria de Gardeny, presidida pel bisbe de Lleida, Ramon Malla, i concelebrada pel prevere que s'encarrega de la comunitat, Josep M. Quintilla. El bisbe Malla va agrair en nom de la ciutat de Lleida el testimoni cristià de les Filles de Sant Josep i les va encoratjar a seguir el carisma inspirat pel P. Butinyà: «Josep, el fuster de Natzeret, guia i model del taller, es per a vosaltres el primer testimoni.»

La casa de les josefines ha estat al llarg de la seva més que centenària història centre de formació de noies, residència femenina i residència d'estudiants. Finalment, en aquests darrers anys ha estat dedicada a residència d'ancianes, si bé la congregació la vol destinar en un futur immediat exclusivament a casa de religioses. La germana Nieves Peña és des del 1996 l'actual superiora de la comunitat, formada per 20 monges, la més nombrosa de la ciutat: «Volem ser presència d'Església a la ciutat amb el nostre especial carisma, practicant la senzillesa, l'acolliment i la fraternitat», diu la superiora.

El pròxim mes de desembre tindrà lloc a Girona la cloenda de l'any del centenari, ja que és a l'església de Sant Josep d'aquesta ciutat on reposen les restes del P. Butinyà. (J.C.)

Carta Dominical

Nou esforç missioner per a Europa**Ricard M. Carles**

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

En el meu darrer escrit, em vaig referir a la celebració del Sínode dels Bisbes especial per a Europa, l'últim dels sínodes per continents previstos pel Sant Pare com a preparació per al Gran Jubileu de l'Any 2000, que se celebra durant el mes d'octubre a Roma.

El «document de treball» del Sínode, publicat el mes de juliol passat, ofereix ja una visió d'algunes de les preocupacions dominants de l'assemblea, atès que s'ha redactat a partir de les respostes dels episcopats del nostre continent al qüestionari enviat per la secretaria general del Sínode. Com ha escrit el cardenal Jan P. Schotte, secretari general del Sínode de Bisbes, «per la seva naturalesa específica, l'*instrumentum laboris* és un document preparatori. No s'ha de considerar, doncs,

com un avançament de les conclusions de l'assemblea sinodal, encara que, en certs aspectes, el consens que es derivi de les respostes es reflectirà, sens dubte, en els resultats del Sínode».

Una d'aquestes preocupacions reflectides en el «document de treball» és la que es recull en el número 15, que, en substància, diu així: «Una primera i greu preocupació té relació amb el fet que Europa es torna cada vegada més un lloc necessitat d'una nova evangelització i d'un nou esforç missioner. En alguns casos es tracta d'anunciar l'Evangeli de Crist a qui encara no el coneix; en d'altres, de recompondre el teixit cristià de les mateixes comunitats cristianes».

El document distingeix, pel que fa a aquesta prioritat, entre els països de l'Est d'Europa i els de l'Oest. Als països de l'Est, que ara fa deu anys que van sortir d'uns règims que proposaven l'ateisme, resta un veritable erm religiós, motiu pel qual s'imposa una espècie de primera evangelització, perquè moltes persones d'aquells països «fins i tot vivint a territoris travessats per l'anunci i el testimoniatge àdhuc heroic de l'Evangeli, viuen sense conèixer de fet el Senyor Jesús».

També als països de l'Oest, caracteritzats pels ràpids avenços tecnològics i per fenòmens com la secularització, la globalització i la urbanització, és urgent posar en obra una «evangelització nova, capaç de produir una nova inculturació de l'Evangeli». Aquesta és una exigència permanent de l'obra evangelitzadora,

que l'Església ha complert en tota la seva història i que avui s'imposa pels canvis accelerats que ens toca viure. Es tracta del discerniment i de la resposta que cal donar als anomenats «signes dels temps», interpretats a la llum de l'Evangeli, com va fer el Concili Vaticà II (GS, 4 i 11).

Una altra preocupació derivada de la situació religiosa i moral de la Europa d'avui, sobre la qual el Sínode sens dubte haurà de reflexionar, és la que el «document de treball» descriu com la desaparició d'una pastoral basada en un «estat difús de cristiandat compartida», amb la necessitat consegüent de fomentar el pas a una fe més personal i adulta, «mitjançant una pastoral que tingui en compte tant l'evident grau d'instabilitat, incertesa i diferenciació de l'adscripció eclesial de molts batejats, com la disminució dels sacerdots». Aquesta circumstància s'imposa com un fet a l'Europa Occidental, des de Berlín a Lisboa, però no és general en l'Església, en la qual les vocacions sacerdotals durant el pontificat de Joan Pau II s'han gairebé duplicat.

N. de la R.: Durant la celebració del Sínode sobre Europa, el Sr. Cardenal escriurà la seva «Carta dominical» des de Roma els dies immediats al diumenge. Per això, i a causa de l'anticipació del tancament de *Catalunya Cristiana*, la «Carta dominical» del setmanari no coincidirà amb la que es difon per mitjà de la premsa i la ràdio.

Paraula i vida

Objectius per a l'inici del mil·lenni**Lluís Martínez Sistach**

Arquebisbe de Tarragona i Prímat

El Senyor ressuscitat ens diu, com va dir als apòstols, «caleu les xarxes per pescar». Amb joia «calarem les xarxes» amb un Pla Pastoral diocesà per a un període de tres anys. Com en els cursos anteriors, amb aquest Pla Pastoral pretenem anar aplicant el Concili Provincial Tarraconense. Aquest és un compromís eclesial important, puix celebrarem el Concili per demanar «Esperit, què dius a les Esglésies de la Tarraconense?»

Aquest nou Pla Pastoral té cinc objectius prioritaris. Aconseguir aquests objectius mitjançant unes accions específiques i les activitats ordinàries de la vida de les comunitats cristianes és realitzar la missió de

l'Església i constitueix també un servei preuat a la nostra societat.

El cardenal Martini, de Milà, ha expressat en diverses ocasions la persuasió «que en el nostre món europeu, sempre incrèdul, ateu i indiferent, un cristià no pot aconseguir viure la fe si no aconsegueix familiaritzar-se amb la Paraula de Déu, si no s'alimenta cada dia d'aquesta Paraula». El primer objectiu pastoral consisteix a «conèixer i viure més la Paraula de Déu».

Es pretén iniciar-nos i familiaritzar-nos en la lectura de la Bíblia, per tal de captar i entendre el missatge que porta per a la nostra vida cristiana i arribar a fer pregària amb la Paraula de Déu llegida o escoltada. Això demana una actitud de fe i una participació en reunions o cursos que facilitin aquesta iniciació bíblica.

Aquest curs que iniciem coincideix amb l'any 2000. Volem celebrar amb joia el Jubileu dels vint segles de l'encarnació del Fill de Déu. Per això un dels objectius del Pla Pastoral consisteix a viure l'esperit del Jubileu, que ha de ser «any de gràcia», és a dir, de conversió, de reconciliació, d'agraïment i de solidaritat. Una conversió a la Paraula de Déu; una reconciliació que valora i celebra el sagrament del perdó; un agraïment a l'Església que, com a mare, ens ha engendrat a la vida nova de fills de Déu i l'alimenta amb la Paraula i els

sagraments, i una solidaritat amb els pobres i marginats d'aquí i d'arreu, treballant per una major justícia social.

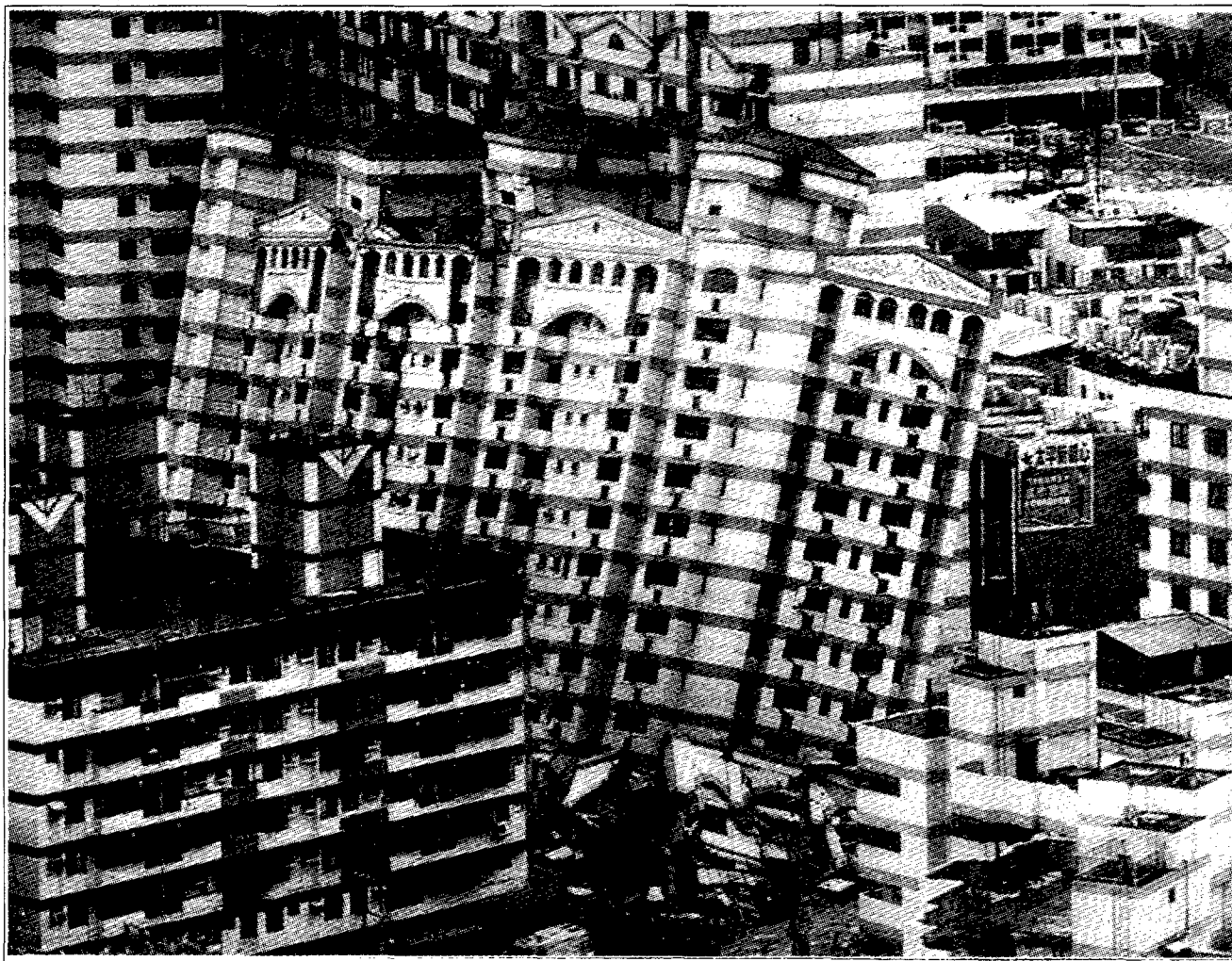
Ens proposem totes les realitats eclesials de la diòcesi «acollir pastoralment a tothom». És un objectiu eminentment pastoral i té una relació molt íntima amb la naturalesa de l'Església mateixa, que és mare. L'acolliment demana en l'acollidor una mirada d'amor, una clara identitat i una capacitat de diàleg.

La nostra societat posa en relleu el cap de setmana i el diumenge va perdent el seu sentit cristià. Per això un altre objectiu pastoral per a aquest trienni pretén que els diocesans visquin el diumenge com el dia del Senyor. El repòs dominical adquireix una dimensió profètica que afirma la primacia absoluta de Déu i també el primat de la persona respecte a les exigències de la vida social i econòmica. L'Eucaristia és el cor del diumenge cristià i s'expressa en activitats de fraternitat, de solidaritat i d'apostolat.

El Pla Pastoral vol «potenciar l'apostolat associat dels laics». Els moviments i grups eclesials responen a la naturalesa social de la persona i són signe de la comunió i unitat de l'Església. En la nostra societat pluralista i fraccionada la realitat de l'apostolat associat dels laics es fa més i més necessària.

opinió

Zoom

Després dels terribles terratrèmols de Turquia i Grècia que tantes víctimes causaren, ara li ha tocat el torn a Taiwan, l'antiga Formosa, amb una sèrie continuada de sismes que també han deixat la seqüela de milers de víctimes. Però així com en els anteriors sismes el nombre de víctimes es carregava als edificis mal construïts, a Taiwan els edificis han resistit heroicament, fins al punt que alguns d'ells s'han limitat a inclinar-se cerimoniosament. No resistiran, però, la definitiva destrucció controlada pels homes.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

Un centre d'inculturització al Brasil

Al Brasil, un dels països més grans del món, els negres que aconsegueixen superar l'examen d'admissió a la universitat i acabar els estudis, són excepcionalment pocs. Les xifres ho palesen: són menys del 5% de la població universitària. Una xifra insignificant, si es té en compte que els afrobrasilers sumen el 44% de la població total.

Per tractar de superar d'alguna manera aquesta marginació, un franciscà brasiler de color, el pare David Raimundo Santos, ha obert un centre per tal de preparar els estudiants de sang africana i els indígenes a l'examen

d'accés a la universitat. Les classes —gratuïtes— es donen també durant l'any acadèmic amb cursos i seminaris sobre diverses matèries. «La instrucció —diu el pare David Raimundo— és un mitjà per fer pujar el nivell, no tan sols intel·lectual del negre, sinó també el seu estatus social.»

A més a més, al centre del franciscà brasiler s'ensenya a valorar la dignitat de la raça negra, és a dir, la legitimitat de la seva cultura i, fins i tot, la validesa de la seva religió. Així, per exemple, la religió *yoruba-nago*, importada d'Àfrica i tradicional al Brasil, també manifesta la presència de Déu en la creació i en l'home. «Les religions són totalitats culturals que defineixen un moment determinat de la història; mai no existeixen soles, sinó relacionades amb la cultura, l'economia i la política d'una època, d'un continent o d'un país. En el marc d'una civilització concreta, la majoria de les religions expressen la seva experiència de la divinitat, de les preguntes últimes i del destí de l'home», comenta el pare David Raimundo.

Per això és important que al Brasil, un dels països més grans del món, l'Església col·labori per formar en les ciències humanes els joves de color, i valori i assumeixi aquells elements de la cultura africana que sincronitzen amb el missatge cristià. Aquesta és la inculturització de debò que proposa el Concili Vaticà II.

Notes insignificants

Germà Adrià

Un futur millor

De tant en tant, el Senyor ens regala moments de sorpresa religiosa, perquè recordem que la nostra religiositat no necessita complicacions per viure-la amb senzillesa.

El dia de la Mercè vaig viure moments sorprenents de senzillesa religiosa.

A les nou del matí, la missa a l'església de la Mercè. Ja abans de començar la missa, molts barcelonins pujaven a besar la Mare de Déu. Davant meu, un matrimoni. Tots dos pregaven en silenci. Tots dos, deixant-nos passar, es van quedar al costat de la Verge i la miraven i li resaven.

Durant la missa, l'església estava plena de gom a gom. Tothom seguia l'Eucaristia amb una pietat sorprenent. D'on havien sortit tants barcelonins pietosos? La comunió, interminable.

Els devots de la Mercè pregaven en silenci de multitud. La Mare de Déu, allà dalt, concentrava les mirades de la gent quan no miraven el sacerdot.

Vaig sortir una mica abans d'acabar la missa i vaig anar a la presó de Wad-Ras.

I allà, a les 10.30, la Missa de l'Alliberadora dels Captius, la Mercè, preparada minuciosament pel capellà mercedari. Hi van assistir moltes presoneres (ara, internes). Van fer les lectures, van presentar les ofrenes, van cantar pietosament.

Tan sols va faltar el bisbe Daumal, malalt, que durant molts anys ha compartit amb les preses la festa de la Mercè.

Les preses, els voluntaris i les voluntàries, el director i diverses funcionàries van resar molt bé.

Em vaig emocionar una mica, quan les preses feien una pregària i li deien a la Mare de Déu: «...Et demanem per totes nosaltres. Tu ens coneixes i saps el que necessitem. Ajuda'ns sempre a viure amb esperança, amb il·lusió, lluitant per construir-nos un futur millor...»

Elles necessiten viure amb esperança (i moltes vegades els bons, els que vivim en llibertat) voldríem segar-los-la.

Ajuda'ns a viure amb il·lusió...

Que lluitem per construir-nos un futur millor.

Elles, però, no aconseguiran mai un futur millor si nosaltres no les ajudem, si no els ho facilitem. Quants de nosaltres estem disposats a donar-los un cop de mà quan recuperin la llibertat?

Quants, tot i poder-ho fer, estariem disposats a oferir-los un treball sense recels de cap mena?

Moltes d'elles han viscut en el pitjor. Necessiten un futur millor.

La Mare de Déu va arribar a suggerir als mercedaris que complissin la pena perquè algun pres recuperés la llibertat.

Què ens pot suggerir a nosaltres?

Després de la missa les preses han tornat al seu tancament. Anaven amb el cap cot.

Els voluntaris hem fet una petita festa... i hem anat cap a casa.

El futur millor, per a nosaltres, començava ja en abandonar les portes automàtiques de Wad-Ras.

Quan començarà el futur millor per a les preses?

Podran començar-lo algun dia?

Punt de vista

M. Elena Vizcarro

La passió per la veritat

Fa uns dies llegint unes declaracions de Vittorio Messori, periodista nascut en el si d'una família anticlerical, convers i autor de diversos llibres, assegura que el que el mou a escriure és la passió per la veritat. «És una recerca que neix d'una necessitat personal d'entendre, de saber. He descobert que les preguntes que jo em faig importen també als altres. Si els lectors m'abandonessin continuaria escrivint perquè aquests llibres no neixen del deure professional, neixen d'una realitat personal.»

«Quan algú té una gran alegria, si és una persona sincera sent la necessitat de comunicar-la als altres. El respecte humà és una cosa incomprensible. Sento la necessitat de fer partícips els altres que la veritat existeix.» En un altre moment diu que «l'aversion contra l'Església forma part d'aquesta vocació a ser signe de contradicció que el mateix Jesús ha previst per als seus. Això no em fa por; el que sí me'n fa és el fet que actualment es té la impressió que els veritables enemics de l'Església estan en el seu interior».

«Bona part del meu temps i de les meves energies les he hagut de dedicar, no a contrastar els arguments dels qui estan a fora, sinó a contrastar el sabotatge dels que són a dins. Que els homes de l'Església han tingut errors seria absurd negar-ho. Amb freqüència he manifestat en els meus escrits que s'oblida que, en l'Església és més important el que no es veu que el que es veu. El que es veu del rostre humà de l'Església de vegades és poc atractiu; és el rostre dels nostres pecats, de les nostres limitacions, de les nostres misèries humanes. És necessari que abandonem la

Vittorio Messori.

nostra contaminació racionalista de pensar que es pot jutjar l'Església en el pla dels resultats humans, com passa en altres institucions. En realitat, el balanç veritable de l'Església és un balanç misteriós que s'escapa a l'home i que solament Déu pot fer.»

Tant de bo, aquestes paraules de Messori ens portin a reflexionar i a buscar la veritat per viure en pau i feliços.

*saber escoltar***Quan l'urgent distreu de l'important**

Llegeixo, a la premsa, una entrevista a un psiquiatre. Exposa una colla de temes molt interessants per a la vida actual. Millor dit, filosofia sobre el tarannà dels qui som la gent dels nostres dies.

Una de les seves afirmacions és que tots vivim anant darrere del que és urgent. Com si la vida fos una mena de cursa d'alegries, satisfaccions i disgustos, sense saber-ne ben bé el perquè. Llavors, l'existència s'ho cobra: en arribar a certa edat, hom té la impressió que no és del tot amo del seu destí.

Per regir la pròpia vida —assegura el científic— cal prestar atenció al que és important, no es pot viure d'anar confegint com un rosari d'objectius simplement immediats. És necessari adonar-se del que és bàsic i fonamental. Això, certament, és aplicable a la vida cristiana que, si ens distraiem una mica, pot esdevenir superficial i dèbil. De manera que deixa de ser un eix que sustenta i ancora. Llavors anem tapant forats, fins que la cosa s'espalla tant que som arrossegats per les coses i els esdeveniments. Nadem a grans braçades, però el corrent se'ns endú.

L'anar sempre a remolc de la urgència mena

fàcilment a la buidor. Fins al punt que, el nostre món occidental —ric— engendra, sense parar, necessitats i més necessitats. Totes sense substància. D'aquí la font dels insatisfets i dels amargats.

El professor declara la seva proposta: fer un viatge cap a si mateix. Invita a cadascú a preguntar-se cap a on vol anar, amb quines possibilitats compta, com és, quins són els seus interessos i quines les capacitats. És el que els espirituals anomenen la interiorització.

El creient se situa en si mateix. Recapacita quina és la seva vocació, la finalitat de la seva existència, com està vivint la vida de batejat... Mira si el guien els vertaders interessos evangèlics i, conscient de la seva debilitat, s'adona que necessita la gràcia de Déu que es troba en els sagraments de Crist i que mena a fer el bé als germans. El cristià, si té buidor l'ha d'omplir a base de centrar-se en les coses nuclears. Les seves opcions cerquen la substància i no el superficial. I, per això mateix, sap barrar el pas a la insatisfacció malsana i a l'amargor. L'urgent no pot distreure mai de l'important.

Joan Guiteras i Vilanova

*a propòsit de...***Parabòliques per a TV**

Quan ja havia fet l'article, he vist la missa que havia emès la RAI i, per la seva singularitat, en vull parlar. La retransmetia des de la base militar italiana de Sarajevo. La presidia l'arquebisbe castrense i concelebraven diversos capellans. Era la missa d'un exèrcit que salvaguarda la pau en una ciutat molt castigada a causa de la guerra. Acompanyaven els soldats un cor jove, nois i noies, de la població, uns quants laics de diferents edats i unes quantes monges. La càmera, de tant en tant, enfocava una imatge de Crist crucificat i un cementiri de guerra proper ple de tombes. A vegades es veia una creu amb filferros enredats a la fusta. L'ambient no era gens tràgic, encara que pogués semblar-ho. Han cantat l'al·leluia amb un ritme, una decisió i una alegria que no havia sentit mai. Quan el bisbe ha saludat els televidents, i els companys repartits per tants altres llocs en missió de pau, m'ha semblat que era el ressò que sant Pau enviava als filipencs de part dels sants de la casa del Cèsar (Fl 4:22). Per què no podem suposar que, entre aquests soldats, no hi havia sants com els al·ludits a l'epístola paulina, o semblants a Jordi de Capadòcia, Martí de Tours, Joana d'Arc, o tants d'altres militars que han aconseguit la glòria en l'Església? L'experiència ha estat una manera diferent de les habituals de «sentir l'Església».

Canviem de tema. He de confessar que la meua descripció serà una mica ambigua ja que no dispo de una informació fefaent. El Centre Televisiu Vaticà (CTV) és una entitat productora de programes, però que no els emet pel seu compte. Les dues emissores a les quals em referiré (una en aquest article i l'altra la setmana que ve) ho fan en senyal digital, la qual cosa pot encarir una mica l'equip receptor, però permet que la imatge captada tingui una qualitat excel·lent. De fet, aviat totes les emissions, tant les televisives com les radiofòniques, seran amb aquest sistema.

La Sat2000 es tracta d'una emissora del Vaticà per a l'audiència italiana. Emet programes molt seriosos i pel·lícules molt variades, sense arribar a ser frívols. La seva programació no dura tot el dia. A mi, particularment, m'agrada la lectura de l'evangeli del diumenge, la persona responsable té unes extraordinàries qualitats comunicatives, és un exemple a seguir per tots aquells o aquelles que llegeixen a les nostres assemblees perquè aprendrien molt a corregir la seva dicció, l'entonació i, fins i tot, la mirada, que haurien de dirigir a la comunitat. Un altre espai molt interessant és un debat juvenil sobre diferents temes, el programa s'anomena *Vivint, parlant*. Els tertulians tenen una agilitat en les seves intervencions que ja voldríem molts a les nostres reunions. Penso que pot ser interessant oferir-lo a algun grup de gent inquieta, així aprendrien a ser enginyosos, ordenats i respectuosos amb els altres. També és interessant el noticiari general diari, que informa especialment de la vida cristiana o d'esdeveniments d'interès antropològic, i el *Noticiari del voluntariat*, pel qual desfilen diferents ONG que expliquen i ensenyen la seva tasca de servei. Podem sentir-nos orgullosos de pertànyer a una Església que es diversifica en tanta riquesa de servei humà. D'un nivell més alt és el programa *Ateneo*, amb intervencions, o conferències breus, sobre diversos temes, on no hi falten els bíblics, els teològics, o els referents a la història eclesial. Alguns programes es repeteixen més d'un cop al dia. Particularment interessant, crec que serà aquesta emissora durant el Jubileu pròxim del que ha pres el nom.

P-J Ynaraja,

capellà del Montanyà (ynaraja@redestb.es)

Cartes del lector

Cristians sincers i francs

Sr. Director,

Visc al bisbat de Solsona i crec que ja seria hora que en lloc de lloances i d'encens, es diguessin les coses ben clares, tot i que sense ofendre ningú. Jo ho intento, fins i tot amb un xic d'humor. Penso que els cristians ens perdem per falta de sinceritat i de franquesa. Cal cantar les veritats, malgrat es perdin les amistats. És una bona virtut, de profit incalculable. Tots patim una certa por del que pensaran o diran els altres. Sense ofendre, cal estendre els drapets al sol.

JOSEP PICAS PONS
Ametlla de Merola

Segueix el servei

Sr. Director,

Els primers cristians eren anomenats «els seguidors del Camí». El llibre dels Fets dels Apòstols ens en dona set testimonis, el més típic dels quals és la ràbia de Pau en perseguir a mort, com ell diu, els «adherits al Camí del Senyor» (22:4). Un nom dinàmic, no estàtic, d'aquell que té una meta i s'hi dirigeix amb diligència. «Diligència» aquí no és un substantiu ans un adjectiu.

Un nom que molts menuts dúiem a la butxaca els diumenges, per seguir millor l'eucaristia amb aquell missalet que el pare Claret, avui sant, va intitular com a *Camí dret i segur per anar al cel*. No sabem si el beat Josep M. Escrivà, que va passar la seva infància a Balaguer, en va prendre, potser, el segon cognom i també el títol del seu llibre famós, *Camí*, tot curt.

Un camí vers Déu, tot seguint les petjades de Crist i amb tants models de bons seguidors com ens ofereix la Bíblia, tant en l'Antic Testament com en el Nou. Un camí que de Girona m'ha dut a Mataró. És a dir, que hi ha hagut un canvi, però segueix el camí; segueix el

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, obrim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

Les nostres obligacions

Sr. Director,

Segons les estadístiques publicades, més del 26% dels habitants de Catalunya té concertat un servei de medicina privada i abona les quotes corresponents. Més del 60% té concertat una assegurança de decessos per la qual abona la quota corresponent. Són molts els catalans que tenen un vehicle i, per tant, tenen contractada l'assegurança obligatòria de Responsabilitat Civil i, lògicament, abonen les primes corresponents.

Si suméssim tots els clubs esportius o recreatius de Catalunya quedariem sorpresos de la quantitat de socis amb què compten, i tots abonen la quota corresponent. La suma total dels afiliats a partits polítics o a sindicats ens causaria alguna sorpresa i tots ells abonen la quota corresponent.

L'Església catòlica també ens ha ofert la possibilitat de subscriure una quota, mensual, trimestral o anual. És voluntària i és per l'import que considerem que s'ajusta a les nostres possibilitats. Sobre aquest punt no crec que hi hagi dades generals, però mirant les de la meua parròquia, són setze famílies, crec que els números també ens sorprendrien, però aquest cop en sentit contrari.

Hem de deixar que l'Església visqui de les petites monedes que els creients dispositem a la safata en assistir a la missa dominical? Cal que canviem de mentalitat, l'Església és nostra i som nosaltres els que l'hem de mantenir, no amb petits donatius, sinó amb les nostres aportacions fixes i periòdiques i sempre en la mesura de les nostres possibilitats.

VICENÇ ALBALAT I BONAFONT
Barcelona

camí i segueix el servei.

Així que, des d'ara, podeu seguir demanant *La Història de la Salvació o Primícies bíbliques* (llibre de l'alumne) i la *Guia didàctica* (llibre del mestre) adreçant-vos a l'apartat núm. 6, 08301 de Mataró.

Fins ara, mestres o catequistes, parròquies o col·legis, avis, pares o tietes, fins i tot professionals liberals o de carreres universitàries han trucat a les portes i han estat atesos. No cal agrair l'enviament, que ja se suposa. Només si s'ha extraviat alguna remesa. I tots, seguidors del Camí, a reprendre el curs escolar que ens durà al nou segle i nou mil·lenni, com ens hi exhorta el Sant Pare, Joan Pau II.

IGNASI FARRERES JORDANA
Mataró

Millorar la missa?

Sr. Director,

No es tracta d'inventar ni de canviar res. Hi ha aspectes apropiats pels assistents que són factibles de millora. Potser les pregàries. Buscar claredat, interès, espontaneïtat, breuetat, actualització.

Per exemple, si diem «preguem pel Sant Pare», no hi calen afegits, és obvi que el sabem suficient, dotat, inspirat i entregat. O bé quan diem «preguem per nosaltres, familiars i amics», potser obli-

dem els desconeguts, és el cas dels difunts: als quals ningú no recorda. Un rengle a tenir en compte. També potser demanarem descans nocturn reparador. I els que no tenen ni llit, ni sostre, no han sopat, exposats al fred, malalties, mort violenta? O aquell germà que veiem per la tele com és linxat fins a matar-lo?

La indiferència arriba a insensibilitzar-nos, prescindint d'ell, quan puguem. Té algú que el recordi? Els mitjans d'informació no paren: cataclismes, accidents, guerres, suïcidis, tortures, presons, abusos sexuals fins i tot amb infants, execucions. Tot això a casa, fora de casa, arreu del món. Són motius que ens poden ensenyar a estimar, a pregar d'una forma viva que surt del fons del cor i Jesús ho escolta. I donar gràcies dels benifets que contínuament rebem, què?

GENÍS DE TERA I TEIXIDOR
L'Estartit

Els segrestadors del llenguatge

Sr. Director,

Avui és un fet que cada bàndol o grup vol segrestar els mots. Ens trobem en una veritable Babel. En política ja ningú no sap on és la dreta i on és l'esquerra. Voldria que algú em digués què vol dir progressista o antiquat. Els gais, les lesbianes i els grups proavortistes fan gala de ser, ells i elles, progressistes.

Tampoc avui no se sap quin sentit es dona a la paraula «amor» en el mercat del sexe. De la mera relació d'òrgans se'n diu fer l'amor. Manipulats per la propaganda, als adolescents, a ells i a elles, se'ls vol fer creure que les seves fomicacions són «patinades metafísiques».

Ni el filòsof Jean Paul Sartre ni el protagonista de la novel·la *L'estrany*, de Camus, no ho consideren així. En el món actual regna la confusió lingüística, com a Babel.

Crec que avui és convenient, en la formació de l'adolescència, mostrar les astúcies demagògiques dels manipuladors i segrestadors del llenguatge.

PERE CAMPÀS BONAY
Monestir de l'Estany

Esqueles
a
Catalunya Cristiana

Tel. 934 905 988

GESMOR
DES DE 1950

Servei permanent
24 hores
Ens desplaçem a domicili

**Tramitació
d'enterraments**

En cas de defunció,
què s'ha de fer?
Truqui al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. Catalunya Cristiana es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

Elogi del Rosari en la perspectiva jubilar

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Elogis qualificats

Entre els exercicis pietosos d'orientació mariana potser no n'hi ha cap que hagi obtingut elogis i recomanacions més autoritzades que les que ha obtingut el Rosari. Pensant només en els Papes del segle passat i del present, es podria fer ràpidament una llista ben llarga d'encíclics, exhortacions, recomanacions i pràctica directa, que és, en definitiva, la recomanació més expressiva. Aquestes intervencions han tingut com a oportunitat, moltes vegades, el mes d'octubre, tradicionalment vinculat a l'advocació del Rosari; altres vegades, ha estat en moments especialment tenses en la vida de l'Església o del món. Joan Pau II ha convocat en diverses ocasions els fidels de Roma a resar el Rosari amb ell en situacions de conflictes mundials. El papa Pau VII no va pas quedar enrere en aquesta línia. En diverses ocasions, però sobretot d'una manera més sistemàtica en la seva exhortació sobre el culte marià *Marialis cultus*, del

2 de febrer de 1974, va exposar les característiques que resplendeixen en aquesta forma de pregària, i que li donen una peculiar validesa espiritual per a tots els cristians. Els arguments de Pau VI resulten d'una actualitat immediata en la perspectiva del Jubileu, i per això és bo d'escoltar-ne un dels fragments:

El Rosari, contemplació de l'Encarnació del Verb

Després d'evocar les recerques científiques, especialment històriques, fetes darrerament sobre el Rosari, Pau VI diu:

«Ha quedat a plena llum la naturalesa evangèlica del Rosari, en tant que treu de l'Evangeli l'enunciat dels misteris i les fórmules principals; a més, partint de l'Evangeli i evocant la salutació festiva de l'àngel i l'assentiment religiós de Maria suggereix la manera amb què els fidels han de recitar el Rosari; i, finalment, amb la repetida salutació de l'àngel, és proposat un misteri fonamental de l'Evangeli —l'Encarnació del Verb—,

en el moment decisiu de l'Anunciació a Maria. El Rosari és, doncs, una oració evangèlica... Pregària evangèlica, el Rosari és, doncs, pregària de neta orientació cristològica. En efecte, el seu element característic —la repetició lletànica "Déu vos salve Maria"— esdevé també lloança incessant al Crist, terme últim de l'anunci de l'àngel i de la salutació de la mare del Baptista: "Beneït el teu ventre".» (núms. 44-46).

El Rosari, contemplació del misteri pasqual

Més endavant del mateix text, Pau VI examina la relació entre el Rosari i la litúrgia. La seva valoració precisa es converteix en un altre elogi del Rosari:

«Com la litúrgia, el Rosari té un caràcter comunitari, es nodreix de la Sagrada Escriptura i gira entorn del misteri de Crist. I, encara que sigui en plans de realitat essencialment diversos —anàlisi en la litúrgia, memòria contemplativa en el Rosari marià—, ambdós tenen

per objecte els mateixos esdeveniments salvífics duts a terme pel Crist. La litúrgia fa presents, sota el vel dels signes i operants d'una manera arcana, els misteris més grans de la nostra Redempció; el Rosari, en canvi, amb el pietós afecte de la contemplació, torna a evocar els mateixos misteris en la ment del qui prega i estimula la seva voluntat a treure d'ells normes de vida» (núm. 48).

Resar el Rosari

«Qualsevol forma de pregària resultarà fructuosa en la mesura que siguin respectats el seu valor original i el seu caràcter propi» (núm. 48). Aquesta afirmació de principi del mateix Pau VI ens dona la pauta per resar «fructuosament» el Rosari. L'immediatesa del gran Jubileu de l'Encarnació del Verb és un motiu més que, aquest any, en aquest mes d'octubre, ens urgeix a preguntar-nos: per què no ha d'estar el Rosari a l'interior de les nostres pregàries habituals?

petites homilies

Saber respondre a la crida

Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

Passa amb el Regne del cel com amb un rei que celebrava el casament del seu fill i envià els seus homes a avisar els convidats... Tot és a punt: veniu a la festa. Déu ens crida. I ens crida a festa. Al banquet de noces del seu Fill, que s'esposa amb la humanitat.

La paràbola ens presenta un rei —Déu— ben educat, que sap observar el protocol. D'entrada crida els seus amics. Els amics, però, no sempre són de debò. Hi ha massa càlculs, massa interessos inconfessables en segons quines amistats. I, a més, molt mala educació. Els convidats menyspreen la invitació a la festa reial: *No hi volien anar*. El rei insisteix. *Però ells no en feren cas*. Van opinar que eren més importants els seus interessos particulars —*l'un se'n anà al seu camp, l'altre als seus negocis*— i deixaren el rei sol en la seva festa. La grolleria, però, pot arribar fins a extrems esglaiadors de violència: *altres agafaren els enviats, els maltractaren i els mataren*. El rei, en veure això, s'indignà —qui no?—, i envià les seves tropes per exterminar aquells assassins i incendiar-los la ciutat. Eren temps d'absolutisme sense concessions i de represàlies salvatges, que, pel que es va veient arreu, encara no han acabat del tot. Malgrat que la Misericòrdia s'ha fet home i ha plantat la seva tenda entre les nostres. I és que també nosaltres hem après a no fer cas de la crida de Déu.

Després de l'enervació de la ira, arriba la

descoberta dels autèntics amics del rei: els ciutadans humils i pobres. Vet aquí els mereixedors del banquet reial. *Aneu a les sortides dels camins i convidau a la festa tothom que trobeu*. Tot a punt ja per a la festa del casament, el rei i el seu fill tindran comensals a taula. No es quedaran sols. Els servents compliren l'ordre reial i *reuniren tothom qui trobaven, bons i dolents*. I la sala del banquet s'omplí de convidats. Bons i dolents. O els que eren considerats així. Que a la festa de Déu hi és convidat tothom. Ordres són ordres.

Davant de Déu, però, cal anar-hi ajançat. S'ha de portar el vestit de festa. Que no és de draperies ni de teles fines, que solen inflar la vanitat dels qui ho vesteixen i els allunyen del comú de la gent. El vestit de la gran festa de Déu és fet d'humilitat, senzillesa, reconeixement sincer de la pròpia condició de captaire de la misericòrdia i el perdó de Déu. I sobretot de l'amor que es dona i es rep. Es rep de Déu i els germans i es dona als germans i a Déu: fa i deixa fer comunió. Un vestit sense etiquetes d'elegància i de mòdes ideològiques o autoritarismes que passen. El tenim i el portem aquest vestit, nosaltres que també hem estat convidats a la festa? No fos cas que hàgim d'escoltar la reconvençió reial: *Company, com és que has entrat sense vestit de festa?* I el nostre silenci culpable ens condemni a l'expulsió. *Perquè els cridats són molts, però no tants els elegits*.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial I)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 4)

OCTUBRE

10. Diumenge

XXVIII de durant l'any. Verd. Lectures: Isaïes 25: 6-10a / Salm 22 / Filipencs 4:12-14.19-20 / Mateu 22:1-14ALTRES CELEBRACIONS: *La Mare de Déu del Remei.* Sants, Tomàs de Villanueva, b.; Ugolí, Domni, Gerió, i Eulampi, mrs. Santa Eulàmpia, vg. mr.**Festa Major:** a Alcanar, Anglès, Caldes de Montbui, les Corts, (Barcelona), Esterri de Cardós, la Guàrdia d'Ares, Montanissell, les Preses, Santa Maria de Palautordera i Tuixent.

11. Dilluns

Fèria. Verd. Lectures: Romans 1:1-7 / Salm 97 / Lluc 11:29-32. Si es vol: *Santa Soledat Torres Acosta, fund.* (MLI) *Blanc.* ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Andrònic i Sarmatas, mrs.; Germà, b. mr.; Gumar, cfr. Santes Plàcidia i Piència, vgs.

12. Dimarts

La Mare de Déu del Pilar (F) Blanc. Lectures: Cròniques 15:3-4.15-16;16:1-2 (o bé: Fets 1:12-14) / Salm 26 / Lluc 11:27-28

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Valfrid i Salvi, bs.; Evagri i Edisti, mrs.; Serafi de Monte Granario, cap. Santa Domnina, mr.

Festa Major: a Albatàrrec, Cistella, Flaçà, Rosselló, Sant Feliu de Llobregat i Vilaplana.

13. Dimecres

Fèria. Verd. Lectures: Romans 2:1-11 / Salm 61 / Lluc 11:42-46

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eduard, rei; Faus, Gerner, Marçal, mrs. Santa Celedònia, vg.

14. Dijous

Fèria. Verd. Lectures: Romans 3:21-30 / Salm 129 / Lluc 11:46-54. Si es vol: *Sant Calixt I, p. mr.* (MLI) *Vermell.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Carponi, Evarist i Priscia, mrs.; Bucard i Rústic, bs. Santa Fortunata, vg. mr.

15. Divendres

Santa Teresa de Jesús, vg. dra. fund. (F) *Blanc.* Lectures: Eclesiàstic 15:1-6 / Salm 88 / Mateu 11:25-30

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Bru, b. mr.; Antíoc, b. Agileu, mr.

Festa Major: a Santa Llogaia de Terri.

16. Dissabte

Fèria. Verd. Lectures: Romans 4:13.16-18 / Salm 104 / Lluc 12:8-12. Si es vol: *Santa Hedvig, duc. vid.* (MLI) *Blanc.* *Santa Margarida Maria Alacoque, vg. salesa* (MLI) *Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sadurní, mr.; Galderic, agric.; Gal, ab. i Florentí, b.

Festa Major: a Alcover i Ciurana d'Empordà.

Lectures bíbliques

Diumenge XXVIII de
durant l'any

Cicle A

Lectura primera

Is 25:6-9

*El Senyor prepararà un convit
i eixugarà les llàgrimes de tots els homes*

Lectura del llibre d'Isaïes

En aquesta muntanya, el Senyor de l'univers prepararà per a tots els pobles un convit de plats gustosos i de vins rancis, de plats gustosos i suculents, de vins rancis clarificats. Farà desaparèixer en aquesta muntanya el vel de dol que cobreix tots els pobles, el sudari que amortalla les nacions; engolirà per sempre la Mort.

El Senyor eixugarà les llàgrimes de tots els homes i esborrarà l'oprobri del seu poble arreu de la terra. Ha parlat el Senyor. Aquell dia diran: Aquí teniu el nostre Déu, de qui esperàvem que ens salvaria; alegrem-nos i celebrem que ens hagi salvat, perquè amb tota certesa la mà del Senyor reposarà sobre aquesta muntanya.

Salm responsorial 22:1-3, 4, 5, 6 (R.:6cd)

El Senyor és el meu pastor; no em manca res
em fa descansar en prats deliciosos;
em mena al repòs vora l'aigua,
i allí em retorna.

Em guia per camins segurs
per l'amor del seu nom.

R. Viuré sempre a la casa del Senyor.

Ni quan passo per barrancs tenebrosos
no tinc por de res,
perquè us tinc vora meu;
la vostra vara de pastor
m'asserena i em conforta. R.

Davant meu pareu taula vós mateix
i els enemics ho veuen;
m'heu ungit el cap amb perfums,
ompliu a vessar la meva copa. R.

Oh sí! La vostra bondat i el vostre amor
m'acompanyen tota la vida,
i viuré anys i més anys
a la casa del Senyor. R.

Lectura segona

Fl 4:12-14.19-20

*Em veig amb cor per a tot,
gràcies a aquell que em dona forces*

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filips

Germans, sé viure enmig de privacions, i sé viure igualment en l'abundància. Estic avesat a tot: a menjar bé i a passar fam, a tenir de tot i a trobar-me mancat d'allò que necessito. Em veig amb cor per a tot, gràcies a aquell que em dona forces. Però heu fet molt bé d'ajudar-me, ara que vivia en l'estretor. El meu Déu satisfarà les vostres necessitats d'acord amb l'esplendidesa de la seva glòria en Jesucrist. A Déu, Pare nostre, sigui donada la glòria pels segles dels segles. Amén.

Al·leluia

Ef 1:17-18

*Que el Pare de nostre Senyor Jesucrist
il·lumini els ulls del nostre cor perquè
coneguem a quina esperança ens ha cridat.*

Evangeli

Mt 22:1-14

Convideu a la festa a tothom que trobeu

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús proposà aquesta altra paràbola als grans sacerdots i als notables del poble: «Passa amb el Regne del cel com amb un rei que celebrava el casament del seu fill, envià els seus homes a avisar els convidats, però no hi volien anar. Llavors n'envià d'altres que diguessin als convidats: Ja tinc preparat el banquet, he fet matar els vedells i l'aviram. Tot és a punt: veniu a la festa. Però ells no en feren cas: l'un se'n anà al seu camp, l'altre als seus negocis, i altres agafaren els enviats, els maltractaren i els mataren. El rei, en veure això, s'indignà, i envià les seves tropes per exterminar aquells assassins i incendiar-los la ciutat. Mentrestant, digué als seus homes: El banquet de casament és a punt, però els convidats no se'n mereixen. Per tant, aneu a les sortides dels camins i convideu a la festa tothom que trobeu. Ells hi anaren, i reuniren tothom qui trobaven, bons i dolents. I la sala del banquet s'omplí de convidats. [Quan el rei entrà a veure els convidats, s'adonà que un home dels que eren allí no duia el vestit de festa i li digué: Company, ¿com és que has entrat sense vestit de festa? Ell va callar. Llavors el rei digué als qui servien: Lligueu-lo de peus i mans i traieu-lo fora, a la fosca. Allà hi haurà els plors i el cruixir de dents. Els cridats són molts, però no tants els elegits.】

diòcesis

El cardenal Carles parla del respecte entre religions en l'homilia del dia de la Mercè

Les ciutats de Tarragona i de Barcelona han celebrat recentment la festivitat de la seva respectiva patrona: santa Tecla, el 23 de setembre, i la Mare de Déu de la Mercè, el dia 24. L'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach, va advocar en la seva homilia per una autèntica maduresa humana que si bé «sempre és necessària en la nostra vida personal, familiar, social i eclesial,

ho és d'una manera especial ara que aviat iniciarem la preparació per als comicis autonòmics, que constitueixen sempre moments molt importants per al bé de Catalunya».

Però potser l'homilia més comentada i també més criticada ha estat la de l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard M. Carles, amb motiu de la festivitat de la Mercè. «Desitjaria que, amb

vista al futur, algun any els signes més públics i els instruments publicitaris de la nostra festa major palesessin ben clarament les seves arrels inequívocament cristianes.» Aquest desig de Mons. Ricard M. Carles ha aixecat molta polseguera. N'hi ha per tant? Per poder respondre a aquesta pregunta transcrivim bona part de l'homilia del cardenal.

La teologia de la Mercè i la seva significació

Un any més ens trobem als peus de la que Mn. Cinto Verdager anomena en els goigs que cantarem al final d'aquesta celebració Princesa de Barcelona, per demanar-li que vulgui protegir la seva ciutat, tots els seus ciutadans i ciutadanes, i els responsables del bé comú que avui vénen a retre-li homenatge a la seva basílica.

Aquest any voldria proposar-vos breument la que podem anomenar teologia de la Mercè, i la seva significació per a Catalunya i per al món, ja que —no podem oblidar-ho— el missatge de la Mercè, gràcies a l'orde fundat a Barcelona i a les congregacions religioses, d'homes i dones, que s'inspiren en el seu carisma, és ja una realitat universal, estesa i present en tota l'Església.

Ho faré amb unes paraules del caputxí pare Miquel d'Esplugues: «Íntimament, essencialment, la teologia de la Mercè rau en una funció altíssima de maternitat divina, adreçada a perpetuar i adaptar a les necessitats d'aquella època allò que en tal funció maternal hi ha de més humà, de més delicat i de més essencial; o sigui, posar els fills dels homes en camí de la llibertat que de dret els pertoca com a tals i, sobretot, com a fills de Déu.»

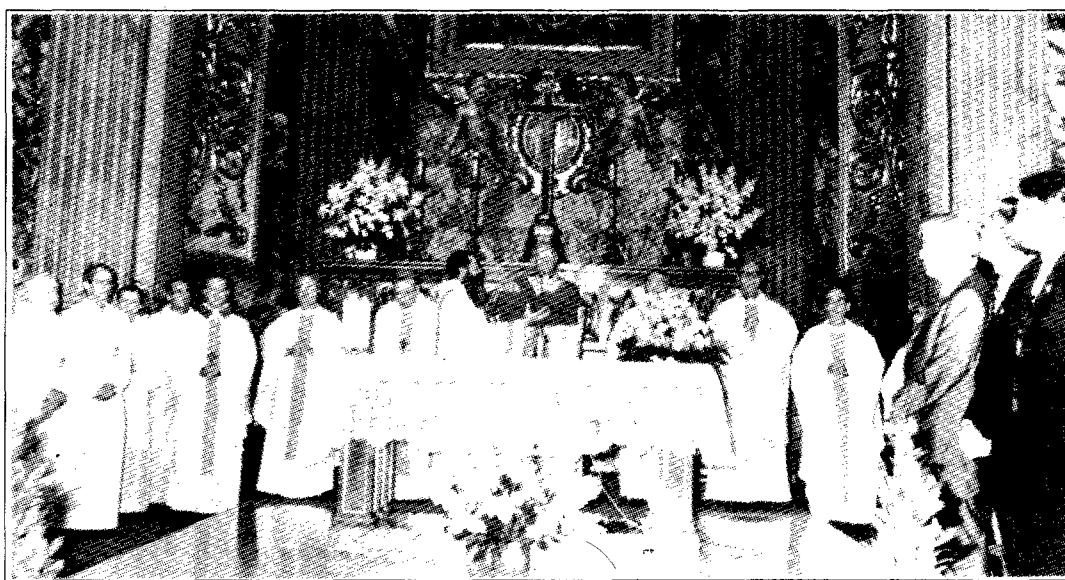
«Maria —segueix dient el pare Miquel d'Esplugues— pren forma visible i es digna aparèixer alhora a tres grans devots seus, per inspirar-los una obra que en aquell temps era la de major importància social i cristiana: la d'arrencar els fills de Jesucrist de la captivitat material i espiritual.»

Un missatge d'alliberament

El missatge de la Mercè, per això mateix, és un missatge profundament humà i alhora profundament cristià. Les lectures bíbliques que hem escoltat en aquesta celebració eucarística ens donen una pista molt clara.

La lectura del profeta Jeremies anuncia un desig, una veritable aspiració de tot poble: «Aquell dia, diu el Senyor de l'univers, trencaré el jou que el meu poble porta al coll i li desfaré les tirandes, i els estrangers no el reduiran mai més a l'estat de servitud.»

És la legítima aspiració de tothom a viure «tranquil i sense inquietuds» —diu també el profeta Jeremies—, és a dir, a viure en llibertat.

Eucaristia amb motiu de la festivitat de la Mare de Déu de la Mercè.

Voldria remarcar que aquest missatge mercedari tan digníssim, tan humà i tan diví a la vegada, mereix que la seva identitat sigui respectada. És la seva pròpia identitat, i tota institució, tota persona i tot poble té dret a la seva identitat. Evidentment, hem de romandre oberts a la multiplicitat d'influències que convergeixen en la nostra història. Però tenim dret que el missatge mercedari no sigui desvirtuat o amagat com si fos una realitat de què ens avergonyim o sobre la qual volem fer silenci, com si la seva proposta fos quelcom poc important o quelcom que volem amagar. Desitjaria que, amb vista al futur, algun any els signes més públics i els instruments publicitaris de la nostra festa major palesessin ben clarament les seves arrels inequívocament cristianes.

No oblidar la realitat de la pobresa i la marginació

Una segona petició que us voldria fer avui es recolza en el fet que el missatge mercedari ens dona exemple de creativitat i de feina ben feta davant la pobresa i la marginació.

Aquest és un objectiu que està en el cor de l'Església i que cal desitjar que estigui també en el cor de la ciutat i dels seus regidors, així com de totes les nostres autoritats. Els problemes de la pobresa no es resolen amagant-los, sinó donant-hi una resposta generosa i creativa. Voler amagar-los condueix de vegades a dificultar la tasca d'aquells que ajuden els qui pateixen la pobresa.

Pau II en la butlla de convocatòria de l'Any Sant de l'any 2000.

Avui es parla molt del pluralisme i de l'encontre de les cultures. La Mercè ens convida —permeteu-me dir-ho amb paraules del Sant Pare del document citat— «a crear una nova cultura de la solidaritat i de la cooperació internacionals, en la qual tots, especialment els països rics i el sector privat, assumeixin llur responsabilitat en un model d'economia al servei de cada persona. L'extrema pobresa és font de violències, de rancúnies i d'escàndols. Posar-hi remei és una obra de justícia i, doncs, de pau» (*Incarnationis mysterium*, núm.

12). Cal també que el respecte i l'acollida siguin mutus. Els catòlics demanem la reciprocitat de les altres cultures i religions en el respecte i l'acolliment de la diversitat allà on aquestes cultures i religions siguin majoritàries. L'Església catòlica, per la seva part, treballa per fer-ho aquí. Precisament, aquest cap de setmana, l'Església celebrarà el Dia de les Migracions, en el qual recordem la tasca d'ajuda que Càritas i el Secretariat diocesà de Pastoral de Migracions duen a terme a favor dels estrangers, en especial dels magribins, per tal de facilitar-ne la integració a casa nostra.

BALCLI'S
SALA DE SUBASTAS

Des de 1979

932 175 607
932 377 663

COMPRAVENDA DE PINTURES I ANTIGUITATS AL COMPTAT

PINTURA CATALANA I ANTIGA
MOBLES
JOIES I PLATA...
ANTIGUITATS

VALORACIONS PER A TESTAMENTÀRIES.
GESTIÓ DE VENDA

VALORACIONS GRATUÏTES PER A SUBSCRIPTORS,
CONGREGACIONS I PARRÒQUIES

C/ ROSSELLÓ, 227 - 08008 BARCELONA

Vic

Una festa reunirà la gent gran de Vic que viu en residències

VIC.— En el marc de l'Any Internacional de la Gent Gran diverses entitats i col·lectius de Vic han preparat una festa per a les persones de la tercera edat que viuen en residències, i que no surten habitualment del recinte on viuen o bé en surten molt poc. Els col·lectius organitzadors són l'Associació Cultural Oratge, els membres de la Pastoral de la Salut, l'Hospitalitat de Lourdes, Ventall Teatre i la Creu Roja.

■ Les entitats organitzadores han volgut reforçar el vincle intergeneracional

La festa tindrà lloc el dia 10 d'octubre al Seminari diocesà de Vic a partir de dos quarts de cinc de la tarda, i consistirà en un espectacle que anirà a càrrec de Ventall Teatre amb l'escenificació de números musicals amb playback, a partir de cançons de l'època del públic de la tercera edat, a més d'un berenar i de múltiples sorpreses.

L'objectiu de la festa és que les celebracions de l'Any Internacional de la Gent Gran arribin també als avis i àvies que viuen en residències i que molt sovint pateixen mobilitat reduïda o manca de mitjans per sortir. Per tal d'atendre els homenatjats de la millor manera possible, l'organització ha obert una llista de voluntaris joves que acompanyaran els avis, fet que reforçarà la relació intergeneracional.

Per la seva banda, la Creu Roja i l'oficina de Benestar Social de l'Ajuntament de Vic participaran en els trasllats, que es faran en autobusos i vehicles especials. Tots els avis rebran un record de la festa que també es farà arribar als malalts de la ciutat a través dels grups parroquials de visitadors de malalts.

Fàtima Alemany

20 ANYS

CATALUNYA CRISTIANA
29 abril 1999
Any XX • Núm. 1.023
225 ptes.

Exclusió, la nova pobresa

Cristians obrers
o la lluita social
des de l'Evangelí

Catalunya
Cristiana
Una xarxa
per a
l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara

només per 11.180 ptes./any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català Edició en castellà

Nom Cognoms

Adreça N.I.F.

D.P. Població Tel.

FORMA DE PAGAMENT

Amb un únic
pagament de
11.180 ptes. per any

Amb dos pagaments
semestral
de 5.590 ptes.

Domiciliació bancària
(Ompliu l'ordre de
domiciliació)

Xec nominatiu
que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avis, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà
FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular

Entitat Oficina DC Compte

Data Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de: CATALUNYA CRISTIANA (Departament de Subscripcions)
Pulgarí, 5 - 08014 Barcelona - Tel. 934 905 988 - Fax: 934 902 035

50è aniversari de l'actual ermita de Sant Francesc s'hi Moria

VIC.— El dia 10 d'octubre tindrà lloc a l'ermita de Sant Francesc s'hi Moria, al municipi de Vic, la celebració del 50è aniversari de la inauguració de l'actual construcció de culte al sant, restaurada després de ser destruïda l'any 1936 amb motiu de la Guerra Civil. Cada any, un bon nombre de persones es reuneixen a l'entorn de l'ermita per fer-hi el tradicional aplec, que aquest any tindrà aquesta significació especial.

A les deu del matí es trobarà davant de l'església del Remei de Vic tothom qui vulgui participar en la Caminada a l'ermita, i un cop hagin arribat, a les dotze del migdia se celebrarà una missa. Tot seguit, un recital de cançons dels grups musicals de la parròquia dels pares franciscans a Vic animarà la jornada i l'aplec continuarà amb una arrossada i la rifa popular d'objectes i productes diversos, fins a les sis de la tarda, quan es farà el comiat.

L'actual ermita va ser inaugurada el 30 d'octubre del 1949. Tres anys abans, havia estat restaurada i beneïda pel bisbe Perelló davant una gran multitud de persones. L'origen de la construcció s'ha de buscar al segle XIII, concretament l'any 1225, un any abans de la mort de sant Francesc. Hi ha referències escrites de la capella datades dels anys 1276 i 1348, època en què la construcció es coneixia amb el mateix nom que un mas de les proximitats: l'Almúnia. No va ser fins més tard, que va adoptar el nom de Sant Francesc s'hi Moria, nom que s'explica en bona part per la llegenda que parla del sant.

Diu la llegenda que quan sant Francesc va passar per la ciutat de Vic amb motiu de la seva peregrinació a Santiago de Compostel·la, en trobar-se a l'indret on hi ha l'ermita, va sentir un defalliment i va ser socorregut per un pagès que li va donar aigua. Sant Francesc, agraït, va donar a la casa propera al lloc on brotava l'aigua el nom de Poudevida, un nom que avui encara es conserva. (F.A.)

Tortosa

Dos-cents catequistes preparen el Jubileu

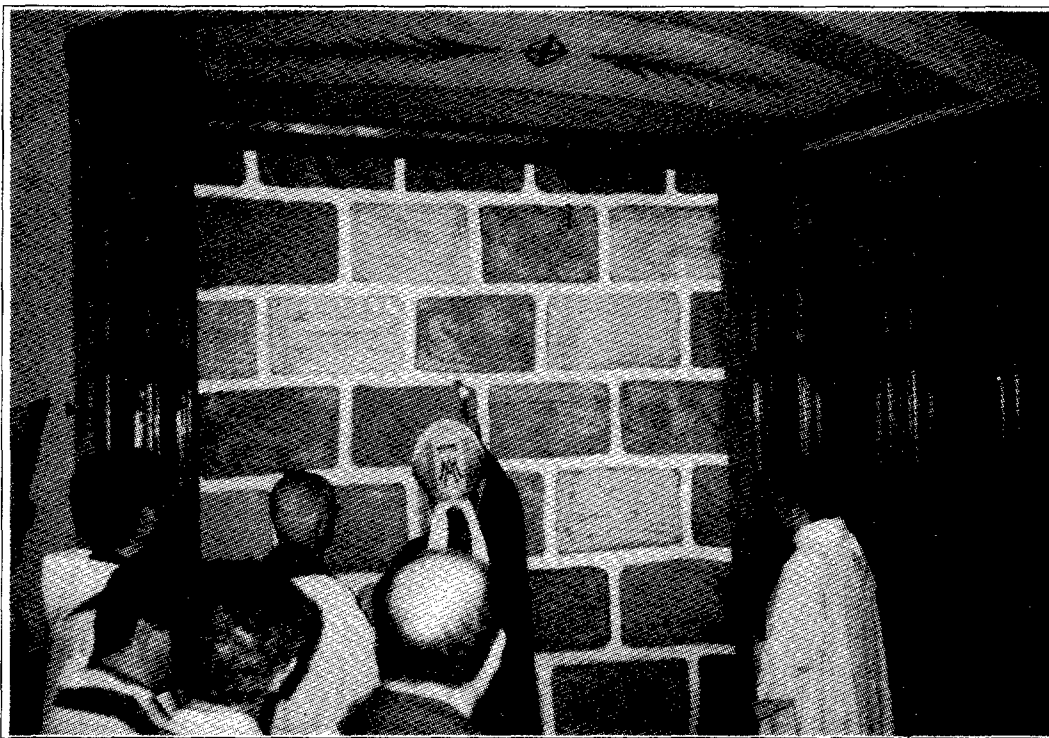
■ En l'eucaristia de cloenda es va obrir la Porta Santa de forma simbòlica

TORTOSA.— 209 catequistes van preparar el Jubileu en el 24è curs de catequesi que es va celebrar al Seminari diocesà del 17 al 19 de setembre. La meitat dels professors responsables dels onze tallers eren de fora de la diòcesi, eren experts extradiocesans.

El taller de *Vida eterna* va anar a càrrec de J. Gil, mentre que el de *Vida moral* el va impartir J. Jubany. J. Morell es va encarregar de la presentació del nou catecisme *Amb nosaltres*; J. Sorando, del taller de *Dinàmiques de grup*; Pau Tarruell, del de *La pregària de l'infant*, i A. Dauí, del de *Dinàmiques visuals per a infants i adolescents*.

El bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas, va presidir l'acte d'obertura i l'Eucaristia, que tenia com a tema central el Jubileu de l'Any Sant, concelebrada per clausurar les jornades. Es preparà acuradament una dinàmica impactant amb l'objectiu simbòlic d'«obrir la Porta Santa». Prèviament a l'Eucaristia, la processó d'entrada va mostrar onze cartells explicats breument al presbiteri que simulaven el pelegrinatge cap a la Porta Santa.

Un cop acabada l'eucaristia, es van seguir les recomanacions episcopals de ser enviats a evangelitzar. De nou els

El bisbe, seguint la dinàmica pedagògica del Jubileu, fa caure la Porta Santa.

onze estendards van iniciar el pelegrinatge cap a la Porta Santa. Seguidament, un gran silenci, i es van tocar les dotze campanades. Aleshores el prelat va tombar el mur que tapava la porta. L'orgue va esclatar amb l'*Al·leluia* de Haendel.

Aquest muntatge, va advertir el bisbe, tenia validesa només pedagògica com a sensibilització per a la inauguració oficial que farà el Papa a Roma la nit del 24 al 25 de desembre. Sens dubte que ha estat un recurs senzill, però que serà recordat per la dinàmica impactant i imaginativa.

J. Blanc i Bahima

Nomenaments sacerdotals

TORTOSA.— Tres delegacions diocesanes del bisbat de Tortosa han canviat de delegats: Mn. Joan-Baptista Andrés ha estat nomenat delegat diocesà de Joventut i consiliari del Moviment de Joves Cristians; Mn. Víctor M. Cardona és al capdavant de la Delegació de Vocacions, i també és vicerector del Seminari, i Mn. Cristòfol Zurita és el nou delegat diocesà de la Pastoral de la Salut. Cal destacar també que Mn. Carlos París ha estat nomenat delegat episcopal de Càritas diocesana.

Però també hi ha hagut altres nomenaments. Mn. Antoni Borrás ha estat nomenat consiliari dels Equips de Preparació al Matrimoni; Mn. Josep-Pau Gil, rector de les parròquies de Sant Jaume, de Camarles, i de Sant Joan Baptista, del Lligallo del Ganguil; Mn. Emili Igual, rector de les parròquies de Sant Antoni, dels Reguers, i de Sant Agustí, d'Alfara de Carles; Mn. Ramon Labernié, rector de les parròquies d'Ulldecona i de Sant Joan del Pas; Mn. Joan Martorell, rector de la parròquia de San Rafael del Río; Josep-Antoni Omedes, rector de les parròquies de Vandellòs i de Masriudoms; Mn. Josep-Àngel Pitarch, rector de la parròquia de l'Ametlla de Mar; Mn. Xavier Vilanova, vicari de la parròquia d'Alcanar, i Tomás Mor, diaca adscrit a la parròquia de Sant Bartomeu, de Benicarló. (J.B.B.)

BARCELONA

25 anys d'Encontres de Promoció Juvenil a Barcelona

BARCELONA.— Encontres de Promoció Juvenil, un moviment dirigit per joves i destinat a joves, celebra el 10 d'octubre als Jesuïtes de Sarrià els 25 anys de presència a l'arquebisbat de Barcelona. En realitat, però, va néixer a Colòmbia l'any 1969 de la mà del gironí Mn. Josep M. Pujadas, una persona molt interessada pels joves, per les seves inquietuds i neguits.

Encontres de Promoció Juvenil es va crear, doncs, perquè fos un mitjà evangelitzador per als joves. L'aleshores arquebisbe de Barcelona, Narcís Jubany, va convidar Mn. Josep M. Pujadas a iniciar

l'any 1974 el moviment a l'arquebisbat. La seva principal activitat és l'Encontre, una convivència de tres dies que intenta propiciar la trobada amb un mateix, amb els altres i amb Déu.

L'acte commemoratiu, que començarà a les onze del matí, se centrarà en una eucaristia que el bisbe auxiliar de Barcelona Mons. Joan Carrera presidirà a dos quarts d'una i en un apartiu que se servirà després. Amb tot, la vigília, el 9 d'octubre, també tindrà lloc als Jesuïtes de Sarrià una pregària d'agraïment per aquests 25 anys a les deu de la nit. Una hora després, se celebrarà una vetllada ludicofestiva. (C.C.)

Encara no tens la teua carpeta?

Catalunya Cristiana et regala una carpeta perquè col·leccionis les receptes de la tieta Montserrat.

Envia 225 ptes. en segells de correus, indicant el nom i el domicili, i te l'enviarem a casa, o vine a buscar-la a les nostres oficines:

Catalunya Cristiana
c/ Puiggarí, 5
08014 Barcelona

Per a més informació,
tel. 934 905 988

Les facultats de Filosofia i Teologia de Catalunya inicien el curs

■ Una solemne Eucaristia va precedir l'acte d'inauguració

BARCELONA.— Les facultats de Filosofia i Teologia de Catalunya i els instituts que hi són vinculats ja han iniciat les classes. El 28 de setembre passat l'arquebisbe

de Barcelona, Mons. Ricard M. Carles, va presidir els actes d'inauguració del nou curs 1999-2000. Amb ell, els bisbes de Tarragona, Lleida, Tortosa i alguns dels auxiliars de

Barcelona van voler donar importància a l'inici d'un nou any acadèmic en què també se celebrarà d'una forma especial el Gran Jubileu.

Des de la formació filosòfica i teològica, l'Església creu sincerament que també es pot i s'ha de fer una crida a la conversió, atorgant així a la raó un important paper en la vida cristiana. Mons. Carles va instar professors i alumnes durant l'Eucaristia que donava inici al curs acadèmic 1999-2000 a «contemplar el Crist saviesa de Déu», per així poder arribar a ser «dòcils a l'acció de l'Esperit Sant». Per a qui és gran canceller d'aquestes dues facultats i dels seus instituts vinculats, la Teologia i la Filosofia tenen un paper important en la comunitat cristiana, ja que han d'ajudar a «fixar aquesta mirada de fe en Crist». Aquest ha de ser, doncs, el principal objectiu d'aquests centres, i fer així possible que «Crist sigui la veritable realitat que supera totes les expectatives de la humanitat».

Entre els assistents a l'Eucaristia i al posterior acte acadèmic d'inauguració del curs, també hi havia l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach, i el bisbe de Lleida, Mons. Ramon Malla, els quals són també vicegrans cancellers de cadascuna de les facultats. Diferents bisbes auxiliars de Barcelona i de diverses diòcesis de Catalunya també van assistir als actes, remarcant-ne així la importància.

Per a Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona, «és necessari subministrar als creients bases sòlides perquè

Acte de lliurament de les medalles de la facultat als professors que es jubilen enguany.

puguin confrontar la seva fe en un ambient que és molt corrosiu en la nostra cultura actual». Sap, no obstant això, que la facultat és un primer pas, i que després fa falta «estendre aquests coneixements teològics per tot el poble de Déu». D'una opinió similar és l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Martínez Sistach, que creu a més que en un any jubilar com aquest i després de l'última encíclica papal, «aquests centres han d'aprofitar per aprofundir plenament en el coneixement

de Jesús i per poder-lo oferir amb molta més riquesa i autenticitat a tot aquell que peregrina pel món».

Seminaristes i religiosos acostumen a ser els principals usuaris d'aquestes facultats. Mn. Francesc Prieto, rector del Seminari Major de Barcelona, les instal·lacions del qual acullen aquests centres, és conscient que institucions com aquestes permeten «la reflexió seriosa i són un indret on el cristià, i especialment el futur prevere o religiós, ha de fer

l'esforç d'aprofundir la dimensió teològica i filosòfica de la fe».

En l'acte d'inauguració de l'any acadèmic els doctors Joan Busquets i Jaume Aymar, degans respectius de les facultats de Teologia i Filosofia de Catalunya, van presentar la memòria dels cursos anteriors. Per a Busquets, a més, aquest curs 1999-2000 serà el seu últim any en la direcció de la facultat, per la qual cosa no va poder evitar un cert to nostàlgic en el seu discurs.

La lliçó inaugural del curs va anar a càrrec del doctor Josep Gil i va versar sobre un tema molt propi del curs que comença, *El mil·lenarisme, un excés malaguanyat*. El veterà professor va descriure de forma molt condensada en què consisteix aquest fenomen de «nostàlgia apocalíptica», que ell ha estudiat en profunditat, per acabar concluint que «la nostàlgia de Déu no reclama l'anul·lació del món, sinó la seva plenitud».

Com a colofó a l'acte d'inauguració, Mons. Carles va lliurar la Medalla de la Facultat als professors que es jubilen enguany i que passaran així a la categoria d'emèrits, els doctors Jordi M. Escudé i Josep Gil, i el llicenciat Antoni M. Oriol. També passen a ser emèrits els doctors Joan Bellavista i Josep-Ignasi González Faus, si bé aquests no van poder assistir a l'acte.

Samuel Gutiérrez

El Dr. Pere Ferrer Pi va pronunciar la lliçó inaugural de l'any acadèmic de la Ramon Llull

BARCELONA.— El dimecres 29 de setembre va ser el dia que la Universitat Ramon Llull (URL) havia triat per inaugurar el curs acadèmic 1999-2000 a l'Institut Químic de Sarrià. L'acte va ser presidit pel president del Parlament de Catalunya, Joan Reventós, i el jesuïta Pere Ferrer Pi, doctor en Ciències per la Universitat de Madrid, va ser l'encarregat de pronunciar la lliçó inaugural.

Amb el títol *Reflexions universitàries: autonomia i inspiració cristiana*, el Dr. Pere Ferrer Pi va desenvolupar una llarga dissertació sobre aquest tema aplicat de forma més concreta a l'ideari de la Ramon Llull. «Hi ha un vincle intern entre universitat i autonomia o, si es vol, entre universitat i llibertat. Per poder exercir

adequadament la seva missió, la universitat necessita viure en un clima de llibertat, tant per investigar com per ensenyar», va exposar el Dr. Ferrer Pi.

Pel que fa a la tradicional controvèrsia entre ciència i fe cristiana, el jesuïta va argüir que no hi ha incompatibilitat entre totes dues: «Si les ciències tenen la seva pròpia autonomia, mai no poden entrar en conflicte amb l'àmbit estricte de la fe cristiana, si la investigació "es porta d'una manera autènticament científica i d'acord amb les normes morals". Si això és complex, ni en nom de la fe cristiana ni en virtut de la fe cristiana es pot impedir o limitar que la universitat o qualsevol professor i/o investigador realitzi la seva tasca de recerca i/o de transmissió de la veritat.»

El Dr. Ferrer Pi va resumir així la seva argumentació: «Tant el creient com el no creient professen la unitat del saber, el que passa és que el primer creu que, a més del saber estrictament racional, hi ha un saber que es basa en la fe i procedeix de la revelació. Ara bé, aquest saber no es contradiu amb les legítimes conclusions de les ciències de la naturalesa o de l'esperit que han estat aconseguides emprant cada ciència "els seus principis i els seus propis mètodes".»

Posteriorment el president del Patronat de la URL, Enric Corominas, va lliurar la Medalla l'Or de la URL al Dr. Pere Ferrer, que durant vuit anys ha estat vicepresident del Patronat de l'esmentada universitat.

Per a aquest curs que comença ara cal destacar que la URL amplia l'oferta formativa amb la implantació dels estudis d'Enginyeria Superior de Telecomunicacions (segons cicle), que s'impartirà a l'Escola Tècnica Superior d'Enginyeria Electrònica i Informàtica La Salle. D'aquesta manera, es facilitarà la continuïtat de les enginyeries tècniques, aprofundint en les bases científiques, metodològiques i d'investigació.

Amb aquests nous estudis, la URL oferirà en el curs 1999-2000 un total de 39 titulacions de primer i segon cicle (20 de primer cicle, 16 de segon cicle i 3 de pròpies) per a 13.500 estudiants. A més, també s'ofereixen 14 programes de doctorat, 34 màsters i 76 cursos de postgrau. (C.C.)

Israel

no tiene precio

...con el Programa

Guíe a sus fieles hacia la Tierra Santa de Israel.

EL AL ha creado un **programa especial para promotores frecuentes**. Personas como usted que organizan, en su caso con fines religiosos, al menos un viaje de grupo al año a Israel y viaja con él.

Si contrata los billetes con EL AL y se inscribe en el Programa V.I.P. (Very Important Promotor), disfrutará de **grandes ventajas**. Recibirá un punto por cada persona que lleve y si en un mismo año organiza un segundo viaje, una bonificación de 20 puntos. Tiene hasta el 31/12/2002 para acumular puntos y conseguir:

- 200 puntos 1 billete gratis a Israel.
- 300 puntos 1 billete gratis a Israel y 3 noches en un hotel de 4 estrellas de la cadena Laromme Hotels en Jerusalén o Tiberíades.
- 400 puntos 1 billete gratis y una semana en un hotel de 4 estrellas de la cadena Laromme Hotels. O bien 2 billetes gratis.
- 500 puntos 1 billete gratis y una semana en un hotel de 5 estrellas de la cadena Laromme Hotels. O bien 2 billetes gratis y un diploma especial.

= 1 punto

Infórmese en su agencia de viajes y reciba como obsequio al inscribirse esta reproducción en plata de la antigua Jerusalén sobre una base de madera de olivo de los montes de Judea.

Con la colaboración de:
 Laromme Hotels

EL AL

EQUIPS DE PASTORAL DE LA POLÍTICA I DE LA COMUNICACIÓ

25 propostes als partits polítics en bé del nostre país

El proper dia 6 de setembre la Subfederació dels Equips de Pastoral de la Política i de la Comunicació de la Federació de Cristians de Catalunya adreça als representants dels partits polítics, en ocasió de les eleccions de 1999 al Parlament de Catalunya, les propostes que segueixen.

Política

1 Intensificar la tasca de: aprofundir els drets i deures tant civils i polítics com econòmics, socials i culturals instats per la Declaració Universal dels Drets Humans i explicitats pels Pactes internacionals de 1976;²

accentuar l'acció a favor dels drets i deures de solidaritat i de subsidiarietat. Entenem per solidaritat la ferma i constant voluntat de les persones i organismes —civils i de l'Estat— d'assolir el bé comú.³

Per subsidiarietat: el principi pel qual cap organisme superior no ha d'absorbir funcions o atribucions que corresponen a grups inferiors, interferint-ne la vida interna i negant-los les competències;⁴

envigorir la relació universal-particular amb vista a assolir el bé de tota la persona i de totes les persones.

2 Enfortir l'acció a favor d'una cultura de la corresponsabilitat que tingui com a protagonista tant la ciutadania com els polítics i, doncs,

fomentar l'educació permanent dels drets i deures dels ciutadans en els àmbits familiar, de veïnatge, escolar i associatiu;

contribuir al restabliment de la confiança en la política entesa com a teoria i pràctica moral que s'expressa en una coherència i una exemplaritat de conducta adientment traduïdes a exigibilitat jurídica. A títol d'exemple citem com a objectius que poden ajudar en aquest camí:

—la transparència i publicitat dels ingressos i de les despeses dels partits polítics;

—la publicitat de les retribucions completes de tots els càrrecs polítics dels partits;

—l'establiment de programes electorals concrets que vinculin les ofertes que es fan a compromisos de naturalesa contractual amb l'elector;

—l'obligació de retre comptes anualment, tant des del govern com des de l'opo-

sició, de les actuacions realitzades, etc; establir uns indicadors de gestió en tots els nivells de l'Administració pública catalana que possibilitin el coneixement dels avenços que s'aconsegueixen en l'acció de govern;

—promoure noves formes de participació que vinculin de manera eficaç la ciutadania amb l'activitat política, com ara:

—endegar mecanismes que facilitin la iniciativa popular en les instàncies parlamentària i municipal;

—desenvolupar l'aplicació de referèndums per motius taxats, especialment en el marc municipal;

—revisar l'actual sistema de representació parlamentària amb vista a millorar la relació directa i la dependència dels diputats respecte als electors.

3 Envigorir la personalitat de Catalunya en un clima de diàleg i cooperació amb vista a construir el bé comú hispànic, europeu i mundial.

Pel que fa al bé comú hispànic, possibilitar i/o aprofundir, una estructura jurídicopolítica que reconegui, respecti i promogui la realitat nacional de Catalunya i permeti de servir i aprofundir els especials nexes que la uneixen amb altres pobles de característiques culturals semblants.

Pel que fa al bé comú europeu:

—aprofundir la concepció i pràctica democràtiques en el si de la Unió Europea;

—potenciar la configuració supraestatal talment que no sols la instància comunitària i els estats, sinó també les nacions tinguin les justes atribucions que els corresponen;

—prosseguir l'obertura cap a l'Est fins assolir la plenitud política (tots els pobles) i ètica (pacificació i democratització definitives d'acord amb la veritat, la justícia i la llibertat);

—maldar perquè la projecció exterior d'Europa es faci pels camins de la solidaritat planetària.

Pel que fa al bé comú mundial:

—assolir definitivament i superar la quota del 0,7% de contribució a les necessitats del Tercer Món;

—ser part activa en l'objectiu de la condonació del seu deute;⁵

—intensificar les condicions objecti-

ves que propicien un comerç just i estimular les intervencions de pacificació amb vista a preservar els drets humans a d'altres regions del món a més d'Europa.

4 Millorar l'estatut del diputat talment que se li reconegui el dret a l'objecció de consciència i es concretin les matèries en què l'exercici d'aquest dret no podrà suposar cap mena de sanció de part del

na. En conseqüència, assegurar els serveis bàsics i possibilitar mitjans de treball en els llocs afectats per l'emigració.

10 Evitar la discriminació de l'immigrant. Dotar-lo de mitjans que impedeixin el seu desarrelament. Potenciar la seva integració en la nostra societat.

Regular l'acolliment ordenat d'immigrants no amb criteris econòmics, sinó se-

partit. Aquest dret a l'objecció no és suficientment garantit en la situació actual.

5 Maldar per una societat catalana laica que eviti el laïcisme exclouent com ha evitat el confessionalisme reductor. Els partits i les institucions de govern han de respectar i afavorir els valors ètics i religiosos de la societat.

6 Impulsar i estructurar en l'àmbit català aquella part del dret públic que té cura de la projecció civil del fenomen religiós.

Instituir en la Generalitat un organisme de coordinació d'affers religiosos, donada la presència de diverses confessions en la nostra societat.

Economia i Justícia

7 Enfocar l'actual fenomen de la globalització amb categories no solament de lògica economicista sinó també i sobretot de solidaritat, d'acord amb d'una atenció racional i eficaç a les necessitats i al desenvolupament del Tercer i Quart Món.

8 Orientar la població segons el principi de sostenibilitat i del seu exercici: limitar el consum dels recursos no renovables i adequar el consum dels renovables a la seva taxa de renovació.

9 Aplicar els criteris de la justícia social també en l'àmbit territorial, talment que es valori el món rural com a patrimoni a respectar per tots i es corregeixin els excessos d'una visió unilateralment urba-

gons el bé comú universal i de la capacitat d'integració del nostre país.

11 Revisar la política de subvencions entenent-la com un instrument temporal per sortir de determinades situacions desfavorables i evitant la seva degeneració en una permanent cultura de la subvenció que desvirtua el principi de subsidiarietat.

12 Orientar l'activitat econòmica segons el criteri del desenvolupament humà sostenible i vers l'armònica satisfacció de les necessitats humanes, talment que les persones i les famílies en siguin sempre causa, centre i terme.⁶

13 Adoptar mesures que facilitin el treball —atribut humà exclusiu i fonament de l'economia— a tots els ciutadans i especialment als més grans de 45 anys, les dones i joves, puix que són els més castigats per l'atur. Assolir la plena ocupació ha de constituir un objectiu comú i constant de tots els partits polítics catalans; per aquest motiu els cridem a iniciar, ja des d'abans de la data electoral, els contactes adients per assolir un gran acord polític i social sobre aquest punt.

14 Entenem que és una prioritat treballar de manera eficaç per suprimir la marginació com a categoria social. La nostra societat disposa de prou recursos per garantir a tothom un nivell de vida que satisfaci les necessitats humanes. Cridem a assolir aquest objectiu: que la pobresa deixi de ser a Catalunya un fenomen social nombrós, per esdevenir a tot estirar una

TINTORERIA BOHIGAS Fundada el 1915

- Neteja i restauració de pells
- Neteja i guarda de catifes
- Especialistes en peces delicades i de cerimònia
- Bugaderia
- Servei d'urgència a domicili
- Articles de ploma i cortines
- Servei a comunitats i hotels a tota la ciutat
- No tanquem al migdia
- Preus assequibles

Tel. 934 290 378 - 933 586 400
c/ Fulton, 24 - c/ Tajo, 47 - Pg. Maragall, 261

COSM

AGÈNCIA MATRIMONIAL

Si es troba sol o sola **cerqui la seva parella amb les màximes garanties.**

Dirigit per una psicòloga amb 24 anys d'experiència.

Les nostres psicòlogues **l'informaran gratuïtament i sense cap compromís.**

COSM. c/ Balmes, 64 3r 2a (xamfrà Aragó). 08007 Barcelona

Tel. 934 877 180 - Fax 934 877 148
Girona, Lleida i Tarragona: 902 113 812

excepció individual, fruit d'una anomalia personal, i àdhuc en aquest cas la societat ha de preveure un marc d'acollida.

15 Assolir que, en la relació organismes públics-ciutadania, els primers compleixin els terminis legals que en cada cas corresponguin, amb la mateixa exactitud i peremptorietat que és exigida als ciutadans.

Eradicar l'escàndol de la diversitat de tractament dels fets delictius segons que en siguin protagonistes els pobres o els rics, els ciutadans o els polítics.

Vida i Sanitat

16 Enfortir la cultura a favor de la vida: afavorir una estructura educativa que promogui l'acceptació del dret a la vida de tota persona concebuda i no nascuda;

fomentar uns hàbits de maternitat i paternitat responsable mitjançant el coneixement i l'ús dels mètodes naturals de regulació de la fertilitat;

establir mesures econòmiques, socials, legals i laborals que donin suport a la vida. En particular, establir l'obligació de proposar alternatives eficaces a l'avortament: subvenir els organismes que donin suport a la dona abans i després del part i a les mares amb problemes; facilitar les adopcions; reconduir a favor de les gestants els recursos econòmics i socials actualment dirigits a possibilitar l'avortament sigui químic o quirúrgic; crear centres d'assessorament i de suport que ajudin a evitar la decisió d'avortar;

treballar amb vista a la substitució de la llei de despenalització per una llei a favor de la vida que contempli els casos extrems d'avortament tenint en compte les circumstàncies modificatives de la responsabilitat siguin eximents, atenuants o agreujants.

Contribuir a través de la reflexió i de l'acció política perquè la pena de mort sigui eradicada de tots els països i estaments.⁷

17 Afavorir que tota investigació i intervenció genètica respecti la vida humana des del moment de la concepció, tingui com a finalitat suprema la conservació i millora de la vida humana i eviti tota manipulació d'aquesta com a simple material biològic disponible, sigui quina en sigui la finalitat.

Establir una comissió que, regint-se amb els principis ètics suara indicats, tingui com a objectiu el seguiment i la valoració de tot treball en aquest camp.

18 Fomentar mesures socials adreçades a crear una opinió pública favorable a l'acceptació de la mort natural i, doncs, estendre i intensificar les cures pal·liatives on i quan esdevinguin indica-

des amb vista a assumir-la dignament; emprendre mesures polítiques adients perquè no es confongui el dret a una mort digna i sense acarnissament terapèutic amb l'eutanàsia entesa com a decisió de posar fi a la pròpia vida mitjançant una altra persona, per motius de sofriment o de «qualitat de vida».

19 Intensificar l'esforç perquè en l'àmbit de la sanitat desapareguin els ajornaments de les intervencions quirúrgiques, s'extirpin els eventuais abusos crematístics provinents de la manipulació in-

teressada del binomi «públic-privat» i es previnguin amb intel·ligent serenitat les ocasions de vagues salvatges.

Família

20 Posat el fet que la tasca política no s'adreça només a les persones, sinó també, i en grau eminent, a la família, establir mitjans que la tradueixin a la pràctica com, per exemple:

endegar una política familiar que atorgui a la família⁸ el protagonisme social que li escau,⁹ donant-li suport —especialment a la nombrosa— en els vessants laboral, fiscal, d'habitatge, educatiu i d'atenció particular a la infància, vellesa i malaltia;

en l'àmbit estructural: constituir una comissió interdepartamental pro família, o crear una conselleria de família anàloga a la d'alguns països europeus, o altres iniciatives de caire semblant;

en l'àmbit de les iniciatives concretes, afavorir els habitatges de protecció oficial per als matrimonis i instituir compensacions familiars segons el nombre de fills; construir habitatges de protecció oficial de dimensions adients per acollir famílies nombroses; promoure xarxes de col·laboradors veïnals al servei de les famílies, sobretot, quan els fills són petits;

en l'àmbit axiològic, atorgar prioritat

eficaç a la família sobre altres formes de convivència.

21 Reconduir l'atenció a situacions especials de convivència encabint-les en l'àmbit propi que els correspon, el de la legislació de dret privat, adientment posat al dia, i traient-les d'un context legal —el de la Llei de parelles de fet— que institucionalitza determinats drets socials sense els corresponents deures, amb perill de confusió o de detriment respecte al matrimoni i la família.

22 Crear condicions socials i econòmiques per resoldre l'actual fallida demogràfica de Catalunya, gravíssim problema que amenaça el seu futur en els àmbits existencial, cultural, lingüístic, econòmic i acollidor. En aquest sentit:

prendre mesures amb vista a fer el màxim de compatible el treball de la dona amb la seva eventual maternitat: treball a temps parcial, garantia ferma del lloc de treball, adequació horària, permisos de maternitat suficients i irrenunciables, possibilitat de compartir els avantatges amb el pare, escoles bressol gratuïtes i de qualitat, etc.;

respectar i compensar l'opció materna de plena dedicació a la llar i als infants, establint mecanismes de reconeixement social i d'atenció econòmica pertinent. La dona té dret a realitzar-se socialment i, alhora, la maternitat ha de ser considerada per la societat com l'esplèndid servei del gran do de la vida.

Educació

23 Superar definitivament l'artificial i empobridora contraposició entre ensenyament de titularitat privada i ensenyament de titularitat pública, tenint en compte el servei a la comunitat que tots dos exerceixen.

En el marc d'un ensenyament gratuït i de

qualitat per a tothom: afavorir l'exercici real del dret preferent dels pares a escollir el tipus d'educació de llurs fills;¹⁰ evitar tota discriminació social i econòmica, especialment la que prové d'un indegut afany de lucre.

Des de la plataforma de la igualtat d'oportunitats l'Estat ha de respectar, també en aquest àmbit, el principi de subsidiarietat i garantir el pluralisme de la societat, no imposant la «seva» concepció i coordinant l'ensenyament més que no pas produint-lo directament.

Promoure una comprensió més àmplia del fet i de la importància d'educar, i aclarir i potenciar la funció educadora i instructora del professorat.

Endegar mesures concretes amb vista a:

—intensificar l'acció educadora en valors humanístics;

—situar l'assignatura de religió en el lloc normal que li correspon;

—encarar i resoldre les mancances de la reforma educativa escoltant les opinions dels qui l'apliquen cada dia;

—potenciar l'ensenyament professional i promoure'n una més gran valoració social;

—incrementar fins als nivells dels països de l'entorn europeu els recursos econòmics, la proporció de persones amb la titulació de nivell secundari i el nombre d'investigadors;

—lluitar contra comportaments endogàmics en el món universitari; potenciar-ne la dimensió de recerca al servei de la societat.

Mitjans de Comunicació Social

24 Regular el dret d'accés de les confessions religioses a la xarxa pública dels Mitjans de Comunicació (CCRTV, emissores RTV municipals). L'ús normal del dret a la llibertat religiosa exigeix que els mitjans per a l'elaboració dels programes religiosos, així com els recursos, el personal i els horaris d'emissió no siguin considerats marginals. Cal atendre les dades d'audiència; aquesta té un pes important si hom considera la intempestivitat dels horaris actuals.

25 En línia amb la «Declaració de principis de la professió periodística a Catalunya», apressar la distinció clara entre els fets i les seves interpretacions; i, doncs, potenciar un clima d'obligat compliment pel que fa tant a la informació fonamentada dels fets, com al respecte de la dignitat de les persones i la promoció de llurs valors, principis i sentiments morals i religiosos, quan entren en joc judicis de valor.

En conseqüència, avançar cap a la institucionalització d'una instància deontològica, prèvia a l'àmbit judicial, que apressi eficaçment el compliment de la llei respecte a l'ús del dret de llibertat d'expressió en el marc que estableixen la Constitució i la Declaració Universal dels Drets Humans.

Per a més informació:

Federació de Cristians de Catalunya
Subfederació d'Equips de Pastoral de la Política i de la Comunicació
Diputació, 135 - 08011 Barcelona
Tel. 934 534 527 de 10.30 a 12 i de 17.30 a 19.30
Correu E: eppc@eic.ictnet.es

NOTES

2 Vegeu: *Derechos humanos. Recopilación de instrumentos internacionales*, Vol. I (Primera part), Naciones Unidas, Nueva York y Ginebra, 1994 pp. 1-49.

3 Vegeu: *Sollicitudo Rei Socialis*. AAS, An. et Vol. LXXX, 7 de maig de 1988, pp. 565-566.

4 Vegeu: *Quadragesimo Anno*. AAS, Annus XXIII - Vol. XXIII, 1 de juny de 1931, p. 203; *Centesimus Annus*. AAS, An. et vol. LXXXIII, 9 d'octubre de 1991, p. 854.

5 Vegeu: *Al Servicio de la Comunidad Humana: Una consideración ética de la deuda internacional*. Pontificia Comisión «Iustitia et Pax». Ciudad del Vaticano, 27.XII.1986; *Tertio Millennio Adveniente*, 51, cf. OR 14-15.XI.1994; *Propuestas finales del Sínodo episcopal americano*, 75, 11.XII.1998, (DE n. 694); *Exhortación apostólica postsinodal «L'Església a Amèrica»*, 22, 23, 55, 59, OR 24.I.99.

6 Vegeu: *Mater et Magistra*. AAS, An. et Vol. LIII, 15 de juliol de 1961, pp. 453.

7 Vegeu: *Catecisme de l'Església catòlica*, edició típica n. 2267; *Joan Pau II: homilia a Guadalupe*, 23.I.1999; *Homilia a Saint Louis, Missouri*, 27.I.1999; *Discurs a l'Assemblea parlamentària del Consell d'Europa*, 29.III.1999 (DE n. 720).

8 Entesa com a «Unitat social formada per un grup d'individus lligats entre ells per relacions de matrimoni, parentiu i afinitat» (*Diccionari jurídic català*. Enciclopèdia Catalana, Barcelona 1986).

9 Vegeu: *Declaració Universal dels Drets Humans* 16.3, *Pacte Internacional dels Drets Civils i Polítics* 23-24 i la *Llei del codi de família*, Preàmbul II.

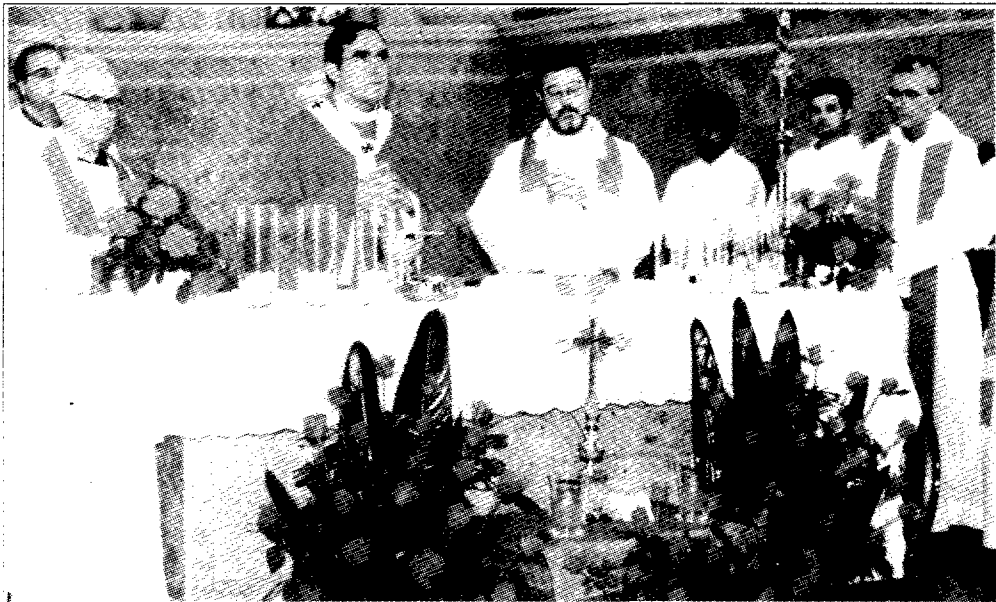
10 Vegeu: *Declaració Universal dels Drets Humans*, 26.3.

Tarragona

190è aniversari de la festa de l'Exaltació de la Santa Creu

■ Mons. Martínez Sistach va presidir per primer cop la solemnitat a la Riera de Gaià

LA RIERA DE GAIÀ.— El 14 de setembre la Riera de Gaià va celebrar la festa de l'Exaltació de la Santa Creu, una diada fortament arrelada a aquesta població de la comarca del Tarragonès. Enguany es complia el 190è aniversari del vot de poble que els rierencs del 1809 van instaurar, en moments de desesperació, flagel·lats per la pesta. Per primer cop la solemnitat era presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Lluís Martínez Sistach.

L'ofici solemne va ser presidit per l'arquebisbe.

Sentiments i devocions brollen en el si del poble de la Riera de Gaià, des de fa 190 anys, per honorar la Santa Creu. És la manifestació d'un petit miracle: el fet que a redós de la Creu, un any més, els rierencs, fidels al llegat dels avantpassats, s'apleguin en acte de lloança i agraïment vers la imatge del Crucificat.

La Santa Creu va ser invocada l'any 1809 després que per tres cops fos sortejada, amb dos sants més, per triar un patró que foragités l'epidèmia esfereïdora que feia estralls entre el veïnat, quan la ciència no donava ni un bri d'esperança de vida als contagiats de la malaltia. En treure la Santa Creu en processó els malalts es van començar a guarir.

Certament que són molts els pobles que van triar patró o van invocar el poder celestial en circumstàncies similars. En la majoria dels casos la commemoració del vot de poble ha derivat en una segona festa major. El tret diferencial de la Riera és que la commemoració de la Santa Creu

s'inscriu en el marc de la religiositat, es manté intacta, despullada d'actes lúdics i austera com la mateixa Creu que surt en processó.

Tot i que escau en dia feiner i malgrat els quefers laborals, els rierencs residents i els de fora vila van tenir un moment per prostrar-se als peus de la Santa Creu, en el remodelat altar estrenat aquest any mercès a una aportació anònima.

En l'homilia, Mons. Martínez Sistach es va congratular de presidir per primera vegada la festa de Santa Creu «fent història i compartint-la amb vosaltres». L'arquebisbe va encoratjar el poble de la Riera a «seguir aquest camí que constitueix un homenatge als vostres avantpassats, amb el valor extraordinari de fonamentar-lo en el signe de la creu. Heu anat a l'arrel del cristià». Posteriorment, el prelat va manifestar que «en els

temps actuals també vivim una altra i greu epidèmia, que és la superficialitat en una societat occidental que té més pànic que mai a la mort. La creu, escàndol i niciesia per a alguns, és el signe de la salvació per a molts».

La tradicional processó que al capvespre havia de recórrer els carrers de la Riera va sortir amb molt de retard, a causa de la intensa pluja que va caure.

Joan Boronat

Jaume Gené, última ordenació sacerdotal del mil·lenni a Tarragona

TARRAGONA.— Jaume Gené Nolla va ser ordenat prevere el 19 de setembre a la catedral de Tarragona per l'arquebisbe, Mons. Lluís Martínez Sistach. Es tracta del darrer sacerdot ordenat a la diòcesi tarragonina aquest mil·lenni.

Jaume Gené va néixer a Vinyols i els Arcs (Baix Camp) el 12 de gener del 1972. El nou prevere ha estudiat al Seminari Interdiocesà, a Barcelona, i està finalitzant l'especialitat en Teologia Sistemàtica. Abans d'ingressar al seminari va estudiar un any de Ciències Empresarials a Reus, que, segons explica, li va servir per acabar de discernir la seva vocació.

El 2 de maig passat va ser ordenat diaca. Durant els darrers cinc anys ha desenvolupat la seva tasca pastoral a la parròquia de Santa Maria de Salou. Ara, el seu primer destí és com a vicari de Falset i els pobles més pròxims: Pradell de la Teixeta, Bellmunt del Priorat i la Torre de Fontaubella, un ambient semblant al de la seva infantesa i adolescència a Vinyols. «La veritat és que no l'he escollit jo, i m'hauria adaptat a qualsevol altre, però el cert és que l'ambient de poble petit és el que m'agrada: poder saludar la gent, conèixer-la pel nom...»

Respecte al fet mateix d'ordenar-se prevere, explica: «Lògicament estic molt il·lusionat. D'una banda es pot veure com un final si t'ho mires des del punt de vista de la formació, però en realitat és un inici; ara és quan comences a exercir tot el que has après.» El dissabte dia 25 va presidir la primera Eucaristia a Vinyols, i l'endemà a Salou. (G.S.)

BARCELONA

Desè aniversari de les campanes de la Torre de Claramunt

LA TORRE DE CLARAMUNT.—

El 26 de setembre la Torre de Claramunt va commemorar el desè aniversari de la benedicció i la col·locació de les noves campanes de la parròquia de Sant Joan Baptista. Una eucaristia presidida pel rector, Mn. Adolf Pujol, i la projecció del vídeo de la fosa de les campanes i la seva posterior arribada al poble van fer reviure l'esdeveniment. A la sortida, un senzill pica-pica va posar fi a la festa. (M. Dolors García, o.p.)

EL PRODUCTE QUE LI RESOL
DE DEBÒ
EL PROBLEMA
DE NETEJA DE CAMISES I
ALTRES PECES.

T2000

Demani'l a la seva drogueria o
supermercat.
Ens ho agrairà!

Lleida

«L'educació per a la ciutadania», tema de la VI Trobada de Professors de l'Escola Cristiana

LLEIDA.— El divendres 10 de setembre va tenir lloc al col·legi de la Sagrada Família de Lleida, centre de les Germanes de la Sagrada Família d'Urgell, la VI Trobada de Professors dels Col·legis de l'Escola Cristiana de Lleida. Com a tema de debat i reflexió es va parlar de *L'educació per a la ciutadania*.

El jesuïta i professor del col·legi Claver Silver Falguera, coordinador de la trobada, en va destacar la gran participació de professors, prop de mig miler. Tant va ser així que l'organització, desbordada, va haver d'ampliar l'espai físic de les activitats.

El moment central d'aquesta trobada de professors, que es va iniciar de bon matí amb una pregària, va ser la presentació de la ponència pel cap de Pedagogia del Secretariat de l'Escola Cristiana de Catalunya, Juli Andreu. La ponència, dedicada al tema de la trobada, coincidia amb una de les conclusions del V Congrés de l'Escola Cristiana.

«L'educació per a la ciutadania vol dir ser conscients de la realitat que ens envolta, ser-hi crítics, saber formar-se una opinió i participar activament en la vida social i ciutadana, tot fent especial esment en els valors de la justícia i de la solidaritat», va assenyalar Silver Falguera mentre manifestava la voluntat de les escoles cristianes de treballar aquest aspecte en tots els centres durant el curs escolar que ara s'inicia.

El Secretariat de les Escoles Cristianes de Lleida està format per onze centres escolars i aplega uns 530 professors i 8.600 alumnes, cosa que representa el 45% de la població escolar de Lleida. (J.C.)

TARRAGONA

Relleu a l'Arxiu Històric Arxidiocesà

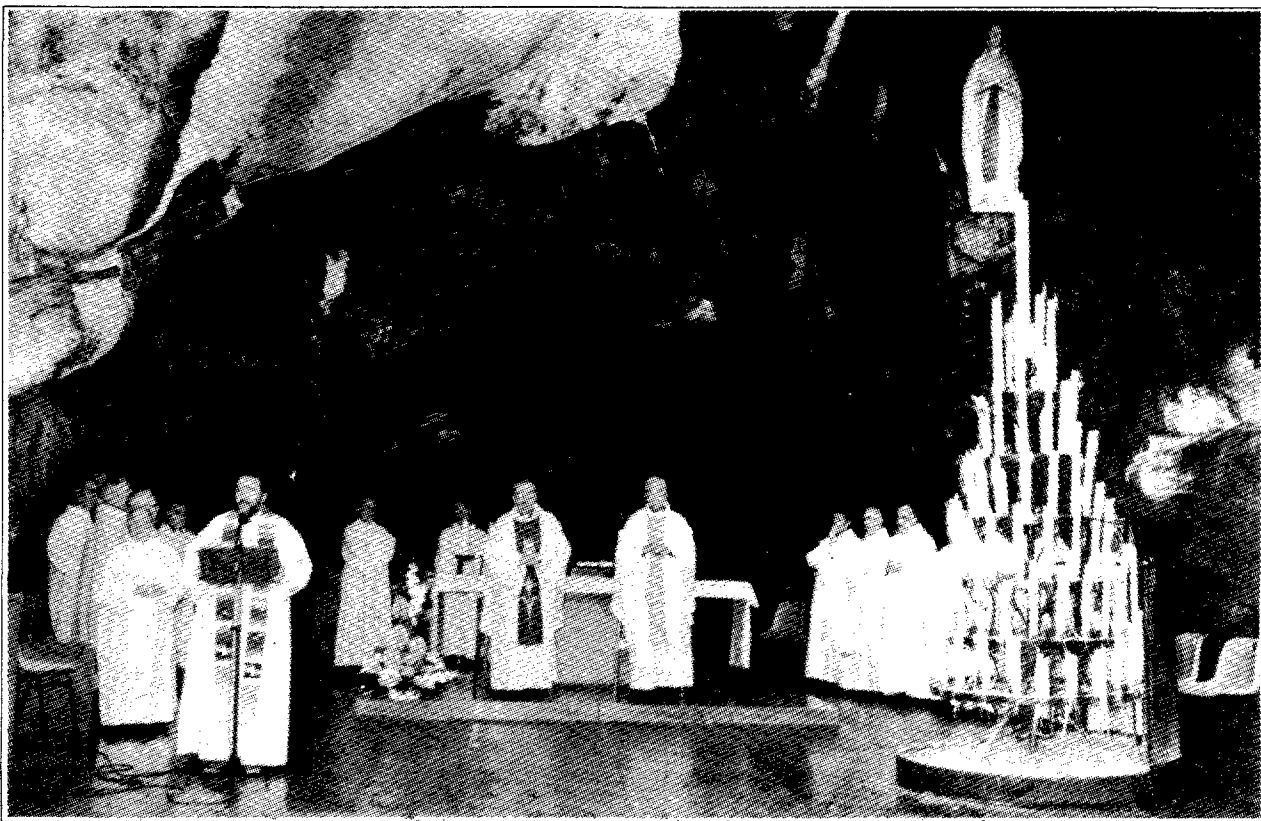
TARRAGONA.— Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Tarragona, ha nomenat nou arxiver de l'Arxiu Històric Arxidiocesà de Tarragona (AHAT) Mn. Manuel Fuentes Gasó.

Mn. Fuentes va néixer a Bellmunt del Priorat el 1961 i va ser ordenat prevere el 1989. El nou responsable de l'AHAT és llicenciat en Història per la Universitat de Barcelona i en Història de l'Església per la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma i diplomàtic en Arxivística per l'Escola de Paleografia Diplomàtica i Arxivística del Vaticà. També ha cursat estudis d'Arqueologia al Pontifici Insti-

Prop de 700 lleidatans s'apleguen a Lourdes

■ Era el 14è pelegrinatge amb malalts organitzat per l'Hospitalitat de Lleida

Mons. Malla i Mons. Soler Perdígó van presidir la missa de pelegrins a la gruta de Lourdes.

LOURDES.— Finalment i superant totes les previsions, van ser prop de 700 els lleidatans, entre ells el centenar de voluntaris i de personal sanitari, que es van aplegar del 9 al 12 de setembre a Lourdes. Era el 14è pelegrinatge amb malalts organitzat per l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Lleida.

El seu president, Franz Joseph Hengesbach, s'ha manifestat satisfet per l'èxit del pelegrinatge, que ell ha qualificat com el millor quant a la participació. Alhora, el bon temps va acompanyar l'estada i va facilitar l'assistència massiva dels pelegrins, molt especialment dels

malalts, a tots els actes organitzats.

El divendres 10 va tenir lloc el Dia de la Diòcesi de Lleida a Lourdes, amb una missa celebrada en català a la Gruta de les Aparicions, presidida pel bisbe de la diòcesi, Mons. Ramon Malla, i concelebrada pel consiliari Ramon Galzeran i altres divuit sacerdots lleidatans. Un concelebrant d'excepció va ser també el bisbe auxiliar de Barcelona Mons. Carles Soler i Perdígó, que com a bisbe de la zona del Vallès acompanyava una peregrinació de la ciutat de Terrassa. A la tarda els pelegrins lleidatans van participar en la Processó dels Malalts i a la nit en el Rosari de les Torxes tot encapçalant amb l'estendard de l'Hospitalitat lleidatana els actes religiosos.

El dissabte 11 de setembre, entre actuacions musicals i el ball d'una sardana amb motiu de la Diada amb un galop de lluïment a càrrec del grup de joves voluntaris, va tenir lloc un homenatge als malalts en el marc de la Cité de Saint Pierre. Tots ells van rebre un petit obsequi.

El dissabte la presència de lleidatans a Lourdes es va veure reforçada amb l'arribada de dos autocars amb pelegrins de la parròquia del Carme de Lleida, encapçalats pel rector, Mn. Joan R. Ezquerria, i tres autocars de l'arxiprestat de la Ribagorça, amb el rector de Pont de Suert, Mn. Joan Mora, i el de Vilaller, Mn. Ramon Vila. Se sumaven així als set autocars que havien sortit de Lleida a primeres hores del matí del dijous 9 de setembre.

Els pelegrins van retomar a Lleida el vespre del diumenge 12, després de viure amb intensitat l'espiritualitat i la vivència de la fe de Lourdes i satisfets per la perfecta organització de l'Hospitalitat.

Jordi Curcó

• LOCATIONS • RENTS • ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

LLOGERS • ALQUILERS

GESTIO

immobiliària

93 451 50 00

FINQUES GANDIA - DIPUTACIÓ, 182 -

189 - 08011 BARCELONA

Noves tecnologies

Butlletí setmanal de pregàries i salms

El Salmista
["http://members.tripod.com/El_Salmista/"](http://members.tripod.com/El_Salmista/)

La pàgina web d'«El Salmista» és una publicació setmanal que té com objectiu transmetre la joia de pregar amb els Salms, pregària per excel·lència de l'Església. Jesús mateix pregava amb els Salms. Gent de tot el món, s'inspira, prega i retroba les forces recitant aquests «poemes», viu reflex de la història de la salvació.

Orígens del setmanari

«El Salmista» neix d'una afició pels salms i d'una idea: seria interessant, com tants d'altres butlletins electrònics de notícies, rebre setmanalment un breu correu; però amb un matís molt important, ajudar a fer una pausa a la feina, als estudis, a les tasques domèstiques... i fer una senzilla pregària que col·labori a donar sentit al nostre dia a dia, en el nostre ara i aquí.

Aquesta pregària enmig de la nostra quotidianitat no és tan sols un "ideal", ja que els seus redactors ho practiquen, i volen compartir-ho amb els seus lectors. La redacció d'«EL Salmista» està integrada per gent jove de fe catòlica i amb una forta inquietud per trobar el veritable Déu i saber acollir-lo.

Ara són prop d'un centenar els lectors de la revista i els creadors pensen que tot i que de vegades pot ser que ni tan sols es llegeixi, tenir-ho a la «safata d'entrada» de l'e-mail ja és testimoni de la Fe compartida i de l'estil de vida que s'anhela portar.

«El Salmista» és una publicació que es confessa catòlica, laica i jove. És de lliure distribució i adreçada a tothom. La

El Crist de
Taüll presideix
la web de
«El Salmista».

seva periodicitat prova de ser setmanal. Neix amb la intenció d'humanitzar el nostre dia a dia i de servir a la difusió de la Bona Nova.

Col·labora-hi!

Col·labora escampant la Bona Nova! Envia la teva adreça electrònica i si vols fer arribar aquestes pregàries als teus amics, envia noves adreces a "el_salmista@hotmail.com".

Un trosset de «El Salmista»

COMPREGAR AMB ELS SALMS...

«Triturar» els salms però no amb actitud negativa. Massa sovint llegim els salms amb esperit crític, organitzador; analitzant el salm verset per verset, però després examinant-lo en tot el seu conjunt. I si per atzar hi ha un verset que no entenem, o que ens colpeix talment que no creiem poder-lo dir amb autenticitat, ens creiem en el deure de rebutjar tot el salm.

I si n'hi ha uns quants d'aquests que ens semblen «impossibles», llavors rebutgem tot el Saltiri. No hem pas de defugir les dificultats: si un punt ens fa problema, estudiem-lo, consultem alguna persona experta o algun llibre, meditem-lo en la pregària, però que aquell entrebanc no ens privi d'assaborir la resta de versets i de salms que ens ajudaran a pregar. Enlloc d'encallar-nos en els punts que ens presenten més dificultats, hem de procurar «rumiar» saborosament els passatges que més ens ajuden. Si un salm t'ha il·luminat, atura't-hi. Si un verset et commou vés-lo repetint, aprèn-te'l de memòria per poder-lo continuar meditant. Aprofundeix en versets concrets, que t'acompanyin fins més enllà dels moments habituals de pregària, és una de les maneres més segures d'anar progressant en la pregària dels salms.

SALM 84 «PAU»

El mot clau d'aquest salm és pau. La pau, a la Bíblia, és molt més que absència de guerra. És plenitud, benestar, seguretat, fraternitat i harmonia en la relació entre els homes. (Comentari d'Hilari Raguer).

*Heu afavorit, Senyor, el vostre país.
I renovat el vostre poble;
heu perdonat als de Jacob totes les culpes,
heu estès un vel sobre els seus pecats,
el vostre enuig s'ha apaïvat,
us heu desdit del vostre rigor.*

*Déu Salvador nostre, renoveu-nos;
assereneu-vos i no us enutgeu.
Sereu sempre tan sever amb nosaltres,
i a cada generació mantindreu el rigor?*

*És que no ens retornareu la vida
perquè el vostre poble trobi en Vós l'alegria?
Senyor, feu-nos veure el vostre amor
i doneu-nos la vostra salvació.*

*Jo escolto què diu el Senyor:
Déu anuncia la pau al seu poble
i als qui l'estimen:
«que no tornin a ser tan insensats».*

*El Senyor és a prop per salvar als seus fidels,
i la seva glòria habitarà al nostre país.
La fidelitat i l'amor es trobaran,
s'abraçaran la bondat i la pau;*

*la fidelitat germinarà de la terra,
i la bondat mirarà des del cel.
El Senyor donarà la pluja,
i la nostra terra donarà el seu fruit.*

*La bondat anirà al seu davant,
i la pau li seguirà les petjades.*

Joan Pau II afirma que cal un esperit crític per navegar per Internet

El papa Joan Pau II ha reconegut que Internet ofereix «extraordinàries oportunitats» per a la lliure circulació de la informació i un «potencial cultural sense precedents» però va advertir de la necessitat de tenir un esperit crític perquè si no la societat no podrà gaudir dels beneficis que ofereix la xarxa.

En el seu missatge per al 40è aniversari de la Unió Catòlica de la Premsa Italiana, el Sant Pare va assenyalar els perills de la nova era de les comunicacions i va precisar que «la completa manca de regulació en el camp de la informació —particularment a Internet— crea el perill de la cultura subjectiva». Va acabar dient que «els mitjans de comunicació sovint corren el risc de substituir les organitzacions educatives, indicant models culturals i de comportament no sempre positius, sobretot per als joves». (ACI).

Estiu d'intens treball catòlic a la xarxa

La presència catòlica creix en quantitat i qualitat dins de la teranyina mundial. La web de la Santa Seu ofereix la imatge i la veu del papa Joan Pau II en temps real. Segons els darrers càlculs, han estat uns 15.000 els navegants que s'han connectat setmanalment. Aquest és un important salt endavant, no només pels esforços tecnològics realitzats, sinó sobretot per l'accessibilitat dels usuaris en directe als missatges pontificis (per ara l'Àngelus i les audiències generals).

Però no només hi ha novetats a la pàgina vaticana. Els cercadors catòlics també s'han multiplicat i els links són nombrosos. A més d'algunes de les pàgines de recerca més utilitzades («iglesia.org» o «VE Multimedios» o «aciprensa», actualitzades constantment), quasi totes les pàgines ofereixen links interessants; cal assenyalar que ha crescut molt un cercador realitzat a Catalunya: «esglesia.com», que reuneix pàgines no només en castellà, sinó també en altres idiomes i d'altres confessions cristianes. ("http://www.ua-ambit.org/soi/soi.htm").

Tot millorant la qualitat de vida dels malalts mentals

■ **ASPASIM és una entitat que es dedica a l'atenció integral a persones amb discapacitats psíquiques greus**

BARCELONA.— Patir o no una malaltia psíquica greu és en moltes ocasions qüestió d'atzar. Aquest atzar de la genètica que porta a limitar una persona greument en les seves capacitats bàsiques i que fa que depengui del que els altres vulguin fer per ella. Sense

el suport exterior, sigui humà o tècnic, la seva qualitat de vida descendeix molts enters. Per evitar-ho, el 1946 neix ASPASIM, fundació i associació de pares, que treballa de valent per a la integració plena de les persones que pateixen aquestes malalties.

Una persona amb discapacitats mentals greus és primerament persona, i això és una cosa que no tothom acaba de tenir clara. Des de fa molts segles, les persones que, per les causes que siguin, són diferents de la resta són desplaçades de forma sistemàtica dels circuits socials habituals. Si la diferència és per una causa psíquica, l'abandonament pot arribar fins i tot a ser més pronunciat. En una societat actual, que s'autodenomina plural, tolerant i multiracial, fenòmens d'aquesta mena no tenen gaire sentit. Precisament, és el suport, i no l'abandonament, allò que els pot permetre que facin front a les seves limitacions, i això és una cosa que des d'ASPASIM es té molt clara.

«La nostra pretensió és trobar camins per apropar aquestes persones tant com sigui possible a la societat», afirma el director general d'ASPASIM, Efre Carbonell. Es tracta de millorar la seva qualitat de vida i d'intentar una participació més important en la societat. Per això, assegura Carbonell, «cal donar-los tot el suport, humà o tecnològic, que necessitin». La seva capacitat d'aprenentatge és molt més lenta del que és habitual, i per això, la seva educació respon més a un intent per treure el millor de cadascú, a pesar de les seves limitacions.

Integració plena

Perquè es compleixi aquest objectiu, però, es requereix una resposta de la societat, un canvi d'actitud de la gent davant de les persones amb aquestes discapacitats. «El problema és de tothom», insisteix Carbonell, «i fins que no ens en conscienciem, no superarem la fase actual merament caritativa». Les persones amb disminucions psíquiques greus poden aportar molts valors a la societat actual, però cal ajudar-los i acompanyar-

ASPASIM organitza tallers ocupacionals per a persones amb discapacitats mentals.

los en la que per a ells és l'aventura de la vida.

Un dels instruments amb què compta ASPASIM per dur a terme els seus objectius és un centre d'Educació Especial per a 33 alumnes, tot i que amb la mirada posada en una futura integració en escoles normals. Des del 1987 vénen treballant en un projecte d'integració compartida, pel qual nois amb disminucions psíquiques greus assisteixen unes hores a una classe normal amb els suports humans o tècnics que siguin necessaris. Només d'aquesta manera es posa fi a tabús, i les diferències que puguin tenir amb la resta de nens s'assumeixen des de la infància. Els resultats són extraordinaris, segons afirma Carbonell. Des de l'any passat, a més, 4 nens disminuïts assisteixen tot el dia a centres normals, en el que s'anomena Educació inclusiva. Això fins i tot obliga els mestres a canviar d'actitud, cosa que, si bé no sempre és senzilla, és innegable que dona bons resultats. Per a Carbonell, cap aquí hauria de tendir l'educació del

nou mil·lenni, una cosa que ja es ve practicant en països més desenvolupats en aquest camp de l'ensenyament.

Persones plenes de valors

A més de l'escola, ASPASIM també organitza activitats d'oci i esport, munta tallers ocupacionals i ha obert sis serveis de residència normalitzada per a infants i adults amb discapacitats psíquiques. L'objectiu és sempre la integració, sobretot, per part de la societat. La seva diferència no ha de ser un problema. El tracte personal mitiga les asprors i fa que la gent vegi que són persones plenes de valors. De fet, experiències com aquestes han d'anar en benefici de la mateixa societat, que també guanya en valors com la tolerància, el respecte, la comprensió, l'empatia..., valors que difícilment es donen si no s'interactua amb persones diferents. Precisament la Unesco dirigeix esforços en aquest sentit, però per aconseguir-ho s'ha d'exigir un gran compromís

per part de tothom.

L'últim dels projectes en què treballa ASPASIM encara és més ambiciós: construir habitatges compartits a Vallvidrera, per a gent amb discapacitats i per a gent que no les té. El projecte s'ha presentat i està a l'espera de tràmits burocràtics.

Prop de 130 persones treballen perquè totes aquestes activitats es puguin dur a terme, tot i que ASPASIM, que té una estructura mínima, compta per a moltes d'elles amb serveis socioculturals externs. Més de 40 voluntaris fan funcions de suport, per raons diverses, si bé a la gran majoria els mou el caràcter vocacional.

El finançament d'ASPASIM procedeix sobretot de la Generalitat, de diversos dels seus departaments, mentre que la resta procedeix de donacions privades i de les mateixes famílies. La Generalitat també facilita, en molts casos, la possibilitat de disposar dels serveis de la fundació. El Centre d'Atenció a Disminuïts i l'equip d'Assessorament Psicopedagògic són moltes vegades un pas previ abans d'arribar a ASPASIM.

Com a associació, ASPASIM no es declara confessional, tot i que Carbonell reconeix que moltes de les famílies professen la religió catòlica. Per això, les dues celebracions generals que ASPASIM fa anualment amb els membres de la fundació i l'associació de pares comencen amb una missa. Primerament és una entitat, afirma Carbonell, que «es mou per valors universals, que en la majoria dels casos coincideixen amb els cristians». Tot a favor de la plena integració en la societat de persones amb disminucions greus de les seves capacitats psíquiques.

Samuel Gutiérrez

ASPASIM
C/ Mont d'Orsà 22-24
08017 Barcelona
tel. 934 068 401-09
fax 934 068 448

Catalunya
Un país de voluntaris

Dóna Suport
al voluntariat
a través del món associatiu

Fomenta la Formació
dels voluntaris

Facilita Informació

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

Una guerra anunciada

Es veu a venir. Hi ha una altra guerra a punt d'esclatar. Està anunciada. I la comunitat internacional no dona cap mostra d'estar disposada a intervenir per evitar-la. Tampoc els pacifistes han sortit al carrer. Estem parlant de Txetxènia.

La situació a finals del mes de setembre era de bombardejos diaris, 60.000 refugiats i uns 30.000 soldats russos envoltant la petita república caucàsica. Rússia sembla estar aplicant el mètode de l'OTAN en la recent guerra contra Iugoslàvia per la regió de Kosovo. Bombardejos que en un primer moment van anar a destruir les comunicacions (instal·lacions de radar, de televisió i ràdio), l'aeroport i els transports, en general, a deixar Txetxènia sense combustible (van volar els dipòsits de gas i de benzina). A continuació l'aviació russa va destruir dipòsits d'armes, bases de la guerrilla islàmica que fa poc havia atacat el Dagestan (república russa del Caucas) i la capital Grozni i altres ciutats i pobles, i va causar, així, un centenar de morts entre la població civil. Tot des dels aires, sense perdre ni un soldat.

La petita i independent Txetxènia està envoltada d'importants unitats de l'exèrcit rus, avaluades en un mínim de 30.000 soldats, que estan en disposició d'intervenir tan bon punt rebin l'ordre. Donat que els atacs aeris han causat nombroses víctimes civils i que la invasió terrestre sembla imminent o molt probable, unes 60.000 persones van fugir ràpidament a la veïna república d'Ingushia (república russa del Caucas) i hi havia cues de quilòmetres de vehicles a la frontera per sortir de Txetxènia. La gran majoria dels refugiats són dones, nens i vells. Això vol dir que els homes es queden per defensar el territori txetxè.

La revenja

Aquesta guerra podria ser una sego-

30.000 soldats russos envolten la petita república caucàsica.

a veure de quin armament disposaven els guerrillers i van poder comprovar que les armes eren russes, de les més modernes i eficaces de què disposa l'exèrcit rus: míssils antiaeris portàtils, fusells de precisió idèntics als de les unitats especials militars russes, llançafomes i llançagranades dels més moderns. De fet, ja a la guerra del 1994-96 va descobrir-se que alguns militars

na part de la guerra del 1994-1996, que va causar desenes de milers de víctimes i va deixar el país destruït. Aleshores, la valentia, la determinació i les tàctiques bèl·liques dels combatents txetxens van ocasionar milers de morts a l'exèrcit rus, que va haver de marxar de Txetxènia derrotat. Ara els militars russos pensen en la revenja. Tenen darrere seu l'opinió pública russa, perquè grups terroristes txetxens han estat acusats de ser els autors de la col·locació de bombes en edificis de diverses ciutats russes que en les últimes setmanes han causat uns tres-cents morts. Les autoritats russes han situat els culpables a Txetxènia i la intervenció armada està destinada, segons paraules del ministre rus de Defensa, a «eliminar els bandits i crear una zona de seguretat a l'interior de Txetxènia».

Complicitats

El president txetxè, Maskhadov, es veu a venir l'atac terrestre i ha passat d'amenaçar amb represàlies a demanar diàleg i negar que al seu territori hi hagi bases guerrilleres, tot invitant que hi vagin observadors internacionals. Ara bé, és públic i notori que el cap de la guerrilla islàmica que va atacar el Dagestan, Bassaiev, circula lliurement pel país. Maskhadov, a més, no controla la situació interna ja que fa uns mesos els «bandits» van segrestar ni més ni menys que l'enviat especial del president rus, Borís Ieltsin, que se suposa que havia d'estar protegit pel president txetxè. Tampoc és cap secret que els milers de guerrillers que van ocupar una part del Dagestan van sortir de Txetxènia, d'on rebien els subministraments d'armes i aliments, i que quan van ser obligats a retirar-se van retornar a Txetxènia. Tot això no hauria estat possible sense el suport de les autoritats txetxenes. El diari milanès *Corriere della Sera* deia que el 22 de setembre van reunir-se comandaments militars txetxens amb guerrillers de Bassaiev i que van adoptar mesures comunes. Bassaiev, doncs, no sols circula lliurement per Txetxènia sinó que participa en les decisions militars de la república.

Zones d'ombra

Fins aquí les coses semblen estar prou clares. Però la realitat és més complexa i presenta grans zones d'ombra. Quan milers de guerrillers islàmics van envair el Dagestan, la versió oficial russa va ser que es tractava d'un complot de diversos estats islàmics que finançaven, armaven i dirigien els atacants. Uns periodistes del diari rus *Izvestia* van anar

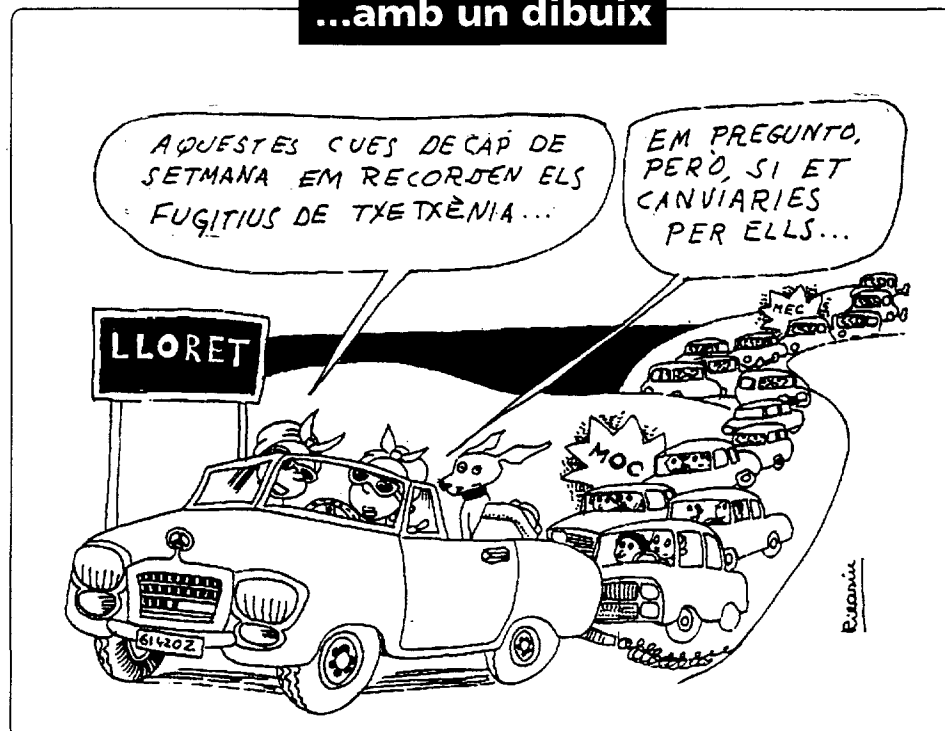
russos es venien les armes a l'enemic. (Quan el 1989 vaig estar a Moscou i a Leningrad, actual Sant Petersburg, per fer uns reportatges sobre la *perestroika* o política d'obertura del líder soviètic Gorbtxov, vaig trobar-me pel carrer un noi que em venia el seu uniforme militar i, en dir-li que no m'interessava, va insistir tot afegint que l'oferta també incloïa el fusell reglamentari a l'exèrcit soviètic. Ja aleshores la gent anava boja buscant dòlars com fos i venent-se el que fos.) Ara bé, una cosa és aconseguir una certa quantitat d'armes i una altra equipar milers de combatents. I en aquest punt plana la sospita, publicada en alguns diaris, que el finançament i armament de la guerrilla islàmica hauria estat obra de l'actual «Rasputin» del Kremlin, el poderós financer Borís Berezovski, estretament vinculat a la «família» o cercle de persones que envolten Ieltsin. L'amenaça islàmica és utilitzada com a arma política per refer el lideratge del president rus en uns moments en què l'oposició semblava estar a punt de forçar la seva dimissió i obligar el món occidental a prestar el seu ajut polític i financer a Ieltsin per evitar la inestabilitat interna de Rússia.

L'única certesa és que Rússia s'acosta a unes eleccions legislatives i presidencials enmig d'un clima d'escàndols financers, ficada en una nova guerra al Caucas i patint uns atemptats terroristes extremament sangnants i cruels. El 1991, quan va caure la Unió Soviètica, l'ex-canceller socialdemòcrata alemany Helmut Schmidt va dir que Rússia entrava en un període de 75 anys d'inestabilitat. Va ser una profecia. Confiam que el poble rus pugui trencar el malefici.

Antoni Reig

Periodista i professor de la Universitat Autònoma de Barcelona

...amb un dibuix

societat

Per la condonació del deute extern

■ El Papa demana més compromís per a l'eradicació de la pobresa al món

CASTEL GANDOLFO.— Una delegació del comitè Jubileu 2000, l'objectiu fonamental del qual és la condonació del deute extern dels països subdesenvolupats, va ser rebuda el 23 de setembre passat per Joan Pau II a la seva residència estiuenca de Castel Gandolfo. Juntament als promotors del Jubileu 2000 també es trobaven els cantants Bono (líder del grup musical U2), David Bowie, Bob Geldoff i el compositor Quincy Jones, entre altres estrelles de la música, que han ofert el seu suport incondicional a la iniciativa de demanar la cancel·lació completa del deute dels països del Tercer Món abans de l'any 2000.

Els músics van agrair al Sant Pare el compromís que ha demostrat des de l'inici del seu pontificat en defensa dels grans perjudicats del deute extern: els pobres dels països més desfavorits. Per la seva banda, el Papa va descriure la difícil situació d'«indigència i les desigualtats evidents» en molts racons del planeta, «malgrat dels enormes progressos científics i tecnològics».

L'Església, va afegir Joan Pau II, veu tot això amb gran preocupació i no perquè hi

El cantant de rock Bono va intercanviar regals amb Joan Pau II.

tingui «models concrets tècnics de desenvolupament per oferir», sinó que posseeix la «visió moral» perquè requereix el bé dels individus i de la família humana. El Papa va subratllar que l'Església ha afirmat constantment que hi ha una mena d'«hipoteca social sobre la propietat privada» i que «la llei del lucre no pot aplicar-se a allò que és essencial per a la lluita contra la fam, les malalties i la pobresa».

Amb el lema «Indemnitzar el deute per viure un mil·lenni sense deutes», el Jubileu 2000 va organitzar entre el 21 i el 22 de setembre un congrés a Roma on diversos experts van debatre sobre les possibles solucions que es poden aplicar al problema del deute extern dels països subdesenvolupats. La iniciativa, que es va desenvolupar en el marc de la Setmana de l'ONU dels Pobles, es va dedicar al paper de la societat civil i a la justícia econòmica. Anne Pettifor, membre del Jubileu 2000 va revelar en el fòrum que n'hi hauria prou que cada persona dels països occidentals aportés quatre dòlars

l'any per superar aquesta greu qüestió. A més, va recordar el significat bíblic del Jubileu: moment de perdó i reconciliació. (Zenit)

Joan Pau II, candidat al Nobel de la Pau

OSLO.— El papa Joan Pau II, el dissident xinès Wei Jingsheng i les Nacions Unides són els grans favorits per obtenir el premi Nobel de la Pau 1999. Adam Daniel Rotfeld, director de l'Institut Internacional per a Investigacions de la Pau, va manifestar que el Sant Pare podria ser guardonat enguany: «No hi ha ningú que hagi treballat tant per la pau i la seguretat mundials. Ell simbolitza el mil·lenni.» El nom de l'escollit es farà públic el proper 15 d'octubre. (Zenit)

Un 16% més en la recaptació a favor de l'Església

BARCELONA.— Segons dades de l'Agència Estatal d'Administració Tributària referents a l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques de l'exercici 1997, el 22,7% de les declaracions de la província de Barcelona van incorporar la cessió explícita del 0,52% dels seus rendiments fiscals a l'Església catòlica, amb un import total aportat de 2.034 milions de pessetes. Aquestes xi-

fres representen un augment significatiu respecte a la campanya del 1996, quan el percentatge de declaracions que destinaven el 0,52% a l'Església va ser del 20,1% amb un import total de 1.752 milions de pessetes. Així doncs, l'increment en l'exercici del 1997 ha estat del 13% pel que fa al nombre de declaracions i del 16% quant a la quantitat total aportada. (C.C.)

Un món sense execucions

BARCELONA.— Amnistia Internacional va donar a conèixer el 27 de setembre la campanya d'àmbit mundial *Moratoria 2000: per un món sense execucions*. L'acte de presentació va tenir lloc al cementiri de Collserola, escenari de l'últim afusellament a l'Estat espanyol ara fa 24 anys. Esteban Beltrán, director de la secció espanyola d'Amnistia Internacional, va indicar que «l'arribada del nou mil·lenni ofereix una oportunitat única de treballar per aconseguir l'abolició total de la pena de mort». Entre les accions que es duran a terme, destaca la recollida de signatures que donaran suport a la petició que la Comunitat de Sant Egidí està fent a tot el món per posar fi a les execucions. (C.C.)

SEGONS PLATS

«Fabada» asturiana

Ingredients

2 tasses grans de mongetes blanques	100 g de cansalada viada
3 xoriços, 1 tros de pernil	1 fulla de llorer
2 botifarrons	6 grans d'all
1 tros de garreta	1 polsim de pebre vermell
	1 ceba, safrà, sal

FORN DE PA - PASTISSERIA

MAGDALENES
SENSE
GLUTEN PER
A CELÍACS

Plaça Trinitat, 14
Mare de Déu de Lorda, 63
Ausona, 89
Bartrina, 52-54
Tel. 933 453 678 - 08033 Barcelona

cultura

Amics dels Goigs reben una donació de 40.000 goigs

BARCELONA.— Els fills del Dr. Francesc Ribas i Pontí, traspasat fa dos anys, han fet donació a Amics dels Goigs de la millor col·lecció de goigs de Catalunya. El 3 d'octubre passat l'associació va inaugurar el seu nou local, que compta amb dependències per a arxiu i biblioteca que acolliran el nou fons gogístic, un fet que s'emmarcava dins de la celebració de la festa de sant Gabriel, patró de l'entitat.

Durant l'acte es va retre homenatge al Dr. Francesc Ribas i Pontí, antic president d'Amics dels Goigs i gran col·leccionista, el fons del qual ha estat cedit a l'entitat de mans dels seus fills. L'esmentada col·lecció consta de més de 40.000 exemplars de goigs, dels quals un bon nombre són del segle XVII i XVIII, a més de curioses rareses bibliogràfiques. Aquest nou patrimoni ha dut a l'associació a canviar el seu estatge per un de més espaiós, situat al carrer Ortigosa, número 14, prop del Palau de la Música. El local consta d'una sala d'actes i dependències per a arxiu, biblioteca i administració. S'hi ha instal·lat una exposició permanent de gravats al boix antics i moderns.

A l'acte es va repartir com cada any la nova edició dels goigs de sant Gabriel, que enguany arriben a la 50a

edició. Aquests goigs, escrits per Josep Massons i musicats pel fundador de l'entitat, Francesc de P. Balde-lló, incorporen en aquesta edició dues grans novetats: la publicació de la partitura amb l'acompanyament que hi va fer el mateix Mn. Balde-lló i dues il·lustracions de l'escultor Josep M. Subirachs.

La jornada va començar a les 11.00 a l'església de la Mare de Déu de l'Ajuda, on es va celebrar una eucaristia. Al final de la missa es van cantar els goigs de sant Gabriel. Tot seguit els assistents es van traslladar al nou local social, que fou beneït i inaugurat. Unes paraules del president d'Amics dels Goigs, Jordi Tobella i Ribalta, i una conferència de l'expresident Joan-Antoni Espinàs i Xivillé, van servir per homenatjar el Dr. Francesc Ribas. L'acte va acabar amb un dinar de germanor. (C.C.)

Goigs a llaor de l'arcàngel Sant Gabriel

Patró dels
AMICS
DELS
GOIGS

La seva
festa,
el dia 29
de setembre

Puix que Déu us ennoblia
quan per nunci us nomenà
Gabriel, el Fort, el Otil,
les que justes al Cel us dia,
vosaltres Goigs pugueu cantar.

Al recer de la caçeta
del poblat de Natzaret,
escotà una donzella,
liri cast d'aquell indret,
l'acost d'altre Maria
que l'Arcàngel entonà.

Gabriel la cambra emplena
de divina resplandor.
-Sou de gràcia tota plena
puix, amb Vos és el Senyor -
Tal missatge transmetia
vosaltres deu de bell parlar.

-Entre totes benides,
el Déu Pare Omnipotent
per ser Mare us ha escollida
del seu Fill eternament.
Com l'orell que en ple migdia
s'enlucerna, els ulls baixà.

Preguem per nostres, arcàngel sant Gabriel

En sa pena immaculada
no es comprèn alai missió,
mee la Verge a l'ambaixada
ha respost amb tremolor
-Com possible el fet seria
se el meu cor no puc donar?

-No temeu, casta donzella
ja que vostra concepció
serà del Cel meravella,
no per obra de baró,
-Sóc de Déu l'esclava pia
son voler des acceptar -

Contesteu amb reverència:
-Un infant desllurau,
i seguit Verge en ezeïcia,
de Jesús, Mare seriu -
-Oh degen, que ens dura
fruit gemat que el món salvà!

Al bosc de vostra alba
tot lullern us va estrimir,
mee al Cel see millors gales
el cor d'àngela va lluir
i a la terra l'harmonia
de la pau va devallar

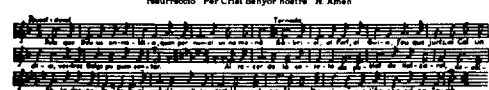
Preguem: Infanteu, Senyor, la vostra gràcia en els nostres cors i feu que els qui, per l'anunci de l'àngel, hem conegut l'assombració de Jesucrist, el vostre Fill, siguem conduïts per la seva creu a la glòria de la resurrecció. Per Crist Senyor nostre. R. Amen

Vós rebreu la missiva,
Sant Arcàngel Gabriel,
d'arborar l'antorxa viva
davalada des del Cel
que amb la flama ens redima
de la foca del pecar.

Els qui glòries entonen
a la Verge, a Déu i als Sants
ser devota de Vos blasonen,
i recorden amb llure canta
els primers Goigs que a Maria
vosaltres amor va dedicar

Zeladors de vostra glòria
de les Letres i les Arts,
honorem vostra memòria
en fervent setol pleigals
Sou poietes que irradiis
com setol en alta mar

Puix, que Déu us ennoblia
quan per nunci us nomenà
Gabriel, mostreu la via,
que, als Amics dels Goigs un dia,
ens permeti al Cel entrar.

Els goigs, una autèntica obra d'art religiós.

SEGONS PLATS

Forma de preparació:

El dia abans, poseu en remull les mongetes i, a part, dessaleu en aigua el pernil i la cansalada. El dia següent, poseu les mongetes en una olla o cassola coberta d'aigua freda amb els alls, la ceba i el lloer i poseu-ho al foc. Quan comenci a bullir, afegiu-hi els botifarrons, el pernil, la garreta i la cansalada. Deixeu-ho coure molt lentament durant unes dues hores i mitja o tres amb la cassola mig tapada. A mitja cocció, afegiu-hi uns brins de safrà picats i el pebre vermell, i deixeu-ho coure molt lentament fins que les mongetes estiguin tendres i sucoses.

Nota: Durant la cocció és convenient no remoure les mongetes amb la cullera, sinó moure l'olla o la cassola. Si cal, agregueu-hi sal en el darrer moment, ja que els ingredients estan molt assaonats.

Pel que fa als trossos de cansalada i de pernil i als xoricets, convé, si de cas, que siguin trossos petits perquè n'hi hagi un per a cada comensal. Els botifarrons podem tallar-los per la meitat en el moment de servir el plat.

El viatges del Papa en segells

CIUTAT DEL VATICÀ.— L'Oficina Filatèlica del Vaticà ha anunciat la posada en circulació el proper 12 d'octubre de dues noves sèries de segells i una de targetes postals. La primera sèrie il·lustra els últims viatges de Joan Pau II durant l'any 1998. Estracta de cinc segells sobre les visites del Sant Pare a Cuba, Nigèria, Àustria, Croàcia i Itàlia (quan va visitar el Quirinal com a bisbe de Roma). La segona sèrie commemora el 50è aniversari de la creació del Consell d'Europa amb un segell on es pot llegir la frase «Europa contra la pobresa i l'exclusió social». També cal recordar que l'Oficina Numismàtica del Vaticà va posar en circulació el 21 de setembre una nova sèrie de monedes commemoratives de la col·lecció titulada «Cap a l'Any Sant del 2000». Són dues peces que estan dedicades, respectivament, al tema de la Resurrecció i la Pentecosta. (Zenit)

Certamen musical sobre valors evangèlics

MADRID.— La fundació Fe i Cultura ha organitzat un concurs de composició musical sobre «Jesucrist i els valors evangèlics». L'objectiu és oferir l'oportunitat de participar en un certamen musical sobre temes evangèlics de cara al Jubileu del 2000 i ajudar a la promoció de compositors, cantants i grups de música cristians. Els treballs, que han de ser en llengua castellana, s'han d'enviar a la fundació Fe i Cultura, apartat de correus 437 - 31080 Pamplona. La data màxima de lliurament dels treballs serà el 6 de gener del 2000. Per a més informació, tel. 948 153 458. (SIC)

Fe d'errades

A la pàgina 27 del número 1.045 del nostre setmanari publicàvem una fotografia que correspon a sant Pere Almató i no a sant Tomàs d'Aquino, tal com deia el peu de foto. Tots dos sants pertanyen a l'orde dels dominics.

FILATÈLIA

per Enric Graupera

María de Pacheco

Dins de la sèrie «Dones cèlebres», l'Estat espanyol va dedicar el 1968 un segell a la figura de María de Pacheco, una noble dama castellana del segle XVI, filla del comte de Tendilla i d'una germana del marquès de Villena. La numeració Yvert d'aquest segell és la 1.519. María de Pacheco, esposa de Juan de Padilla (cap dels comuners de Castella), va desenvolupar un gran paper en la defensa de les llibertats populars. Va dirigir el 1521 la defensa de la ciutat de Toledo. Morí al març del 1531.

Restauració de la façana est de la catedral de Tarragona

■ Mons. Martínez Sistach afirma que la seu és «patrimoni de la humanitat»

TARRAGONA.— La façana est de la catedral de Tarragona llueix des del 18 de setembre passat en tota la seva esplendor, una magnificència que el pas inexorable dels segles havia anat apagant. Després de la restauració que s'hi ha dut a terme en els darrers mesos, ara les pedres, els vitralls, les rosasses i les capelles atorguen a la seu metropolitana i primada de Tarragona la sumptuositat que es mereix. Música i llum es van donar la mà en la inauguració d'aquesta remodelació.

Es tracta d'un pas endavant dins del pla de restauració integral de la catedral de Tarragona, que es va iniciar fa temps amb l'arranjament de la façana principal. Des de llavors ençà, les obres de restauració de la seu tarragonina han tingut una successió progressiva, que s'ha nodrit econòmicament per a la seva execució de recursos procedents dels convenis signats amb institucions oficials i amb diferents empreses.

La restauració de la façana est de la catedral ha estat possible gràcies a l'aportació econòmica del Ministeri de Foment, que s'ha fet càrrec de la totalitat de les despeses i que s'inclou dins del Pla de Catedrals 1997-2000, amb una inversió de noranta-vuit milions de pessetes. Segons va explicar l'arquitecte responsable de les obres, Joan Figuerola, aquestes «han consistit en la restauració de la façana, de dues capelles gòti-

ques, dels vitralls, de la rosassa i en l'obertura d'un finestral cegat».

Joia arquitectònica

A l'acte protocol·lari de la inauguració de la remodelació arquitectònica de la seu van assistir, entre d'altres personalitats, Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Tarragona; Joan Miquel Nadal, alcalde de la ciutat, i Margarita López, sotsdelegada del Govern espanyol. El degà del capítol de la catedral, Mn. Joan Aragonès, va remarcar «l'important pas que s'ha fet amb la restauració d'aquesta joia que és la catedral». Per la seva banda, Mons. Martínez Sistach va afirmar que «la catedral és un

Foto: Joan Boronat

Parlament de Mons. Martínez Sistach durant l'acte inaugural.

símbol de la ciutat i un patrimoni de la humanitat».

La pròxima restauració consistirà en les reformes interiors i exteriors del campanar de la catedral, i es preveu que el cost sigui de cent vint-i-vuit milions de pessetes, que també serà sufragat pel Ministeri de Foment. Com a cloenda de l'acte inaugural, el Cor i Orquestra dels Amics de la Catedral va oferir un con-

cert, celebrat al pla de la Seu, sota la direcció de Miquel Barbarà i amb els organistes Jordi Vergés i Miquel Castillejo. En el decurs de l'actuació va tenir lloc l'estrena de l'*Ofertori de santa Tecla*, un cor a quatre veus mixtes amb orquestra i orgue. L'obra ha estat composta pel mestre Joan Juncà.

Joan Boronat

75è aniversari de l'Orfeó de Tremp

TREMP.— L'11 de setembre passat l'Orfeó de Tremp va presentar, amb motiu de la celebració del seu 75è aniversari, el primer disc compacte que ha enregistrat, que porta per títol *Vivim. Cantem*. L'acte, que va tenir lloc durant el tradicional concert de festa major que ofereix l'orfeó a la basílica de Valldelfors, va comptar amb la presència de Josep Borrell, director de l'Institut d'Estudis Ilerdencs.

En el disc es poden escoltar nombroses cançons pirinenques com ara *La Conca de Tremp* o *Oh, Verge de Valldelfors*. Amb aquestes composicions, l'orfeó vol col·laborar en la recuperació i la difusió de la música pirinenca. Altres peces són melodies populars transmeses de generació en generació, dedicades sobretot a les festes i als costums pallaresos. El disc compacte ofereix també algunes cançons catalanes i universals.

Solemnitzar el culte parroquial

L'Orfeó de Tremp celebra enguany el

75è aniversari de la seva fundació. El 1877 el Dr. Roure va fundar la Societat Coral la Lira; posteriorment, el 1904, va néixer la coral Los Cantaires del Montsec, dirigida per Mn. Sanuy. El 1924, dins de la Societat Coral la Lira i amb l'impuls del mestre Francesc Pujol, es va crear l'Orfeó de Tremp, sota la direcció del mestre Francesc Folguera. La Guerra Civil en va obligar a interrompre les activitats, però el 1958 el mestre Domènec Cardenyes va reagrupar i relançar l'orfeó.

Actualment l'Orfeó de Tremp està format per 50 cantaires adults i un ampli estol de nens i nenes. Enriqueta Tena se n'encarrega de la direcció musical. L'orfeó ha actuat a moltes poblacions de Catalunya i a d'altres ciutats, com Tolosa de Llenguadoc, Banheras de Luchon, Estrasburg, etc. Sovint solemnitza el culte parroquial de Tremp, especialment en les grans festivitats.

Antoni Mirabet

Justícia i Pau comença el curs amb noves activitats

BARCELONA.— Justícia i Pau ha donat a conèixer recentment el seu programa per al curs 1999-2000. El proper 23 d'octubre se celebraran a Cornellà de Llobregat les Jornades catalanes de Justícia i Pau, sota el lema «Democràcia i participació». Entre el 18 i el 20 de novembre tindran lloc a Barcelona les Jornades internacionals de la campanya «Deute extern, ¿deute etern?», una iniciativa que ha estat organitzada juntament amb Càritas, Mans Unides i la Unió de Religiosos de Catalunya.

Continua el cicle de conferències «Els dilluns dels drets humans», organitzades per Justícia i Pau amb Cristianisme i Justícia. L'11 d'octubre el president del Consell General de l'Advocacia Espanyola, Eugeni Gay, impartirà la ponència *Quins drets per al 2000?*; el 8 de novembre Alfons Banda, president de la Fundació per la Pau, parlarà sobre *Els reptes de la pau*, i el 13 de desembre Joan Gomis, president de Justícia i Pau dissertarà sobre el tema *ONG: una nova manera de fer política*. Totes les sessions es faran al carrer Roger de Llúria, 13, de Barcelona.

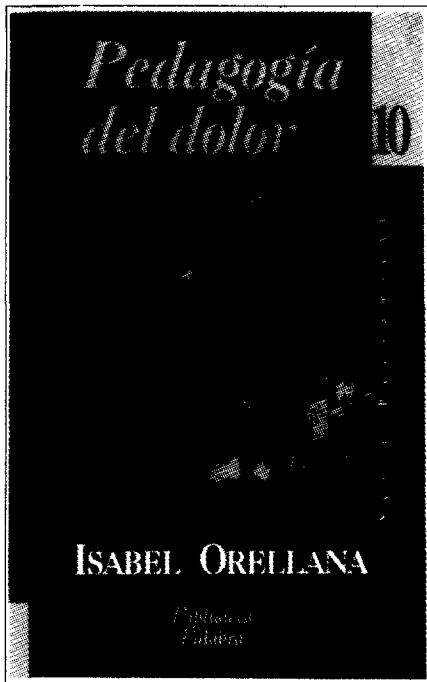
Justícia i Pau també dona suport a Ecojustícia, una nova associació que treballa per a la difusió dels drets humans ambientals i la justícia ecològica. Es tracta d'una iniciativa social que, com a grup de treball, recerca i divulgació, fruit de la voluntat interdisciplinària d'un grup de professionals, intervé en l'àmbit dels drets humans, del medi ambient i del desenvolupament sostenible. Ecojustícia considera que la protecció i la conservació de la natura, del planeta i dels seus ecosistemes estan íntimament lligades a la defensa dels drets humans bàsics, com ara la salut, l'alimentació, la vida, l'habitatge o el treball. (C.C.)

Llibres

El drama humà per excel·lència

«El plantejament del tema del dolor és un dels reptes més seriosos que es poden abordar, ja que es tracta del drama humà per excel·lència», escriu l'antropòloga Isabel Orellana, autora d'aquest llibre. «És en el dolor —afegeix— on la limitació personal es mostra amb una cruïra més gran: impedeix posar-nos al lloc de l'altre, mitigar el drama que porta afegit i retornar en tota la seva dimensió el que es va perdre, sigui en l'àmbit de la salut o en qualsevol altre.» El dolor és un misteri que assetja rere cada cantonada i sempre acaba arribant amb la seva càrrega dura i, sovint, incomprensible.

Lavors sorgeixen preguntes de tota mena que abans no ens havíem plantejat: què fer quan el dolor resulta insuportable?, quina és l'actitud adequada davant d'un malalt?, quin significat té el dolor en la vida humana?, què passa quan sembla que Déu calli davant del dolor? Isabel Orellana es va introduir en el món del dolor de forma vital, a causa d'un greu accident pel qual va quedar totalment immobilitzada i va patir nombroses operacions. Per superar la malaltia i ajudar els que es troben en una situació similar es va decidir a escriure. El resultat és *Pedagogia del dolor*, una obra profunda escrita des de la pròpia experiència, que aporta reflexions suggeridores i també solucions a problemes pràctics i concrets. (C.C.)

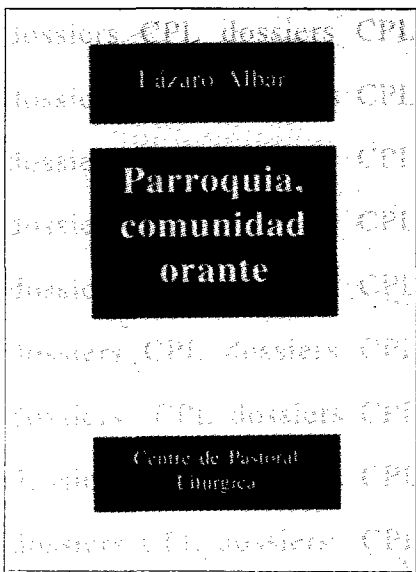

Isabel Orellana, *Pedagogia del dolor*. Editorial Palabra, Col·lecció Biblioteca Palabra, Madrid 1999, 256 pàg.

La parròquia, lloc de creixement cristià

«La majoria de les parròquies continuen sent el lloc on s'alimenta la fe, la comunitat on es comparteix l'experiència cristiana. D'aquí que sigui necessari un esforç per convertir les nostres parròquies en parròquies evangelitzadores, però és ben sabut que evangelitza la comunitat que en el seu interior ha fet l'experiència de l'evangeli. L'experiència de Déu, en el cor de la comunitat, farà que la parròquia tingui força evangelitzadora», escriu Lázaro Albar, llicenciat en Teologia espiritual, en el pròleg del seu llibre *Parroquia, comunidad orante*.

Les pàgines d'aquest volum ofereixen al lector nombroses reflexions i experiències amb l'objectiu bàsic d'aconseguir que la parròquia sigui realment un lloc de trobada i de creixement cristià. A més de ser evangelitzadors i servidors de tots els fidels, l'autor també demana als pastors que siguin mestres de pregària, ajudats pels laics que treballen meritòriament en les diferents activitats d'una parròquia. «La pregària cristiana ens porta a la vida, la vida de Déu passa per nosaltres cap als nostres germans. I la vida dels nostres germans és duta a la pregària, tot esperant aconseguir la llum de l'Esperit», afirma Albar. (C.C.)

Les pàgines d'aquest volum ofereixen al lector nombroses reflexions i experiències amb l'objectiu bàsic d'aconseguir que la parròquia sigui realment un lloc de trobada i de creixement cristià. A més de ser evangelitzadors i servidors de tots els fidels, l'autor també demana als pastors que siguin mestres de pregària, ajudats pels laics que treballen meritòriament en les diferents activitats d'una parròquia. «La pregària cristiana ens porta a la vida, la vida de Déu passa per nosaltres cap als nostres germans. I la vida dels nostres germans és duta a la pregària, tot esperant aconseguir la llum de l'Esperit», afirma Albar. (C.C.)

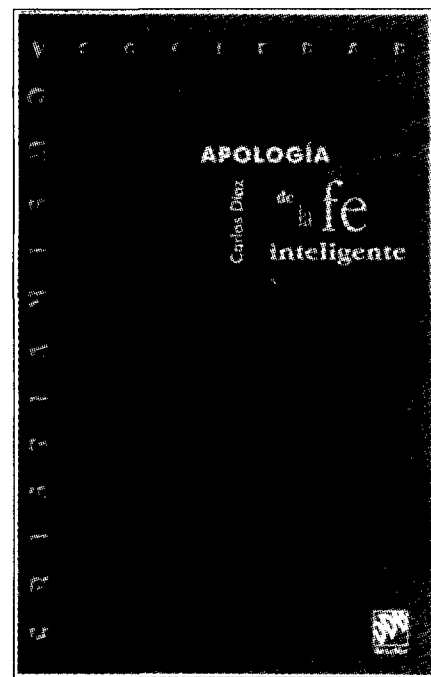
◀ Lázaro Albar, *Parroquia, comunidad orante*. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Dossiers CPL, Barcelona 1997, 166 pàg.

La dissociació entre la fe i la raó

El professor Carlos Díaz escriu en la introducció d'aquesta obra que la filosofia encara té una assignatura pendent important: «La d'estrancar certa ferida oberta en va, ferida sagnant produïda per una discrecional dissociació entre fe i raó, no tan sols contra tota justícia històrica sinó fins i tot contra la intel·ligència mateixa.» La seva *Apología de la fe inteligente* implica, per tant, un «punt de sutura en tan magna ferida».

Segons aquest filòsof, cal patir com menys millor sense deixar de raonar com més millor. «La saviesa és com les cuques de llum, necessita les tenebres per brillar. En última instància, l'enteniment il·lumina com les espelmes, vessant llàgrimes, i no hi ha saber que no tingui un 99% de transpiració i un 1% d'inspiració. Veure el que hi ha davant nostre i en nosaltres mateixos exigeix un esforç constant», subratlla Carlos Díaz. (C.C.)

Carlos Díaz, *Apología de la fe inteligente*. Editorial Desclee De Brouwer, Col·lecció Cristianismo y sociedad, Bilbao 1998, 256 pàg.

APADRINEU UN NEN/A, AVI/A

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 23 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ VOL DIR UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la labor humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangeli.

NECESSITEN UN PADRÍ! ¿VOLS SER-HO TU?

100 ptes. cada dia poden fer-ho possible

FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN
CFCA/España C/ Real, 21, 2º - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 54 47 50 - 983 54 52 06 - Fax 983 54 47 50 e-mail: fcnpa@ctasa.es

CAMPANYA DEL ROSARI

Per cada donatiu de 1.000 ptes. que ens envieu, rebreu el llibret *Bajo Tu amparo nos acogemos* i nosaltres n'enviarem un altre a Rússia en nom vostre. També rebreu un rosari beneït pel Sant Pare.

Amb la col·laboració de tots, aviat hauréu enviat milions de llibrets a l'Europa de l'Est

Ajuda a l'Església Necessitada. Associació Pública Universal de la Santa Seu
Filial: c/ Lluís Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763
c/c: 1260-2110027312 - Banco Central Hispano - Via Augusta, 6 - Barcelona

El llibre de la setmana

Ressò de la Cerdanya

La Cerdanya és un país català dividit en dues parts pel Tractat dels Pirineus. Fa poc s'ha celebrat a Alp, a la part sud de la divisió, una festa que d'alguna manera és reivindicativa de la unitat. Malauradament la Història continua el seu curs, i moltes aspiracions acaben sent frustrades i transformades en utopies, per obra del tripijoc forjat a les Cancelleries, o en el caliu d'antics focs de l'ambició aliena.

Sigui com sigui, i amb la imatge que deixa gravada una vegada per sempre un paisatge ple d'èpica, fortalesa i somnis lírics de pau transparent, entrar en el llibre de Jordi Pere Cerdà és estimulante.

Perquè *Passos estrets per terres altes* (premiat recentment amb el Premi Nacional) és una obra que ens fa viure en profunditat la nissaga d'una família, que representa tot un poble que viu intensament la recerca de la seva identitat, en la divisió, en la novetat inesperada i en el caos. És un quadre ampli on s'uneixen els elements d'una tradició llarga, i l'entrada de les circumstàncies canviants, a les quals condueix una vida que entra en el vertigen del que és «modern».

Els protagonistes es troben immersos en la transformació industrial, i necessiten, no obstant això, realitzar-se tal com són, amb tot el pes de les seves aspiracions i de les seves històries familiars anteriors. I en aquesta lluita real, fugint de qualsevol abstracció retòrica o sentimental, Jordi Pere Cerdà ens aproxima al drama que creix al seu entorn, per la presència de Teresa, una dona que li servirà per ordinar la tragèdia. És l'element perturbador i catalitzador a un temps, que els convida a reconèixer-se com són, però que al mateix temps els fa treure el cap a un exterior que els treballa amb les seves sol·licituds estranyes i ambivalents.

Cerdà, amb un català molt ric i expressiu, ens emociona quan ens sotmet a la tensió d'unes trobades que provoquen els impactes de

La sardana i la dansa

Un exemple a seguir

L'escola Pare Manyanet de Reus, el domicili de les cobles Pare Manyanet, ens envia un opuscle amb el resum del curs escolar 1998-1999. Evidentment, es tracta d'un document particular de l'escola, però creiem que és interessant perquè reflecteix l'activitat densa de les cobles Pare Manyanet. Presenta una sèrie de llistes: la primera és la dels alumnes intèrprets en la banda o les cobles que són 72. La llista d'actuacions en dona 36 de la banda, 63 de les cobles i 17 conjunts, o sigui banda i cobles. En total 116 actuacions en tot el curs.

La relació de les sardanes que les cobles tenen en arxiu, amb el seu nom, autor i número de registre a l'arxiu, és de gairebé 700. A part, i més detalladament, hi apareixen les actuacions de cada cobla, les sardanes que han interpretat, la relació dels membres de les cobles, amb els noms i les adreces i la relació del seu instrumental.

Si mencionem les activitats de l'Escola Pare Manyanet de Reus, no tan sols ha estat per correspondre a la seva atenció d'enviar-nos l'opuscle, sinó també per reflexionar sobre la riquesa musical de joventut que tindria a Catalunya si l'escola de Reus trobés imitació en altres institucions. Una abundor de la qual en sortirien, amb seguretat, valors importants per la cultura i la música catalanes. Tot un exemple a seguir.

Josep Ventura

la societat nova que sorgeix imparablement, i la vida rústica, en el sentit més horacià de la paraula. Sembla que vol recordar-nos aquell «Beatus ille» de l'escriptor llatí, que considerava benaurat aquell que fugia del soroll mundanal (la nova societat industrial), i que prefereix «conrear els prats patèrns amb els bous». És l'eterna dicotomia en què s'han de moure les famílies d'una Cerdanya que, a més a més, viu l'esquizofrènia de la seva doble pertinença. Impressiona veure aquesta gent que manté la seva dignitat, tot i trobar-se acorralada per circumstàncies que, aparentment, haurien de superar-los. I el dia a dia, que han de suportar

Jordi Pere CERDÀ,
Passos estrets per terres altes.
Columna, Barcelona 1998, 292 pàg.

necessàriament per sobreviure, els manté sempre dempeus.

Una obra densa, valenta, sense artifici. Amb l'honestat de qui vol novel·lar, però que desitja, al mateix temps, ser fidel a la Història. *Passos estrets per terres altes* és com un crit d'un poble que demana atenció, perquè sapiguem que la duresa dels que els han tractat amb una sobirana indiferència —des de la llunyana París, o des de la propera cancelleria de la Cort d'Espanya— no és cap impediment perquè continuïn sent el que sempre han volgut ser. No tancats al claustre d'un conservadorisme absurd, sinó vivint, a la seva manera, al seu estil gairebé ètnic i racial, l'obertura a la nova realitat d'un món que se'ls acostava imparablement.

Cristòbal Sàrrias

¿QUÉ ES EL DIF?

Si hace tiempo que lees *Catalunya Cristiana*, debes conocernos, y si no, de todas formas nos presentaremos. **Nos dedicamos a:** Formar y orientar a parejas y a padres de familia de una manera profesional. **Nos preocupa:** El ambiente en el que nace y crece una familia. Los conflictos que surgen del «día a día» en el contexto familiar. Que los padres ayuden a los hijos a descubrir la verdadera libertad que da SENTIDO a la vida. No angustiar a los padres sino ayudarles a superar la inseguridad natural al educar. Ser guía en todo lo referente a la comunicación como proceso entre personas. Colaborar al cuidado de la familia, ésta es nuestra **misión**. Impulsar el DESARROLLO Y CRECIMIENTO HUMANO Y ESPIRITUAL de la persona.

ACTIVIDADES DIF - CURSO 1999 / 2000

MATRIMONIO	OCT	NOV	DIC	ENE	FEB	MA	ABR	MAY	JUN	Horario
NOVIATZO						2,9,16,23,30				Jue 20.30
PREMATRIMONIALES	A 7,14,21,28	6 Rec			B 5,12	4 Rec	C 6,13,27	4	D 3,10	Jue 21.00 Sáb 10.30
RENOV MATRIMONIALES								6		Sáb 10.30/14.30
RETIROS MATRIMONIALES		27			26					Sáb 10.30/14.30
FAMILIA	OCT	NOV	DIC	ENE	FEB	MAR	ABR	MAY	JUN	Horario
FUNDAMENTOS EN LA ED.		11,25	9	20	3,17	2,16				Jue 21.00
EL NIÑO DE 0 A 6 AÑOS					10,24	9,23	13,27	11,25		Jue 21.00
TERCERA INFANCIA		18	2	13,27	10,24					Jue 21.00
ADOLESCENCIA						30	13,27	11,25		Jue 21.00
EDUCACIÓN SEXUAL: A / B						pendiente		17,24,31		Mie 16.00
CATEQUESIS INFANTIL	18,25	8,15,22,29	13	10,17,24,31	7,14,21,28	6,13,20,27	3,10	8,15,22,29		Lun 17.30
CENA CLAUSURA E.P.									15	Jue 21.00
CONCURSO DE BELENES			1 al 22	14						Vie 20.30
FIESTA INFANTIL NAVIDAD			12							Dom 17.00
CONCIERTO FAM. NAVIDAD			19							Dom 18.30
CHARLAS CUARESMALES						20,21,22				L,M,Mie 20.30
MUJER	OCT	NOV	DIC	ENE	FEB	MAR	ABR	MAY	JUN	Horario
MADRE CRISTIANA I						1,8,15,22,29	5			Mie 16.00
REFLEXIONES RELIGIOSAS			15			8		17		Mie 10.30
EJERCICIOS ESPIRITUALES							10,11,12			L,M,Mie 10.30/17.30
CURSO ABUELAS: A / B		A 10,17,24	1		B 2,9,16,23				x	Mie 12.00
CLUB DE LABORES	14,21,28	11,18,25	2,9	13,20,27	3,10,17,24	2,9,16,23,30	6,13,27	11,18,25	1	Jue 16.30/18.30
TALLER DE RESTAURAC. A	19,26	2,9,16,23,30	14	11,18,25	1,8,15,22,29	7,14,21,28	4,11,25	9,16,23,30	6,13,20	Mar 10.30/13.00
TALLER DE RESTAURAC. B	14,21,28	4,11,18,25	2,9	13,20,27	3,10,17,24	2,9,16,23,30	6,13,27	4,11,18,25	1,8	Jue 10.30/13.00
CORTE Y CONFECCIÓN A	5,19,26	9,16,23,30	14	11,18,25	1,8,15,22,29	7,14,21,28	4,11,25	9,16,23,30	6,13,20	Mar 10.30/13.00
CORTE Y CONFECCIÓN B	14,21,28	11,18,25	2,9	13,20,27	3,10,17,24	2,9,16,23,30	6,13,27	11,18,25	1,8	Jue 16.30/18.30
ADORNOS DE NAVIDAD		8,15,22,29								Lun/Pte
DESARROLLO HUMANO	OCT	NOV	DIC	ENE	FEB	MAR	ABR	MAY	JUN	Horario
RELACIONES HUMANAS						6,13,20,27				Lun 19.30
SABER ESTAR								8,15,22,29		Lun 19.30
COMO HABLAR EN PÚBLICO	14,21,28	4								Jue 20.00

...y como novedad:

Asesoría psicopedagógica que inicia sus actividades con Logopedia, para atender problemas de lenguaje

Desarrollo Integral de la Familia

Rocabertí 12, Real Monasterio de Santa Isabel

Teléfono 932 802 792

Camí del Gran Jubileu del 2000 (3)

Fe i testimoni al Tercer Mil·lenni

L'entrada en el nou mil·lenni anima la comunitat cristiana a estendre la seva mirada de fe cap a nous horitzons en l'anunci del Regne de Déu. És obligat tornar amb renovada fidelitat a les ensenyances del Concili Vaticà II, que ha donat nova llum a la tasca missionera de l'Església davant les noves exigències actuals de l'evangelització. En el Concili l'Església ha agafat una consciència més gran del seu propi misteri i de la missió apostòlica encomanada pel Senyor. Aquesta consciència compromet els creients a viure en el món sabent que han de ser «el ferment i l'ànima de la societat humana, que ha de ser renovada en Crist». Per correspondre amb eficàcia a aquest compromís cal que romanguin units i créixer en la seva vida de comunió. L'esdeveniment jubilar és un fort estímul en aquest sentit. El pas de la comunitat cristiana vers el Tercer Mil·lenni no es ressent del cansament que el pes de dos mil anys d'història podria portar amb si; els cristians són conscients de portar al món la llum veritable en anunciar Jesús de Natzaret.

El Jubileu és una invitació extraordinària a comprendre millor el misteri de l'encarnació. Recorda que Déu estima la humanitat i que per aquest amor, fa 2000 anys Jesucrist es va fer home. Amb ocasió del Jubileu tota persona està cridada a meditar en aquest Déu amor. El Jubileu, també anomenat Any Sant, és l'any de renaixement espiritual; de trobada personal amb Jesucrist; de l'amor generós de Déu i a Déu, i de l'amor generós dels germans i als germans.

El Jubileu del 2000, proclamat amb la butlla *Incarnationis Mysteriorum*, s'iniciarà el 24 de desembre del 1999 amb l'obertura de la Porta Santa pel Summe Pontífex a Sant Pere del Vaticà; i successivament en les altres tres basíliques patriarcales de Roma. Se celebrarà també una litúrgia d'inici del Jubileu en totes les catedrals del món,

i d'una forma particular a Jerusalem.

Aquest Jubileu persegueix un fi molt determinat: enfortir la fe i donar testimoni dels cristians. És un desafiament que compromet a conèixer més el Pare, el Fill i l'Esperit Sant, juntament amb Maria. Requereix un compromís personal per llegir la Sagrada Escripura,

aprofundir en la doctrina catòlica, participar en la litúrgia, i donar testimoni amb coherència cristiana, amb les obres de caritat i amb l'ofertament a Déu dels patiments propis.

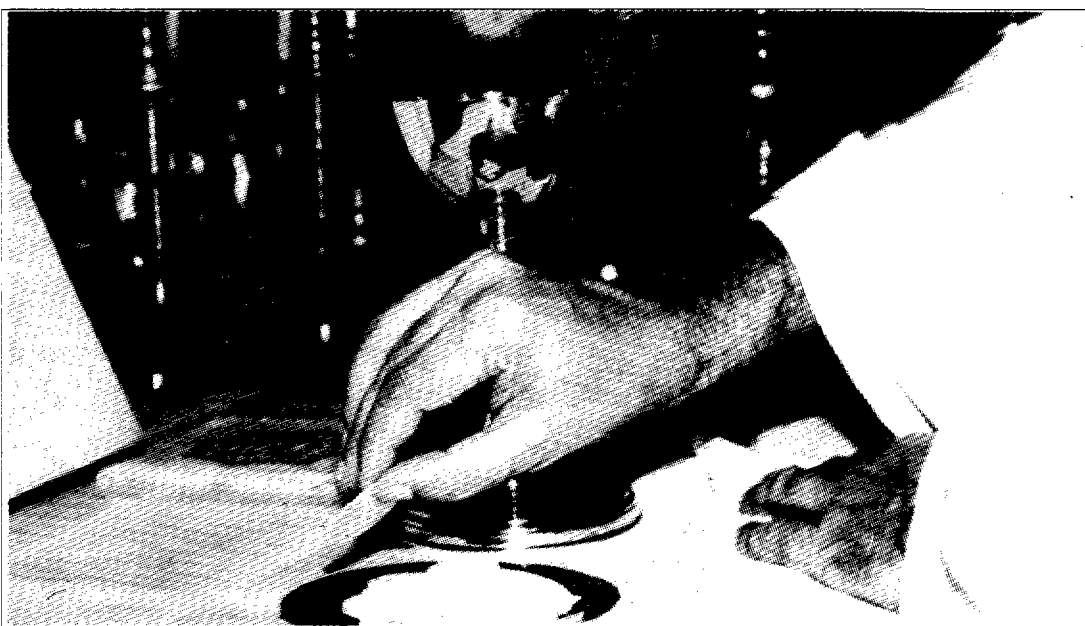
Com celebrar el Jubileu?

«En l'any jubilar els cristians es posaran amb nova admiració de fe davant de l'amor del Pare, que ha entregat el seu Fill, "per tal que no es perdi ningú dels qui creuen en Ell, sinó que tinguin vida eterna (Jo 3:16)".»

Cal:

- Un examen a fons sobre la pròpia vida del batejat.
- Un penediment sincer.
- Un propòsit ferm.

La indulgència és la remissió davant Déu de la pena temporal merescuda pels pecats, ja perdonats respecte la culpa. El jubileu és un any de gràcia, que té com a fi la renovació interior. Les condicions per adquirir les indulgències, indicades per la recent butlla per a l'Any Sant són: la confessió sacramental que porti a una veritable conversió del cor; la comunió eucarística, ja que l'any 2000 serà un any intensament eucarístic; la peregrinació, per recordar que tota la vida cristiana és com una gran peregrinació cap a la casa del Pare; les pregàries del Credo, Parnostre, Ave Maria, Glòria, (segons la intenció del Papa); la visita a una església indicada per l'autoritat eclesiàstica, i les obres de caritat a favor dels malalts, empresonats, gent gran que viu sola, invàlids, nens abandonats, joventut amb dificultat i tots els germans necessitats, ja que Crist està present en ells. (C.C.)

L'any 2000 serà un any intensament eucarístic.

Roma prepara l'allau de pelegrins

Fa quatre anys es van donar les primeres passes per preparar el Jubileu del 2000. El 20 de juny del 1985 es va crear l'Agència Romana per a la Preparació del Jubileu. Els seus objectius són proporcionar suport tècnic i organitzatiu, i crear un projecte per a l'administració pública de cara als serveis que s'oferiran als milions de pelegrins i turistes. Quan finalitzi l'Any Sant, l'Agència es dissoldrà.

Una de les prioritats és respondre adequadament a les necessitats dels visitants, especialment transport, menjar, allotjament, seguretat, medi ambient, higiene i cultura. La Santa Seu, les institucions públiques i privades posaran tot el seu esforç perquè el Jubileu del 2000 sigui un èxit.

S'ha calculat que Roma rebrà la visita d'uns cinc milions de persones que viatjaran en dates concretes als grans esdeveniments com la Jornada Mundial de la Joventut o al Congrés Eucarístic Internacional. També s'ha fet una previsió de les concentracions que s'ubicaran en llocs concrets com les quatre basíliques majors (Sant Pere del

Uns 50.000 voluntaris assistiran els pelegrins.

Vaticà, Sant Pau Extramurs, Sant Joan de Laterà i Santa Maria la Major), les catacumbes, els llocs on se celebraran grans cerimònies (places de Sant Pere i Sant Joan, el santuari de l'Amor Diví) i altres llocs de culte, itineraris del Jubileu, esglésies, santuaris, i abadies.

Durant el Jubileu, uns 50.000 voluntaris informaran i assistiran els pelegrins. L'Agència ha previst l'obertura de diversos centres informatius per a visitants i residents. Estan situats al Museu del Resorgimento, a via della Conziliazione i a la Stazione Termini. També hi haurà punts informatius en els llocs

d'accés a la ciutat i en les principals àrees d'interès per a visitants i guies informatives. El butlletí informatiu *Giubileo e Cultura* inclou tota la informació sobre exposicions, teatre, música, arquitectura i altres esdeveniments.

Per a més informació: Agenzia Romana per la Preparazione del Giubileo, piazza Adriana, 12 - 00193 Roma (Itàlia). tel. 00 39 06 681 671, Internet: www.romagiubileo.it, e-mail: agenzia@romagiubileo.it

No és tan clar que la vida hagi vingut dels astres

La hipòtesi de l'origen de la vida vinguda amb meteorits caiguts sobre la Terra ja fa anys que es va suggerir. Els seus defensors van des de H. H. Richter (1865) fins a Fred Hoyle i Francis Crick (1973), passant per Von Helmholtz (1884), Svante Arrhenius (1908) i altres. Afirment substancialment (posant-hi cadascun les seves variants) que només gèrmens vinguts dels espais còsmics poden haver originat el miracle de la vida al nostre planeta, ja que es veu molt improbable, per no dir impossible, que hi hagi pogut sorgir espontàniament a causa de l'enorme complicació que ja presenta el bacteri més senzill. I argumenten que això es confirma per les estructures amb compostos orgànics que s'han trobat en meteorits com el d'Orgueil (1864), el de Murchison (1969) i d'altres.

Ara bé, els compostos orgànics (molècules en què l'element carboni hi té el paper principal) no són encara demostració de vida. Tothom sap que al laboratori, d'ençà que F. Wöhler va sintetitzar-hi la urea (o carbodiamida) se'n poden obtenir artificialment moltíssims. I és també cosa coneguda que n'hi ha als espais interestel·lars (l'espec-

troscòpia ens ho ha fet conèixer).

No és, doncs, una notícia de gran importància per a l'origen de la vida la que aparegué el 15 de juliol en un diari: que la geòloga Luann Becker, de la universitat de Hawaii, hagi analitzat un dels fragments del meteorit de més de dos tones del 8 de febrer de 1969, caigut a prop d'Allende (Mèxic), que en entrar en contacte amb l'atmosfera terrestre esclatà en mil bocins (al cap de trenta anys encara se'n troben miques), i hi hagi trobat molècules de carboni de tipus dels ful·lerens, que són molècules molt grans i, certament, interessants (pot arribar a tenir més de 70 àtoms de carboni, una d'aquestes molècules, fent una forma esfèrica) però, és clar que no proven pas que (com diu el diari) «aquesta mena de molècules fossin les que sembraren les llavors de vida a la Terra». També se n'han sintetitzat als laboratoris (les primeres el 1985). El que encara no s'ha aconseguit és obtenir-hi el més elemental dels microbis a partir de molècules orgàniques.

Situació del poble d'Allende en el mapa de Mèxic.

Actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

L'electricitat i els homes que l'han investigada

A vui dia tothom coneix el mot «transistor». Però no tothom sap què vol dir en el seu significat originari. Ordinàriament es fa servir en un sentit que no és el que expressava la paraula per als qui la van inventar. Perquè en el llenguatge vulgar es diu «un transistor» es vol dir un petit aparell receptor de ràdio que va amb piles, sense pensar (ni saber) com està fet. En realitat el que s'hauria de dir és «un aparell de ràdio receptor fet amb transistors», si es que entenem per «transistor» el que entenen els que inventaren aquesta paraula, que no és altra cosa que un petit dispositiu electrònic de tres components (semiconductors) que rectifica i amplifica el corrent elèctric; a més d'altres funcions que pot exercir en els circuits, cosa que s'ha pogut aprofitar per als aparells de les característiques que hem dit. No es pot negar que va ser un invent ben important. Per això serà bo que també en parlem:

Un anglès, nacionalitzat americà, investigador electrònic

Es deia William Bradford Shockley (1910-1989). Va néixer a Londres, però se'n anà als Estats Units a estudiar i allí es quedà, després d'obtenir la nacionalitat americana. Es va graduar al Californian Institute of Technology el 1932, però la tesi doctoral la presentà al Massachusetts Institute of Technology, el 1936, cosa que li permeté tot seguit entrar, com a tècnic investigador, per la porta gran als laboratoris de la Bell Telephone.

Aquí tingué bons col·laboradors en els seus treballs de recerca, primer Walter Houser Brattain, que des del 1929 ja treballava en aquesta companyia i després John Bardeen, que hi entrà el 1945. Però la idea de l'invent del transistor com l'entenen ara va ser certament de Shockley. La realització efectiva final de tots tres.

Javam explicar al capítol 31 com l'invent de les vàlvules díode (John Fleming) i tríode (Lee de Forest) va facilitar la fabricació d'aparells receptors de ràdio. Però eren molt

41 William B. Shockley: l'invent del transistor

voluminoses i exigien una despesa d'electricitat bastant alta. La seva missió era rectificar, i després ampliar, el corrent elèctric altern que és el que es rep en els domicilis particulars. No hi hauria una altra manera d'aconseguir el mateix objectiu amb uns aparells més senzills? Això és el que Shockley va pensar. Des d'abans de la invenció del díode es coneixia l'existència de cristalls naturals rectificadors de corrent, com els de galena. Només deixen passar el corrent en un sentit i no en l'oposat. I ja s'havien fet servir com a receptors de ràdio. El receptor que els feia servir s'anomenava de «ràdio-galena». Però no podien amplificar. Per això les vàlvules tríodes van desbancar la galena. Ara bé, és que només hi ha la galena? No podrien haver-hi altres substàncies que rectificassin millor que la galena i fins i tot que els tríodes? I com que el qui busca de vegades troba, Shockley va acabar trobant el que cercava: els cristalls de l'element germani quan tenen algunes impureses resulten ser uns rectificadors més que excel·lents. Investiguem quines han de ser les impureses i per què ho fan. I en trobà el mecanisme: en el cristall de germani, que és un element tetravalent, els electrons hi tenen una certa mobilitat sense haver d'augmentar-hi la temperatura; això fa que amb poca energia ja se'n alliberen. Però si, a més, hi posem una quantitat mínima d'impureses d'un element pentavalent, com l'arsènic, el cinquè electró d'aquest element encara queda menys lligat a l'àtom i més mòbil. Aleshores connectant amb el pol positiu (ànode) el germani després electrons amb gran facilitat, mentre que no n'admet més si es connecta amb el pol negatiu (càode), perquè en té de sobres. Això vol dir que intercalant un cristall de

germani, amb un xic d'arsènic en el seu interior, només passarà corrent en un sentit (i amb molta facilitat), i no en l'altre. Ja tenim un rectificador! D'aquest element se'n digué un «semiconductor» *n* (de negatiu) o donador d'electrons. Ara bé, si en comptes de l'arsènic, hi posem impureses de galli que és trivalent i té un electró menys que el germani, el semiconductor passa a tenir fretura d'electrons, té «forats» (en anglès «holes»), en la nomenclatura de Shockley, i passa a ser de tipus *p* (de positiu) o sigui receptor d'electrons, ja que deixa passar el corrent en el sentit oposat al del cas anterior. És, per això, un rectificador en sentit contrari.

Recerques que anaren seguint demostraren que el silici, que també és tetravalent, podia servir igual que el germani per rectificador en els dos sentits, posant-hi les impureses corresponents (cosa que ha fet que sigui ara l'element més usat per a transistors). Tot això tingué la seva importància, però encara no era el gran invent del transistor.

I s'arribà a la troballa

Amb aquestes som ja al 1948. Fa tres anys que Brattain s'ha incorporat a l'equip de Shockley. Ell i Bardeen són els qui tenen la primera idea del que ara anomenem transistor; posaren un semiconductor de germani entre ànode i càode acabats en punta. Idea que només proporcionava una rectificació feble i poc estable i fou abandonada molt aviat per la que tingué Shockley: si combinéssim tres semiconductors d'una manera semblant com ho féu Lee de Forest amb el tríode que combinava tres elèctrodes, no aniria millor per fer una funció semblant? Posant un semiconductor de ti-

pus *n* entre dos de tipus *p*, o bé, viceversa, dos de tipus *p* entre dos de tipus *n*, sembla que també obtindrem un rectificador amplificador. I vinga a fer provatures, i la cosa funciona! I molt bé. Amplificador excel·lent. S'haurà de patentar. Posem-li un nom. Com que transfereix (*transfer*) el corrent a través d'una resistència (*resistor*), fem-hi una contracció a *transfer-resistor* i quedarà *transistor*, i aquest nom ha estat acceptat internacionalment. A Espanya, però, curiosament, començà a dir-se'n *transitor*, sense la segona *s*, si bé ara ja tothom ho diu com a tot arreu.

Els avantatges dels transistors sobre les vàlvules tríodes són molt clars: no té necessitat que el corrent l'escalfi, funciona a l'acte (mentre que el tríode exigia un temps per escalfar-se), és petitíssim (amb un centímetre de llargada, o menys, en té prou), és sòlid i robust (no es trenca fàcilment), pot operar amb voltatges petits i rebre corrents relativament intensos i el consum d'energia elèctrica és molt baix. És, doncs, utilíssim per a equips portàtils i no cal dir que ha servit per als radioemissors de tots els satèl·lits artificials i sondes espacials que s'han posat en òrbita.

Shockley publicà tots els detalls teòrics i pràctics del seu invent en el llibre *Electrons and holes in semiconductors*, de 1950.

Seria llarg explicar ara les aplicacions que s'han arribat a fer dels transistors i de totes les modalitats provinents d'aquella primera idea. El transistor de Shockley s'anomenà de *junció* i d'ell existeixen moltes variacions, planars, epitaxials, de Mesa, etc. I és que també han augmentat les seves aplicacions. Fins i tot ja existeix un altre tipus de transistor que no és de *junció* sinó d'*efecte de camp* o *unipolar*, que també ha obtingut diverses variants. El transistor unipolar més usat avui dia per a circuits integrats és el de tipus MOS (*Metal Oxid Semiconductor*) que no cal que expliquem ara.

L'any 1956 rebien conjuntament el premi Nobel de Física Shockley, Bardeen i Brattain pel gran invent del transistor que tant ha contribuït al progrés de la tècnica electrònica. Se'l mereixien.

RADIO

Des de les 02.15 a les 06.00 hores, selecció de música instrumental.
Des de les 06.00 a les 21.00 hores, cada quart d'hora s'emet informació general, de serveis, d'Església i solidaritat i cultural.
Cada dia, comentari de l'Evangeli a les 7.30, 15.30 i 02.00 hores.

Dilluns

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè* (programa informatiu que inclou una tertúlia d'actualitat). Presentat i dirigit per Francesc Rosaura.
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika* (espai infantil).
21.15-22.00 *Cinc Cèntims* (programa d'economia i consum). Presentat i dirigit per Xavier Vilà.
22.00-23.00 *Nit d'Estels* (magazín d'Església i solidaritat). Presentat i dirigit per Montse Girbau.
23.00-00.00 *Planisferi* (anàlisi de l'actualitat del món). Presentat i dirigit per Dani Vilaró.
00.00-02.00 *La Gran Diferència* (selecció musical). A càrrec de Maria Sierra Rodríguez i Albert Murillo.
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Dimarts

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-22.00 *Cum Laude* (ensenyament i universitats). Presentat i dirigit per Oriol Freixenet.
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *Vianants* (tertúlia intergeneracional). Presentat i dirigit per Teresa Pou i Imma Matas.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Dimecres

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-22.00 *Planeta Blau* (medi ambient). Presentat i dirigit per Marta Cailà.
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *Tanca els ulls i fixa-t'hi bé* (música de cinema). Presentat i dirigit per Josep Chavarría i Xavier Cazeneuve.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Dijous

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-22.00 *Bojos per la Ciència* (ciència i tècnica). Presentat i dirigit per Antoni París.
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *De Pares a Fills* (temes al voltant de la família). En preparació.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Divendres

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-22.00 *On tu em diguis* (propostes culturals per al cap de setmana). Presentat i dirigit per Aure Farran i Oriol Garangou.
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *Amb Llum Pròpia* (personatges). Presentat i dirigit per Joan Armengol.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Dissabte

- 21.00-22.00 *Pentagrama de quatre* (música catalana). Presentat per Xavier Pujol.
22.00-23.00 *La Tercera Lluna* (magazín d'actualitat musical). Presentat per Joan Albert Lligonya.
23.00-00.30 *Ningú No És Perfecte* (magazín de cinema). Presentat i dirigit per David Serra.
00.30-01.00 *Fila 7* (teatre musical). Presentat per Sergi Corbella.
01.00-01.30 *Cova de Jazz* (música jazz). Presentat per Gemma Abellan.
01.30-02.00 *De nou n'nou* (noves músiques). Presentat per Joan Dalmau.
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Diumenge

- 09.00-10.00 *Tot Sardana*. Presentat per Josep Maria Rojo i Josep Maria Palau.
18.45-20.00 *Eucaristia*
21.00-21.30 *La Prorrroga* (resum esportiu). Presentat i dirigit per Xavier Puig.
21.30-22.00 *Des de Nashville* (música country). Presentat per Roger Serra.
22.00-23.00 *Els Norms de la Música* (música clàssica). Presentat per Joan Úbeda i Roger Padollers.
23.00-00.00 *Temps de Paraula* (bíblia i teologia).
00.00-00.10 *Moments a mitjanit* (programa de reflexió). Presentat i dirigit per Xavier Morlans.
00.10-00.30 *Missatge en una ampolla* (magazín cristià). Presentat i dirigit per David Ciscar i Miquel Albert Soler.
00.30-01.00 *A tot cor* (música coral). Presentat i dirigit per Joan Casas.
01.00-02.00 *Passió pel cant* (programa musical). Presentat i dirigit per Toni Roig.
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Desconnexions de Ràdio Estel**Dilluns**

- 09.00 *Informatiu local*
14.00 *Informatiu local*
20.00 *Informatiu local*

Dimarts

- 09.00 *Informatiu local*
14.00 *Informatiu local*
20.00 *Informatiu local*

Dimecres

- 09.00 *Informatiu local*
14.00 *Informatiu local*
20.00 *Informatiu local*

Dijous

- 09.00 *Informatiu local*
14.00 *Informatiu local*
20.00 *Informatiu local*
21.30 *La Taula de l'Evangeli*

Divendres

- 09.00 *Informatiu local*
14.00 *Informatiu local*
20.00 *Informatiu local*

Diumenge

- 08.30 *La Taula de l'Evangeli* (repetició)

TELEVISIÓ

Diumenge 10

- 08.45 *Tiempo de creer* (programa protestant).
09.30 *Pueblo de Dios*
10.00 *Últimas preguntas*
«El Catecismo de la Iglesia católica: redacció definitiva.» Fa set anys de la promulgació del Catecisme de l'Església catòlica i la seva difusió per totes les nacions del món han aconsellat algunes modificacions de redacció. Ara ja ha sortit una edició definitiva, en llengua llatina, de la qual s'han fet les noves traduccions.
10.25 *Testimonio*
10.30 *Santa Missa*
Amb la participació de la Coral Agermanats de Malgrat de Mar (Maresme, bisbat de Girona), sota la direcció de la Gna. Carme Garriga.
(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Jaume Planas i Pahissa).

Dilluns 11

- 17.20 *Pueblo de Dios*

Dimarts 12

- 10.00 *Ofrena floral a la Mare de Déu del Pilar*
12.00 *Santa Missa*
Missa des de la basílica del Pilar de Saragossa.

Dissabte 9

- 09.10 *Signes dels Temps*
«Per què Déu no sempre hi és quan el necessitem?». Debat entre Gaspar Mora, teòleg, i Norbert Bilbeny, professor de filosofia a la UB.

Altres temes:

- Els accidents de trànsit. Canviar de caràcter quan tenim el volant a davant.
—Entrevista a José Belando, intern de la presó de Tarragona, que acaba d'organitzar una campanya al centre per les víctimes de la guerra de Kosovo.
—Mn. Ballarín (reflexió sobre l'evangeli)
(Presentat per Teresa Pou.)

Signes dels Temps repeteix l'emissió el diumenge, a les 12.00 h del migdia, pel Canal TVC SAT; i el diumenge, a la 1.00 h de la nit, pel Canal 33.

Cada divendres

- 20.30 *Creure avui*
El programa repeteix l'emissió els dilluns a les 13.30 h.

Cada dijous

- 21.40 *Paraula i vida*
Glosses setmanals de Mons. Lluís Martínez-Sistach.
Paraula i vida repeteix l'emissió els divendres a les 14.40 h.

Cada divendres

- 22.30 *Camí de vida*
Recull de notícies i entrevista sobre un tema d'actualitat a càrrec de la Delegació de Mitjans de Comunicació. Presentat per Carles Sánchez.

RÀDIO VATICANO (OM 1.530, entre d'altres) - Cada dia a les 20.40h *Rosari*: en llatí des del Vaticà. A les 22.10h *Noticiari*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE BARCELONA

CATALUNYA MÚSICA

CATALUNYA MÚSICA (FM 101.5) - Diumenge, a les 9.15h *Música religiosa*. 11.00h: Retransmissió en directe de la missa conventual des del monestir de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8) - Diumenge a les 07.30h *Paraules de vida* (director: Francesc Rosaura).

COPE

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 783) - De dilluns a divendres, a les 5.58h, *Reflexió matinal*. Cada dia, a les 12.00h, *Angelus*. De dilluns a dijous i el diumenge, a les 15.05h, *El Espejo*. Tots els divendres, a les 15.05h, *El Mirall de l'Església*. De dilluns a dijous, a les 15.30h, *Los decanos*. De dilluns a divendres, a les 14.30 i 19.05h, *Linea Cope*. Dissabtes, a les 7.20h, *Santoral*; 14.30h, *Radio de ensanche*. Diumenges, a les 7.20h, *Guia dominical*; 9.00h *Santa Missa*; 9.45h *Informatiu diocesà*; 10.05h *Iglesia noticia*; 14.30h *Letra y música*; 22.05h *La linterna de la Iglesia*.

COPE/BARCELONA FM (102.0) - De dilluns a divendres, a les 5.58h, *Reflexió matinal*. Cada dia, a les 12.00h *Angelus*. De dilluns a divendres, a les 14.30 i 19.05h *Linea Cope*. Dissabtes, a les 7.20h, *Santoral*; 14.30h *Radio de ensanche*. Diumenges, a les 7.20h, *Guia dominical*; 9.00h *Santa Missa*; 9.45h *Informatiu diocesà*; 14.30h *Letra y música*; 15.05h *Espejo del tercer mundo*.

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3) - Cada dia a les 5.55 del matí: *Buenos días nos de Dios*. Diumenge a les 08.15h: *La Misa de España* (des de Madrid).

RÀDIO BARCELONA

SER

RÀDIO BARCELONA (OM 666) - Diumenge - De 22.05 a 23.00h, o bé de 22.30 a 23.00h. *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista

(II part) al pare Massana Mola, franciscà missioner a Burundi i Malawi des de fa 30 anys; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

ONDA RAMBLA CATALUNYA - Diumenge a les 8.00h: *Cartes Dominicals* (FM Barcelona 89.8; Girona 89.9; Tarragona 91.0; Igualada 92.2; Lleida 100.2)

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503) - Diumenge a les 06.00 matí, *Frontera*.

RÀDIO Cerdanyola (FM 92.4) - Dijous a les 20.00h *Moments de vida*: programa cultural religiós; director: Josep Àngel Saiz.

98.1 FM

Ràdio Desvern

RÀDIO DESVERN (FM 98.1) - Dimecres a les 19.00h i dissabte a les 11.00 *Veus de la Parròquia*: programa d'informació i formació religiosa i humana.

91.2 FM

RÀDIO MOLINS DE REI

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2) - Dijous a les 17.00h *Obrim camins*: programa de valors humans i cristians (director: Joan-Pere Pulido). (El programa es repeteix el diumenge a les 20.00h).

RÀDIO RUBÍ (FM 96.0) - Diumenge a les 09.00h *Presència cristiana*: programa realitzat entre la comunitat catòlica i evangèlica (responsable: Isidre Rubio).

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE GIRONA

(Programes que edita el Departament de ràdio del bisbat de Girona)

DEPARTAMENT + RÀDIO
BISBAT + GIRONA

EL CAFÈ INTERNACIONAL: programa que recull els grans artistes i grups de música melòdica i lleugera. Es combina amb frases, missatges humans i paraules de reflexió. S'emet per diverses emissores.

ESGLÉSIA VIVA: programa setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana.

L'emeten **Cope Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.45h. **Cope Figueres FM** (88.0 FM) diumenge 9.45h. **Cope Costa Brava** (90.3 FM) diumenge 9.45h. **Nova Ràdio Lloret** (90.2 FM) dissabte 8.00h. **Ona Jove Riudellots** (104.0 FM) dissabte 20.00h. **Onda Rambla Girona** (89.9 FM) dijous 15.05h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Arenys de Munt** (107.0 FM) diumenge 10.30h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 9.30h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Canet de Mar** (107.6 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Castelló** (107.5 FM) divendres 19.30h. **Ràdio L'Escala** (107.6 FM) dissabte 13.00h. **Ràdio La Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) diumenge 8.30h. **Ràdio Pineda de Mar** (94.6 FM) diumenge 14.00h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 12.00h. **Ràdio Sant Gregori** (97.4 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Sant Joan Les Fonts** (107.0 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Sant Joan de Mollet** (91.9 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Santa Coloma** (91.6 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) diumenge 9.30h. **Top Gironès (Cassà)** (92.2 FM) dissabte 19.30h.

* L'emissió que es realitza a les 15.05 a **Onda Rambla Girona** és un resum d'*Església Viva* dins el magazine *Tarda de Tots* d'aquesta emissora.

LA COVA DEL COUNTRY programa setmanal de 30 minuts de durada amb la col·laboració de l'Associació Europea de Música Country, que fa un repàs al country cristià, gospel blanc i country en general. Presenta: Rafel Corbí.

Al bisbat de Vic es pot escoltar per **La Veu de Sant Joan** (Sant Joan de les Abadesses) (107.4 FM) dilluns 19.30h.

LA PARAULA DEL BISBE: microespai de 5 minuts presentat pel bisbe de Girona, Mn. Jaume Camprodon i Rovira.

L'emeten **Ona Girona** (95.1 FM) diumenge 9.05h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 9.00h.

També s'inclou en els programes parroquials locals de **Llagostera Ràdio** (105.7 FM) *La veu de la parròquia* diumenge 10.00h. **R.Dos.84-Hostalric** (105.8 FM) *Antena familiar* dissabte 14.00h. **Ràdio Tordera** (107.1 FM) *La veu de la parròquia* dissabte 9.05h.

PUNT DE TROBADA magazine setmanal d'una hora de durada que analitza els temes d'actualitat de l'Església de Girona amb entrevistes i tertúlies. (Divendres a les 15.00h.)

ALTRES PROGRAMES DE RÀDIO

Retransmissió en directe de la *Missa dominical*. L'emeten **Catalunya Música (Girona)** (96.7 FM) diumenge 11.00h. **Catalunya Música (Maresme)** (101.5 FM i 96.4 FM) diumenge 11.00h. **Cope Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.00h. **Cope Figueres FM** (88.0 FM) diumenge 9.00h. **Cope Costa Brava** (90.3 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 9.10h. **Ràdio Sant Joan de Mollet** (91.9 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 12.30h. **Ràdio 1 de RNE (Girona)** (738 AM i 93.3 FM) diumenge 8.15h. **Ràdio 1 de RNE (Maresme)** (738 AM i 88.3 FM) diumenge 8.15h. **Top Gironès (Cassà)** (92.2 FM) dissabte 20.00h.

* **Ona Jove de Riudellots** retransmet també la missa els dissabtes a les 20.30 i de dilluns a divendres a les 8.00.

Llagostera Ràdio (105.7 FM) *La veu de la parròquia*, diumenge 10.00 matí.

Ràdio Dos.84-Hostalric (105.8 FM) *Antena familiar*, dissabte 14.00h.

Ràdio Tordera (107.1 FM) *La veu de la parròquia*, dissabte 9.05 matí.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE LLEIDA

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224) - Diumenge a les 09.45h *Iglesia es noticia*: entrevista de caràcter humanístico-religiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida.

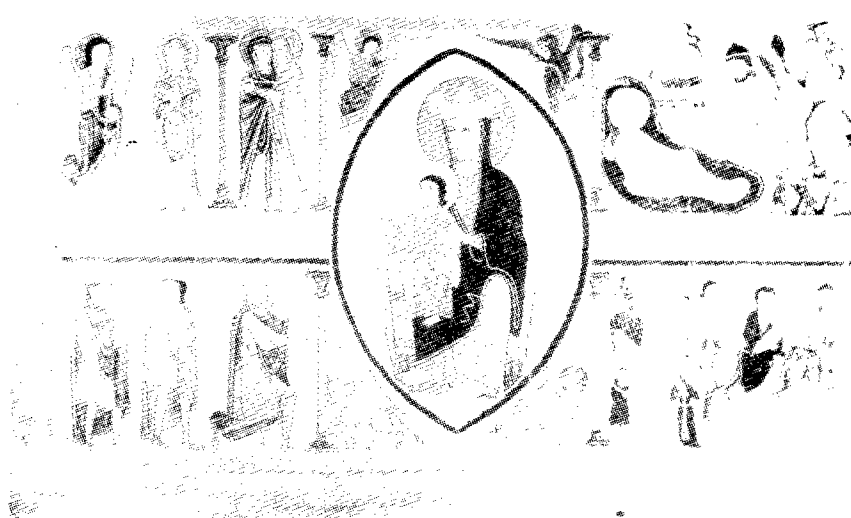
PRODUCCIÓ AL BISBAT DE SOLSONA

RÀDIO MUNICIPAL DE BELLPUIG (FM 107.3) - Dissabte i diumenge a les 14.00h *Temps Obert*: inclou la «conversa setmanal» del bisbe de Solsona, Mons. Antoni Deig.

RÀDIO LA VEU DE NAVÀS (FM 107.9) - Diumenge a les 10.00h *Església viva*: amb la «conversa setmanal» del bisbe de Solsona, Mons. Antoni Deig

RÀDIO PUIG-REIG (FM107.3) - Diumenge a les 09.30: *Conversa setmanal* del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO LA VEU DE TÀRREGA (FM 107.5) - Dissabte i diumenge a les 09.55h *La paraula del bisbe*. Cada primer divendres de mes (o segon, si el primer és festiu) de 20.30 a 21.30 *Càritas a la ràdio*.

Frontal de Cardet.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE TORTOSA

PARAULES DE VIDA: pel bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas. L'emeten: **Ràdio Batea**, **La Cala Ràdio** (Ametlla de Mar), **Ràdio Flix**, **Cadena SER**, **Ràdio Joventut**, **Ràdio Els Ports**, **Ràdio Ràpita**, **Ràdio Ebre-SER**, **Radio Nueva**, **Ràdio Delta**, **Ràdio Gandesa**, **Ràdio Hospitalet**, **Cadena SER**, **Onda Cero Ràdio**, **Ràdio Ulldesona**.

RÀDIO BATEA (FM 107.1) - Dissabte a les 11.00h *La veu de la parròquia*: inclou temes d'actualitat, notícies, «Els amics de Jesús», un comentari de cara al Jubileu de l'any 2000, l'evangeli del diumenge, etc. **RÀDIO DELTA** (FM 107.6) - Dimecres a les 15.00h *La veu de les parròquies*, que conté les seccions Notícies de les parròquies, Paraules de vida, Notícies de l'Església, reportatges i entrevistes, ONG voluntariat i comentari de l'Evangeli.

RÀDIO ULLDECONA (FM 95.0) - Diumenge de 9.05 a 9.30h *Amb la força de l'amor*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT D'URGELL

RÀDIO PRINCIPAT (FM 105.0). (programació en la pàgina anterior.)

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2) - Diumenge a les 08.45h: *Déu vos guard!* Santoral, reflexió i agenda. Diumenges i festius a les 09.00h: Santa Missa.

Als nostres lectors

El setmanari publicarà la informació que ens feu arribar sobre les diferents emissions religioses de ràdio i televisió de la vostra població. Adreceu-vos a Rosa Peraire - Tel. 934 905 988 - Fax 934 902 035

OCTUBRE ÉS EL MES CONSAGRAT A LA MARE DE DÉU DEL ROSER

Barcelona

• **FESTA DE LA MARE DE DÉU DEL PILAR.**— El 12 d'octubre, a les 10.00, tindrà lloc a la basílica de Santa Maria del Mar de Barcelona una solemne celebració eucarística en honor de la Santíssima Mare de Déu del Pilar. Participaran com a concelebrants a l'eucaristia tots els sacerdots aragonesos residents a Barcelona. Els cants litúrgics seran interpretats pels cors de les cases aragoneses de Barcelona, acompanyats de les seves rondalles. Abans de l'ofertori es farà l'ofrena de flors a la Mare de Déu.

• **JORNADA DE DESERT PER A PREVERES.**— L'Institut de Teologia Espiritual organitza la primera jornada el 13 d'octubre a partir de les 10.30. Mn. Ferran Lorda proposarà una reflexió per orientar la pregària. Lloc: casa M. Antonia París, c/ Major de Sarrià, 169, tel. 932 037 212. Hi ha pàrquing.

• **BALMESIANA.**— El 14 d'octubre, a les 19.30, tindrà lloc la conferència d'inici de curs titulada *Educació en valors i formació ètica en la pedagogia de la reforma educativa*, a càrrec del Dr. Marià Ibar, s.j., de la Facultat de Psicologia i Pedagogia de la Universitat Ramon Llull. Lloc: saló d'actes de Balmesiana, c/ Duran i Bas, 9 - Barcelona.

• **SOLEMNITAT DE SANTA MARGARIDA MARIA DE ALACOCQUE.**— El 16 d'octubre, a les 10.00, solemne eucaristia presidida pel P. Jesús Renau, s.j., provincial de la Companyia de Jesús. A l'acabament de l'acció litúrgica es venerarà la relíquia de la santa. Església del Sagrat Cor, monestir de la Visitació (saleses), passeig Vall d'Hebron, 256 - Barcelona.

• **MOVIMENT CRISTIÀ DE MESTRES I PROFESSORS.**— Inici del curs *Ús de l'ordinador a Primària i les seves aplicacions*, a càrrec de la professora Marina Bassedas. La primera sessió serà el 16 d'octubre, de 10.00 a 14.00, a l'escola Pia Balmes (c/ Balmes, 208 - Barcelona). Més informació: c/ Riva-deneyra, 6, 4t - Barcelona, tel. 934 125 567 de dilluns a divendres de 18.30 a 20.00.

• **FUNDACIÓ PERE TARRÉS.**— Organitza per al 16 d'octubre una diada de tècniques especialitzades en el joc i la joguina al Poble Espanyol de Barcelona. Més informació: c/ Entença, 157 - Barcelona, tel. 934 101 602, e-mail: if@peretarres.org, Internet: www.peretarres.org

• **RITUS BIZANTÍ UCRAÏNÈS.**— El 17 d'octubre, a les 11.00, a l'església de la Mare de Déu de l'Esperança (c/ Palma de Sant Just, 4) tindrà lloc la celebració de la Divina Litúrgia en ritus bizantí ucraïnès. Durant el curs, les celebracions es faran cada tercer diumenge de mes.

• **AMICS DELS CLÀSSICS.**— El 17 d'octubre, a les 11.15, concert de l'Orquestra de Cambra Amics dels Clàssics,

amb la soprano Yoco Suzuki, i els violinistes Andreu Biosca, Montserrat Palet, Enriqueta Just i Lluís Sánchez, sota la direcció de Joan Palet i Ibars. El programa inclou obres de Bach, Grieg i Mozart, entre altres autors. Lloc: Sala d'actes de l'Orfeó Gracienc, c/ Astúries, 83 - Barcelona.

• **ELS LÍMITS DE LA REALITAT.**— El Centre de Cultura Contemporània de Barcelona organitza unes jornades titulades *Els límits de la realitat: què podem esperar?* del 18 al 19 d'octubre, a les 18.00. Hi intervindran, entre altres, Anna Cabré, geògrafa; Jean Kaspar, consultor en estratègies socials i Herbert Schiller, del departament de comunicació de la Universitat de Califòrnia (Los Angeles). Informació i inscripcions: CCCB, c/

Montalegre, 5 - Barcelona, tel. 933 064 133, fax 933 064 103, Internet: www.cccb.org

• **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— El 23 d'octubre, 27 de novembre, 22 de gener del 2000 i 26 de febrer del 2000, de 10.30 a 17.30, se celebraran a Montserrat uns debats sobre la presència cristiana a la cultura catalana del segle xx. Els ponents seran Salvador Carrasco, Francesc Cabana, Hilari Ragner, Pere Lluís Font, Evangelista Vilanova, David Jou, Francesc Fontbona, Josep Massot i Lluís Duch. Les jornades estan organitzades per la Fundació Joan Maragall i el monestir de Montserrat. Informació i inscripcions: tel. 938 777 701 (Montserrat) i 934 880 888 (Fundació Joan Maragall).

PREGUEM AMB EL PAPA JOAN PAU II

Aquest mes d'octubre, el Papa ens demana pregàries perquè els professors i estudiants dels centres culturals catòlics s'esforcin a promoure una cultura il·luminada i vivificada per la fe cristiana.

El futur de l'Església al món de la cultura depèn en bona part dels professors i estudiants catòlics. Tots vivim immersos en una cultura que ens inclina a unes pautes de comportament. L'evangelització no és només predicar l'evangelí a regions cada dia més extenses del món, sinó transformar amb la força de l'evangelí els criteris de vida, els valors determinants, les línies de pensament, les fonts d'inspiració i els models de la vida humana, confrontats amb la paraula de Déu. Es tracta d'obtenir la síntesi vital entre la competència veritablement universitària en les matèries estudiades i una experiència cristiana profunda del mateix nivell, per tal d'irradiar les conviccions pròpies d'una fe existencialment i culturalment fundada.

Intenció missional

El Papa també ens demana pregàries perquè tots els batejats, davant l'imminent Jubileu de l'any 2000, se sentin cridats a oferir una plena cooperació missionera a l'obra de la propagació de la fe.

Una noia jove, Maria Paulina Jaricot, als 23 anys, va iniciar el que després va convertir-se en l'Obra de la Propagació de la Fe. Ella, amb un grup de laics, se sentien catòlics, i per això no volien ajudar només a una missió particular, sinó a totes les missions del món. Es van anticipar al Concili Vaticà II, que afirma que tot el poble de Déu s'ha de sentir missioner. La participació dels laics en la propagació de la fe ja apareix clarament en els primers temps del cristianisme i no ha faltat mai fins als temps moderns. No és qüestió només d'eficàcia apostòlica, sinó que és un deure i un dret basat en la dignitat del baptisme. Els batejats han de treballar per tal que el missatge diví de salvació sigui conegut per tothom.

Antoni M. Serrallonga, s.j.

LLAR D'ANCIANS PRUDENCI MIRALLES

Necessitem grans persones per ajudar persones grans

Segur que no ens deixareu sols en aquesta gran tasca humanitària, d'acolliment a persones grans, us diem de tot cor: molt agraïts.

Sense el vostre ajut, no ens en sortirem.

Feu, si us plau, el vostre donatiu a qualsevol oficina de "la Caixa" al c/c 2100 0681 09 0100029142. O bé mitjançant un gir postal, un xec nominatiu o, fins i tot, venint-nos a visitar.

Associació Prudenci Miralles per a Ancians
Trafalgar, 39 - 5è - 08010 Barcelona - Tel. 932 681 867 - NIF: G-08862781

«Qui té saber no parla;
qui parla no en té.»

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

Rincón del Silencio c/ Floridablanca, 133, bajos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 562 331

BALMESIANA I EL SEU INSTITUT FILOSÒFIC

el conviden a la conferència d'inici de curs que amb el títol

EDUCACIÓ EN VALORS I FORMACIÓ ÈTICA EN LA
PEDAGOGIA DE LA REFORMA EDUCATIVA

donarà el
DR. MARIÀ IBAR, S.J.

de la Facultat de Psicologia i Pedagogia de la Universitat Ramon Llull
el dijous 14 d'octubre, a les 19.30 h, al saló d'actes de Balmesiana (c/ Duran i Bas, 9)

BARCELONA 1999
INVITACIÓ

Des del carrer

Tan sols tenia 19 anys quan va ingressar com a novici al monestir de Poblet. Des de llavors, la seva vida, com molt bé expressa la regla de san Benet, ha mirat de ser sempre un mirar ferm a Crist, «sense anteposar res al seu amor». Tant la poesia com la música han estat per a ell grans instruments a les seves mans per expressar aquest amor i donar forma a les empremtes que el Senyor va deixant en el seu interior. En boca d'Antoni Correig, els poemes de Bou són «tota una vida que palpita versos a prop del cor». Aquesta vida és la que es vol recollir ara en l'últim llibre publicat pel pare Bou, *Vida en poesia*, que és una antologia de tota la seva obra, a la qual s'afegeixen 100 poemes inèdits nous.

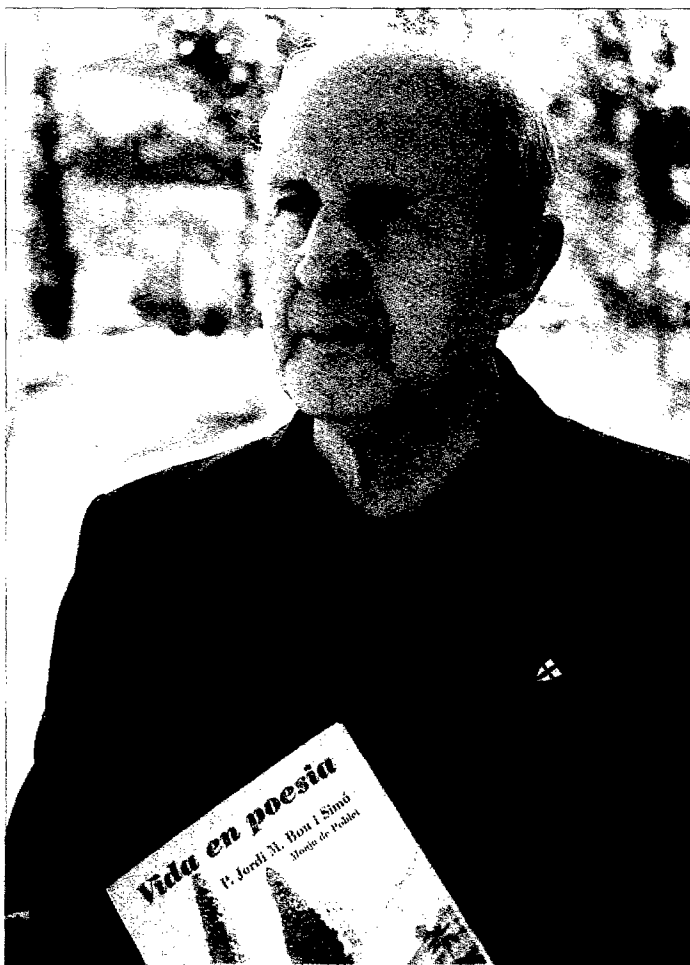
Jordi M. Bou i Simó,
monjo de Poblet

Foto: Samuel Gutiérrez

«Els meus poemes tracten sobre l'Amor amb majúscula»

—Com va sorgir la seva vocació per la vida contemplativa?

—Després d'estudiar el batxillerat, aviat vaig veure clar que hi havia dos camins a escollir a la vida: el del Bé o el del Mal. Veient a més que sentia atracció per la soledat, pel silenci, per la pau, i com que jo era de Tarragona, vaig decidir entrar a formar part de la comunitat de monjos de Poblet. Pel que sigui, tot i tenir 19 anys, vaig veure clar que estava cridat a ser monjo.

—Però la vida del contemplatiu sembla molt dura.

—I ho és, però quan s'estima, deixa de ser-ho. Realment jo no tinc temps per avorrir-me, no em resulten pesats els dies ni els anys. És una vida de pregària i amistat en Jesús. Tot està disposat perquè res no s'anteposi a l'amor de Déu.

—Des de quan compon poesia?

—La primera poesia que vaig com-

pondre va ser als 15 anys. Llavors expressava els sentiments d'amor vers una noia. Amb el temps vaig anar comprenent que allò era una palanca per a l'Amor amb majúscula, que al cap i a la fi és del que tracten les meves poesies. Per això seria a partir de la meua entrada a Poblet quan vaig començar a escriure amb més regularitat.

—Fonamentalment, què expressen les seves poesies?

—Els meus poemes són sobretot vivències, impressions fortes que al llarg de la meua vida m'he sentit impulsat a deixar per escrit, sense cap afany de publicar-los. Són experiències que m'han marcat, que ja formen part de la meua vida.

—La poesia és també pregària?

—Per descomptat, pregària és tractar amb Déu, i la poesia n'és una forma més perquè recull experiències i impressions del meu cor.

—Vostè també és musicòleg, a més de l'organista de Poblet, ha musicat algun cop els seus poemes?

—He musicat algunes peces, però només per a mi, perquè és una cosa molt personal. Algun amic, però, sí que va musicar un dels meus poemes de Nadal per cantar en una coral, i va quedar realment bé, fins i tot el volen editar.

—Té pensat algun nou projecte literari o musical?

—Estic preparant un altre llibre, aquesta vegada en prosa, sobre les impressions que em va causar la meua visita a Terra Santa. També són visions, experiències viscudes, tot allò que em va impressionar, però amb un altre estil. Aquesta vegada, a més, el tema estarà molt més delimitat, Jesucrist i la Mare de Déu.

Samuel Gutiérrez

El Pedraforca

Quin català no coneix aquesta muntanya, original entre les originals, que de lluny es deixa veure activa amb els seus dos pics aspres tocant els núvols, amb el canal que els separa, blanc de neu a l'hivern i fins ben entrada la primavera, com si invités a una ràpida davallada amb esquís...? Quantes i quantes vegades he mirat de descobrir-lo des de Cantonigròs quan la calima estiuenca no deixa albirar la seva llunyana bellesa.

Ara he tingut ocasió, gràcies a un magnífic quatre per quatre de la família, de donar-li la volta i, una vegada més, he quedat sorprès per la seva grandesa dominant. Des del mirador, a mig aire de la muntanya, des de Saldes, des de Gósol, i més enllà des dels ports de Josa i de Tuixent, el cim de pedra nua, brillant al sol de migdia, i més llunyà al caient de la tarda, domina el panorama aspre i dolç d'aquest Prepirineu que ens enamora, curull d'història i de llegenda, amb els seus pobles al fons de les valls o encimbellats en gràcils turons, presidits sempre per la bella i antiga esglesia, acollidora de la pregària dels seus feligresos.

Per haver-ho pogut contemplar, en dono gràcies a Déu.

Oriol Camps

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

Desmesures

De tant en tant —ara, per exemple— la nostra premsa s'omple d'increpacions a l'Església, o al Papa, o a algun cardenal... o a tots plegats alhora. Més que el fet en si —tothom, al capdavant, pot ser objecte de crítica i de reconvençió— crida l'atenció la desmesura d'aquestes ofensives mediàtiques. Podem entendre que desagradi a molts que el cardenal Carles expressi, en l'homilia de la Mercè, una aspiració tan modesta com aquesta: «Desitjaria que, algun any, els signes més públics de la nostra festa major expressessin clarament les seves arrels inequívocament cristianes.» Però d'aquí a titllar-lo de xenòfob, de *skin-head* del clergat i àdhuc de Khomeini del catolicisme... hi ha una certa distància. Més, encara, si tenim en compte que la mateixa homilia postulava «crear una nova cultura de la solidaritat i de la cooperació internacionals», denunciava «l'extrema pobresa, font de violències, de rancors i d'escàndols», i abonava el treball social «a favor dels estrangers, en especial dels magribins, a fi de facilitar-los la integració entre nosaltres».

Poc després, ha aixecat una polseguera semblant al tema de la pena de mort. Com vaig escriure, fa mesos, en aquesta mateixa columna (*Catalunya Cristiana*, núm. 1.008), als catòlics que estem contra la pena de mort, segurament la majoria, ens agradaria que s'acabés de tancar la petita escletxa que el Catecisme de l'Església encara deixa a la seva legalització. Poc ens poden incomodar, doncs, les opinions

que van en aquesta direcció. Però atribuir a l'Església el gust de matar, retreure fantasmes d'altres èpoques, fer acudits sinistres amb la imatge del Crist crucificat... no és, altra vegada, una desmesura? Sobretot si tenim present l'actitud personal de Joan Pau II: peticions contínues d'indults a condemnats a mort, efusiva felicitació al govern búlgar per la supressió de la pena capital en aquell país... Per no parlar d'accions contra la pena de mort de moviments catòlics, de tant abast com la de la Comunitat de Sant Egidi.

Aquesta desmesura —no la crítica raonable— ens entristeix. Ens fa pensar en ferides mal tancades que no podem contemplar amb indiferència. Venim d'una antiga història més lenta que no ens pensem en la superació dels residus emocionals. I, al mateix temps, ens adverteix: quan els sentiments són a flor de pell, les paraules fan un altre so. Ens cal pensar, per tant, no només en allò que diem, sinó també en allò que realment senten els oients quan parlem. I quan ho haurem intentat tot, ens trobarem, encara, amb l'ombra d'aquell obscur antagonisme que mai no cessa...

Ara mateix

Impromptu